

Hoàng Thu Dung

Thuở Tình Yêu Bình Yên

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Hoàng Thu Dung

Thuở Tình Yêu Bình Yên

Chương 1

Chít... chít...

- Oái! Trời ơi... Con chuột... con chuột...

Như Hạnh quay lại, cười nghiêng ngửa khi thấy Thảo Chi quăng chiếc giỏ ra xa, mặt xanh mét và hai con mắt tròn tròn. Con chuột bé xiu quính quáng phóng ra khỏi giỏ, chạy bán sống bán chết vào góc giường.

Cả phòng cười như nắc nẻ. Biết ngay đây là trò chơi của Như Hạnh, chứ không cô thì là ai? Thảo Chi qua con run, nó liếc Như Hạnh muốn rút con mắt.

- Mi bày trò này phải không? Ác đức!

Như Hạnh la chí chóa:

- Ê... ê... Đừng có nghi ngờ con người hiền lành chất phác nghe! Sao cả phòng này, mi không nói mà đổ thừa cho ta?

- Xí! không mi thì là ai. Chỉ có mi mới nghĩ được mấy trò quỷ này, chứ còn ai thất đức hơn nữa.

- Sao mi không đổ thừa cho con Huyền?

Các cô lại cười ré lên. Huyền là cô nàng nhút nhát như thỏ, hiền lành hơn nai. Suốt ngày cô chẳng nói chuyện với ai, ngoài đọc sách và làm thơ. Một cô nàng chỉ nghe thấy tiếng chuột cũng lăn đùng ra xiu. Cô nàng nghe tiếng thét của Thảo Chi này giờ vẫn còn đang run. Nghe Như Hạnh nói, cô la lên

mà giọng vẫn nghe nhỏ xíu:

- Ôi! Không phải là mình đâu. Mình sợ con chuột lắm.

- Ôi trời ơi! Chết mất...

Một trận cười lại nổ ra vì cái giọng nhão nhoẹt của Huyền. Phải chi cô và Như Hạnh cộng lại chia đôi về tính tình thì phòng này đâu đến nỗi khổ. Như Hạnh nghịch phá có tiếng không những ở phòng, mà tiếng tăm còn bay rộng ra khắp ký túc xá. Bạn bè đến tìm, chỉ cần hỏi thăm “Như Hạnh, khoa báo chí” là ai cũng có thể chỉ trúng phóc ngay phòng cô. Kể cả đứa con nít.

Các cô thích Như Hạnh ở sự sôi nổi, phóng khoáng như con trai, nhưng lại sợ mấy trò nghịch như quỷ của cô. Khi Như Hạnh nổi hứng chọc phá thì biết ai sẽ là nạn nhân. Có nhỏ bạn như vậy, dễ yếu tim thấy mồ.

Các cô đang cười nói í ới thì có tiếng đập cửa phòng cô, rồi giọng trẻ con vang lên:

- Cô Hạnh ơi! Cô Hạnh!

- Rồi, vị hông phe của nó tới.

- Hoàng tử tí hon kiểm mi kìa Hạnh.

- Mở cửa cho chàng đi chứ.

Thảo Chi vừa nói vừa bước ra mở cửa. Quả nhiên hoàng tử bé bỗng bước vào. Đó là bé Bin, con của chị Thanh ở phòng đối diện. Cậu bé ra đời khi mẹ cậu chưa kịp vào đại học. Ba cậu bé là cháu chắt mấy đời của chàng họ Sở trong truyện Kiều. Chị Thanh với nghị lực phi thường vừa nuôi con vừa học đại học. Khi chị Thanh đến trường thì thằng bé lê la qua mấy phòng khác chơi với các cô. Không hiểu sao nó rất thích Như Hạnh. Có lẽ vì Như Hạnh chịu giỡn với nó nhất.

Thằng bé leo lên giường Như Hạnh, nghịch nghịch tấm màn. Nó bắt đầu lú lo:

- Cô Hạnh ơi! Hôm qua Bin về đám ma bà nội. Đám ma vui lắm cô Hạnh.

Mấy người lớn cũng khóc hu hu, tức cười lắm.

Như Hạnh phì cười:

- Vậy hả? Rồi Bin có khóc không?

- Không, Bin không có khóc.

Các cô cười như nắc nẻ khi nhìn khuôn mặt ngây thơ của bé Bin bên vế mặt tếu tếu của Như Hạnh. Như Hạnh bảo nó:

- Mai một con đừng nói vậy nghe không? Thấy người chết thì phải buồn chứ sao lại vui.

Thằng bé giẫy nảy:

- Nhưng con không có buồn.

- Ừ, không buồn thì cô Hạnh giận. Cô Hạnh không thương.

Thấy mặt Như Hạnh nghiêm lại, thằng bé rụt rè bò lại gần, nắm áo cô giật nhẹ:

- Cô Hạnh đừng giận Bin nữa nghe.

- ...

- Mai một ai chết, Bin cũng khóc hết, cô Hạnh chịu không?

“Trời ơi! Con nít...” Như Hạnh bật cười rũ rượi:

- Thôi, thôi, không nói chuyện đó nữa.

Nói như vậy nhưng cô không tài nào nín được cười. Cô bụm miệng lại cố làm nghiêm mà nghiêm không nổi. Thằng bé thấy cô cười, nó hớn hờ kéo tay cô:

- Cô Hạnh hết giận Bin hả?

- Ừ.

Ngay lúc đó, chị Thanh chợt ló đầu vào:

- Chuyện gì mà nghe bên này cười dữ vậy?

- Kìa! Mẹ kiếm kìa. Bin về đi.

Chị Thanh ngoắt bé Bin:

- Về ngủ con, khuya rồi.

Thằng bé ngoan ngoãn tuột xuống giường, nó ôm cổ Như Hạnh thủ thủ:

- Mai con qua chơi với cô Hạnh nghe.

- Ủ. Bín về ngủ ngoan nghe.

- Dạ, Bín ngoan lắm.

Chị Thanh đón bé Bín trên tay Thảo Chi:

- Về con, nó đuổi mẹ con mình kìa. Con chọn làm dâu cho mẹ rồi, con trai ơi.

Bé Bín thấy mấy cô rũ ra cười, nó cũng toét miệng vỗ tay thích chí:

- Vui quá! Vui quá há mẹ.

Chị Thanh bồng thằng bé ra khỏi phòng, gật đầu với nó. Cậu bé còn vỗ tay với Như Hạnh cho đến khi mẹ nó khép cửa lại.

Như Hạnh đứng dậy vươn người, rồi nhìn đồng hồ:

- Trời đất! Mười một giờ rồi. Vậy mà này giờ giỡn như quý. Quý vị không sợ phiền làng xóm hả?

- Phòng này thành quý thật rồi chứ như gì nữa. Xóm giềng biết tiếng hết rồi còn phiền nổi gì.

Như Hạnh quệt kem vào bàn chải, miệng ngọt như đường:

- Con nhĩ Chi này giờ hoàn hồn chưa mi? Nếu có giận thì cho ta xin lỗi nghe. Đó là ta cố ý chứ không vô tình đâu.

Thảo Chi liếc ngang:

- Xí! Xin lỗi kiểu đó, ta không thèm. Mi ác đức quá. Coi chừng mai một gặp ông chồng dở hơi như...

Thảo Chi còn đang ngắc ngứ thì Như Hạnh đâm ngang hông:

- Như anh Bình của mi vậy hả?

Và như không thấy cái liếc bén gót của nó, Như Hạnh cười vang rồi lững thững đi xuống phòng tắm.

Khi cô trở lên thì mấy “con gà” đã chui vào chuồng. Cô nhẹ nhàng thay áo rồi giăng màn. Chuỗi người xuống giường, cô khép mắt muốn ngủ, nhưng lại không ngủ được. Cô lại ngồi dậy, ngồi bó gối một mình trên giường, khuôn mặt buồn rười rượi. Nhìn Như Hạnh bây giờ, không ai tin được lúc này cô vừa quậy tung bưng trong phòng. Thậm chí khuôn mặt cô đầm đìa nước mắt. Yếu đuối và tủi thân.

Hình như khi còn lại một mình, cô mới sống thật với mình với một góc tâm hồn đầy bão táp.

Gần nửa năm đi qua, vậy mà nỗi đau thì vẫn còn đó. Nó không giã vò cô như những ngày đầu, nhưng quên thì không thể. Và có lẽ suốt đời cũng không quên được cảm giác đó.

Như Hạnh không quên được cảm giác bất ngờ chết điếng, khi cách đây nửa năm khi cô nhận được điện tín báo mẹ bệnh. Đến tận lúc bước vào nhà, ngồi bên giường mẹ, cô mới biết mẹ bị ung thư gan. Và đó là những ngày cuối cùng của mẹ. Mẹ giấu cô đến cùng. Im lặng chịu đựng đến cùng...

Chỉ vì mẹ cố kéo dài cho cô những ngày vô tư sung sướng.

Tim Như Hạnh muốn vỡ ra vì thương xót mẹ, khi hiểu mẹ phải sống những ngày cô đơn với bệnh tật, không người săn sóc, không được thuốc men. Mẹ lớn lên trong cô nhi viện. Mẹ mồ côi từ nhỏ và khi chết đi cũng âm thầm một mình như tuổi thơ của mẹ.

Trong khi ở thành phố, ba cô sống trong ngôi biệt thự sang trọng, bên một phụ nữ đài các, kiêu kỳ và cô con gái riêng của bà ta, một cô gái giống mẹ đến cả gót chân.

Điều làm Như Hạnh uất hận là những ngày cuối cùng của mẹ, ba vẫn không hề có mặt. Có lẽ bà ta không cho ba về. Hay vì tâm hồn ba lạnh ngắt tình người? Như Hạnh không biết được. Cô chỉ hiểu rằng, cô sẽ không bao giờ tha thứ sự nhẫn tâm đó, và thù ba cho đến lúc cô không còn trên đời.

Phút cuối cùng của đời mẹ chỉ có cô và dì Ngân - Người bạn thân của mẹ từ nhỏ. Dì Ngân cũng sống trong cô nhi viện với mẹ. Nhưng khi ra đời, dì hạnh phúc hơn mẹ, vì có người chồng tốt hơn ba đến nghìn lần.

Như Hạnh nhiều lần đi ngang ngôi biệt thự sang trọng đó. Đã có lần cô đứng nhìn vào cánh cửa sổ ở góc vườn và khóc một mình. Cô tiếc những ngày hạnh phúc sống bên ba và mẹ, được nâng niu trong thế giới huyền hoặc nhưng lạ.

Chỉ đến một ngày, “thế giới thanh bình” của cô bị đổ nhào, cô chơi với nhận ra rằng mình đã sống trong ảo tưởng thơ ngây. Đó là ngày cô lếch thếch theo mẹ về ở với người lạ, giã từ ngôi biệt thự sang trọng để rơi vào cuộc sống nghèo túng đến cùng cực. Ngày ấy, dì Ngân giúp mẹ ở nhờ một ngôi nhà nhỏ, cùng với dì Lan – em dì Ngân. Lúc ấy, Như Hạnh mười bốn tuổi, tuổi còn thơ ngây chưa biết khổ một cách thâm trầm nhưng cũng đủ lớn để hiểu đó là bất hạnh.

Mẹ không kể gì với Như Hạnh, cũng không lên án ba. Nhưng Như Hạnh hiểu ba đã yêu người đàn bà khác và thẳng thừng đuổi mẹ ra khỏi nhà. Lúc đó cô quyết theo mẹ đến cùng. Cô không hiểu vì sao ba cư xử với mẹ như vậy. Chỉ biết rằng trong lòng cô, tình yêu thương đối với ba đã chuyển sang thù hận. Những năm tháng sống cơ cực đã hình thành trong cô sự cứng rắn, chững chạc trước tuổi. Nhưng cá tính sôi nổi hồn nhiên thì vẫn còn đó.

Trong đời mình, Như Hạnh chịu ơn hai người phụ nữ một cách sâu nặng. Đó là dì Ngân và dì Lan. Sau này đi lấy chồng rồi, dì Lan vẫn đến thăm mẹ con cô. Giúp mẹ vượt qua nỗi bất hạnh để nuôi cô trưởng thành. Mỗi lần nghĩ đến họ, cô không khỏi uất ức về sự vô trách nhiệm của ba. Có lẽ trên đời này, ba là người duy nhất bỏ rơi con mình. Vậy mà lúc nhỏ, cô đã yêu thương, tôn thờ ba như một vị thánh.

Sau này, khi vào đại học lên sống ở thành phố, Như Hạnh có trở về nhà,

nhưng chỉ đứng bên kia đường nhìn qua. Có lần cô thấy hai mẹ con họ trong nhà đi ra, sang trọng, xinh đẹp và quý phái. Họ ngồi vào xe và liếc ngang qua cô một cách vô tình. Lần đó trở về ký túc xá, Như Hạnh khóc suốt đêm, và hứa với lòng sẽ không bao giờ đi ngang đó nữa.

Mỗi lần dì Ngân đến thuyết phục cô về ở nhà dì, cô lại nghĩ đến mẹ con nhà họ. Có lúc cô muốn sống nấu mình ở trong tình thương của dì Ngân. Nhưng mặc cảm làm cô gạt phăng ý định đó. Cô hiểu mình không có quyền lợi dụng nữa. Và lại, tính cô thích tự do, cô ngán bị quản thúc như đứa bé.

Lại có tiếng khóc thút thít của bé Bin bên phòng chị Thanh. Như Hạnh giật mình trở về thực tại. Cô ngã mình xuống giường, quệt mấy giọt nước mắt trên má.

Như Hạnh mở mắt. Theo thói quen, cô với tay lấy chiếc gối ôm. Lốp ren còn mới quệt vào mặt làm cô thấy hơi rát. Cô mở bừng mắt nhìn chiếc gối, rồi ngồi dậy nhìn xung quanh ngỡ ngàng.

Giường nệm mới tinh, căn phòng sang trọng với những rèm cửa bằng ren... Sát cửa sổ là chiếc bàn chất đầy sách vở... Như Hạnh chỉ kịp quan sát tất cả một cách lơ mơ. Con chóng mặt làm cô ngã xuống giường, mặt nhăn lại vì khó chịu.

“Mình ở đâu thế này? Đây không phải là bệnh viện, vậy thì đây là chỗ nào? Mới sáng qua mình còn ở ký túc xá kia mà?” Như Hạnh từ từ suy nghĩ khi qua cơn choáng. Cô nhớ lại trưa hôm qua, cô dầm mưa đi chơi đến gần chiều mới về. Buổi tối cô bị sốt và nhức đầu kinh khủng. Cô không nhớ mình đã mê như thế nào và sáng nay sao lại nằm đây. Ai mần cô đến đây nhỉ?

Nằm yên thật lâu, cô định ngồi dậy đi ra, thì bỗng thấy một cái đầu bù xù lộ vào. Rồi một tên con trai lạ hoắc hỏi cô:

- Thức rồi hả?

Như Hạnh chưa kịp trả lời thì hắn đã biến mất sau cửa. Cô thấy hoang mang

ghê gớm. Sao tự nhiên cô ở đây, và chủ yếu đây là chỗ nào? Tên con trai vừa rồi là ai thế?

Vào lúc Như Hạnh đang còn run thì dì Ngân chợt đi vào, trên tay là khay thức ăn. Như Hạnh thở phào nhẹ nhõm. Thì ra đây là nhà dì Ngân.

Đặt khay lên bàn, dì Ngân bước qua ngòai xuống giường, cười âu yếm với cô như một đứa bé:

- Khỏe chưa cô Hai? Đi chơi tới ngã bệnh thì đáng bị đòn lắm.

Như Hạnh tròn mắt:

- Sao dì biết con bệnh?

- Dì tình cờ qua thăm thôi. Lúc đó con bị mê sảng, dì phải chở đi bác sĩ.

Như Hạnh băn khoăn nhìn trong phòng. Như đoán được ý nghĩ của cô, dì Ngân cười:

- Sách vở, quần áo của con, dì xếp đâu vào đó hết rồi. Nếu con muốn về ký túc xá ở thì tự sắm đồ lại. Dì không cho lấy thứ gì đi đâu.

Như Hạnh nhìn dì Ngân, không biết nên khóc or nên cười. Đúng là cô bị “cưỡng bức”. Giờ có muốn về ký túc xá cũng không được. Không thể phụ lòng tốt của dì Ngân, cũng không thể là gánh nặng của dì ấy. Cô biết làm sao bây giờ?

Thấy Như Hạnh lặng thinh, dì Ngân vỗ nhẹ vào mặt cô:

- Dì nói vậy có nghĩa là con không được lựa chọn nữa đó. Đừng phân vân mất công, nghe chưa?

Không biết nói gì, Như Hạnh đành “dạ” một tiếng ngoan ngoãn. Dì Ngân cười tủm tỉm một mình. Có lẽ gì thấy Như Hạnh bỗng ngoan như con mèo.

- Giờ ngồi dậy ăn cháo rồi uống thuốc. Con phải nghỉ học ít nhất là một ngày đó.

- Dạ.

Nói thế, nhưng Như Hạnh biết chắc ngày mai mình sẽ đi học được. Cô

không yếu đến nỗi phải suốt ngày nằm trên giường. Bất cô phải giam mình trong phòng suốt ngày, chắc cô sẽ chết vì buồn thôi.

Ăn xong cháo, Như Hạnh tỉnh táo hơn. Cô muốn đi ra ngoài một chút, nhưng dì Ngân bắt cô phải trở lại giường. Chờ cho cô nằm yên, dì mới đi ra. Trong nhà lại yên lặng như không có ai ở.

Chờ dì Ngân đi khá lâu, Như Hạnh tung chăn ngồi dậy, đi chân trần ra ngoài. Cô mở hé cửa nhìn tới nhìn lui. Thấy không có ai, cô bước hẳn ra hành lang quan sát.

Nhà dì Ngân thật giống một cơ quan, hay khách sạn gì đó. Dãy hành lang hơi dài, gồm tám phòng, mỗi bên bốn phòng đối diện nhau. Phòng nào cũng kín đáo. Cuối hành lang đi ra ban công trồng rất nhiều hoa. Như Hạnh vịn lan can nhìn xuống đường. Cảm thấy còn chóng mặt, cô chậm chạp quay vào.

Cô bỗng giật mình khi thấy đầu một con chó le lưỡi dài cả tác trước cửa phòng thứ ba. Tay chặn ngực, cô tò mò đến xem. Thì ra đó là hình chụp. Bức hình to kèn được dán vào cửa phòng như “khè” thiên hạ. Bất giác, Như Hạnh bĩu môi. Làm như kín cổng cao tường lắm không bằng, bày đặt đem chó ra hù. Thấy ghét!

Cô bèn đi về phòng mình, lấy giấy bút vẽ bảng “Cấm Vào” cũng to không kém... bức hình con chó. Rón rén ra ngoài nghe ngóng, biết không có ai, cô dán bảng vẽ gần bức hình, rồi vọt về phòng mình gài chặt cửa lại.

Hình dung về mặt ngõ ngang của chủ nhân căn phòng đó, Như Hạnh thấy thú vị. Cô đoán ngay đó là phòng của cậu út Hưng - cậu ấm quý tử của dì Ngân. Dù chẳng biết mặt mũi hẳn ra sao, nhưng cô đoán đó chính là phòng hẳn, vì người như dì Ngân và dượng Minh thì chẳng như vậy.

Trước đây, Như Hạnh có nghe loáng thoáng tên hẳn. Cô biết dì Ngân có ba người con trai. Anh thứ hai đã có vợ, anh thứ ba đi du học ở Úc. Còn lạ

trong nhà chỉ có vợ chồng dì Ngân và cậu út Hưng. Một cậu ăm nghịch phá có tiếng, đang học năm thứ một trường Kinh Tế, sau cô một năm. Như vậy, cậu Hưng chắc chắn là gã con trai có cái đầu bù xù đi vào phòng cô lúc này. Tưởng tượng vẻ ngạc nhiên của hắn, Như Hạnh cười khúc khích một mình. Cho vàng hắn cũng không dám khẳng định là cô chơi trò đó. Chính mắt hắn thấy sáng nay cô nằm trên giường bệnh mà. Vả lại, hắn có biết cô ra sao đâu mà nghi ngờ.

Cả buổi sáng, cô nằm im nghe ngóng. Đến trưa có tiếng giày cồm cộp đi lên. Rồi một giọng ngạc nhiên kêu “ơ” lên một tiếng sau đó là tiếng gọi lớn:

- Mẹ Oi!

Tiếng dì Ngân vọng lên:

- Gì đó Hưng?

Như Hạnh bước xuống giường, nhón chân đi ra cửa, mở hé nhìn ra. Tên Hưng đang chống nạnh nhìn bảng cấm vào, rồi ngó quanh quất. Dưới nhà tiếng gì Ngân vọng lên, nhắc lại:

- Gì đó Hưng?

- Không có gì, mẹ ạ.

Hắn liếc về phòng Như Hạnh, rồi mở cửa phòng mình, biến mất vào trong đó. Không nén được, Như Hạnh cười chúm chím và trở lại giường nằm.

Khi dì Ngân đi lên, thì cô đang nhắm tít mắt như mình đang ngủ ngon lành. Sáng hôm sau, cô dậy thật sớm và cứ đứng trong phòng tập thể dục. Cô thay đồ xong, xách giỏ chạy ào xuống cầu thang định tìm dì Ngân thì gặp dì đang đi lên:

- Con đi đâu đó?

- Dạ, đi học.

- Cái gì? Hết bệnh chưa mà lo học?

- Dạ, hết rồi. Hết tối hôm qua.

Dì Ngân nhìn vẻ mặt tươi tắn của Như Hạnh, tin cô ngay:

- Vậy ăn sáng xong rồi đi nào.

- Úi! Con không quen dì ạ. Với lại con trễ học rồi.

- Ôi! Đi trễ chút có sao? Đại học chứ có phải là phổ thông đâu.

Nói rồi, bà tôi cô đi tuốt vào bếp, như khổng chế không cho cô được từ chối.

Như Hạnh không dám cãi, nhưng trong bụng thấy ảm ức. Biết ngay là về ở với dì Ngân sẽ bị mất tự do mà. Nhìn cô ăn một cách nhỏ nhẹ, dì Ngân cau mặt:

- Con ăn uống như vậy hả Hạnh? Thảo nào nhìn như cây liễu. Hay là con mắc cỡ?

Như Hạnh liếm môi:

- Dạ, đâu có. Con đâu có mắc cỡ. Nhưng con sợ mập lắm. Dì không biết đấy chứ, con gái mà ăn nhiều, dễ “tròn” lắm. Con thích ăn quà vặt hơn.

- Cái gì! Ăn nhiều dễ mập à? Con mà sợ vậy hả?

- Dạ, hơi hơi.

Rồi cô liền thoáng:

- Hồi lớp mười con bị mập một trận rồi. Trời ơi! Tròn như trái banh luôn. Vô lớp, bạn con chọc tiết chịu hết nổi. Con phải nhịn ăn tới cuối năm lớp mười hai mới thon trở lại.

Nhắc chuyện đó, tự nhiên Như Hạnh phì cười. Cô luôn bị mẹ ép ăn như con nít, dù mẹ sống với đồng lương eo hẹp, mẹ vẫn nuôi cô như nuôi cô tiểu thư giàu sang. Như Hạnh nhớ lúc nhỏ cô luôn chống đối mẹ chuyện ăn uống.

Hôm nào muốn nịnh mẹ để được đi chơi, thì cứ ăn tối đa cho mẹ hài lòng.

Ngược lại, hễ giận mẹ thì bỏ ăn. Mẹ đến là khôn khổ với cô. Đến lúc vào đại học sống tự lập rồi, cô mới thấy thương mẹ.

Dì Ngân không nghe cô nói, hỏi lại lần nữa:

- Con nhịn đói cho ốm á?

- Dạ, nhìn đói.

- Không được, không được. Mai mốt không được nhìn ăn sáng nữa. Dì phải kèm con ráo riết mới được.

Như Hạnh thoáng hồi hộp:

- Dạ, kèm là sao ạ?

- Là phải ăn uồn đàng hoàng, đúng giờ, và không được ăn vặt. Tối phải uống ly sữa.

“Trời.... Uống sữa!” Như Hạnh nghe mà rùng rờ. Cô có phải con nít đâu.

Đi học thoát được mẹ, vậy mà mỗi lần lên trường thăm, mẹ bắt cô ăn đủ thứ, dặn dò đủ thứ. Bây giờ không còn mẹ nữa thì đến dì Ngân. Chết toi rồi.

Dì Ngân có biết cô bao nhiêu tuổi không nhỉ? Hai mươi chứ đâu phải nhỏ.

Hay là dì tưởng mang về nhà một đứa bé lên hai, phải ủ thật kỹ, chăm sóc thật kỹ, không thì dễ bệnh. Cô đã từng sợ sự chăm sóc chăm bẵm của mẹ.

Giờ đến dì Ngân, chắc cô chết mất.

Bất giác, Như Hạnh thở dài rầu rĩ. Dì Ngân hình như quên cô phải đi gấp.

Bắt đầu nói câu chuyện mà dì rất thích:

- Hồi mẹ con còn sống, mẹ con cứ than phiền với dì về tật kén ăn của con.

Dì nuôi ba đứa con trai khỏe ru. Còn mẹ con thì chỉ có một mình con mà cứ than thở, bảo dạy không nổi.

“Tại vì con của dì ngoan, còn con thì bướng”. Như Hạnh nghĩ thầm trong bụng.

- Hồi đó, dì cứ ước có đứa con gái. Dì bảo mẹ con đổi với dì lấy thằng con trai, nhưng mẹ con không chịu.

Như Hạnh tò mò:

- Dì nói đùa hay thật vậy ạ?

Dì Ngân cười:

- Có đùa cũng có thật. Nếu mẹ đồng ý cho con, dì nhận ngay. Nhưng cho lại

một đứa thì... dì không dám.

- Hì... hì... dì tham quá!

- Ủ, dì tham thật. Nhưng bây giờ dì được như ý rồi. Con chịu về đây ở, xem như dì có một đứa con gái. Con có đồng ý không?

- Dạ, đồng ý.

Tự nhiên Như Hạnh thấy muốn khóc. Dì Ngân nói chuyện làm cô tủi lòng. Mắt mẹ là một nỗi mắt mát lớn trong đời. Những ngày đầu, cô tưởng không sống nổi. Lúc đó, ngày nào dì Ngân cũng vào ký túc xá với cô, nâng đỡ cô. Bây giờ nhớ lại thời gian đó, Như Hạnh thấy mình còn may mắn. Mẹ và những tình thương tương tự như tình mẹ bao giờ cũng cần thiết, như cây cần ánh sáng. Có lẽ đó là một trong những lý do để cô chịu mất tự do về ở với dì Ngân.

- Hồi con còn nhỏ, dì cưng con con hơn cả thằng Hưng nhà dì, cứ ao ước kiếm một đứa con gái. Bây giờ con lớn, dì vẫn thương như vậy. Con dễ thương lắm, Hạnh ạ.

- Dạ.

Như Hạnh chớp chớp mắt muốn khóc, nhưng miệng cứ cười. Chứ nếu không cười, chắc cô sẽ thút thít như đứa con nít, mà cô thì tối kỵ điều đó. Cô không biết mặt mình trông rất buồn cười. Mặt đỏ hoe, mũi cũng như trái cà chua... Vậy mà miệng thì cứ tươi tắn phản lại đôi mắt. Dì Ngân biết cô sắp “mít ướm” đến nơi, bèn cười:

- Thôi đi cô hai, sắp nhè rồi đó! Bây giờ đi học đi để trễ.

Như Hạnh “dạ” một tiếng, rồi đứng dậy. Dì Ngân thật là tế nhị. Chứ nếu cứ ngồi đó thì chắc nước mắt cô sẽ giọt ngắn giọt dài. Cứ nói chuyện có liên quan đến mẹ là cô yếu đuối không chịu nổi, mà cô thì rất sợ nước mắt.

Cô đến trường đúng 8:30. Hôm nay học tập trung nên đi trễ không thấy quê lắm. Giảng đường chật đến nỗi không còn chiếc ghế trống. Như Hạnh đưa

mất tìm Kha. Nhưng bóng anh mất hút giữa rừng người. Cô đành đi men theo tường xuống góc phòng.

Bỗng một cánh tay ngoắc cô. Như Hạnh tươi tỉnh ngay nét mặt khi nhận ra Kha. Cô len lỏi đi về phía anh và nhận ra hãy còn một chỗ trống.

Kha lật ghế xuống cho cô:

- Hết bệnh chưa công chúa?

Vừa loay hoay lấy tập, Như Hạnh vừa cười:

- Sao nhị ca biết em bệnh?

- Thảo Chi nói.

- Nó còn nói gì nữa không?

- Nói em bị bà dì “tha” về tổ của bà ấy, đúng không?

- Nhỏ này cái gì cũng mách lẻo.

Cô thở hắt ra:

- Sáng nay mà không còn chỗ trống, chắc em biến quá. Đứng mỗi chân thấy mồ.

- Nhị ca giành chỗ sẵn cho em đó.

- Sao nhị ca biết em đi học mà giành?

- Biết chứ sao không? Em mà, dễ gì chịu nằm yên trên giường lâu.

Như Hạnh cười khúc khích:

- Chứ gì nữa. Nằm một chỗ, khó chịu muốn chết.

Cô nghiêng người qua lật tập của Kha le lưỡi:

- Dài quá! Chắc em chép không nổi quá, nhị ca ơi.

Biết ngay cô sắp giở trò ỡng ẹo, Kha cười làm thinh. Quả nhiên Như Hạnh bắt đầu ẹo người:

- Nhức đầu quá, viết bài không nổi... Rồi còn mỗi tay nữa.

- Mỗi tay thì viết chậm lại.

- Chậm cũng mỗi.

Kha vờ không hiểu:

- Để nhị ca cho mượn tập về nhà chép.
- Thôi, nhị ca viết luôn đi.

Thấy Kha làm thỉnh nhìn lên bảng, Như Hạnh kéo áo anh, dài giọng năn nỉ:

- Viết giùm tiểu muội đi mà, Nhị ca.

Kha phì cười:

- Thì đưa đây, cô nương. Lười hết biết. không lần nào “né” được với cô hết.
- Như Hạnh ấn quyển tập và cây viết vào tay Kha, ngồi chống cằm nhìn lên bục giảng. Hôm nay, cô thấy lười học và lười cả suy nghĩ. Cô liếc nhìn xung quanh, theo dõi những khuôn mặt chăm chú ngó miệng thầy nói. Sinh viên các khoa đều khoái học môn triết của thầy Sinh, và khoái nghe thầy lời mấy chuyện tiêu cực của xã hội ra đả kích. Không biết ở đâu mà thầy có cả một “kho tàng” những mẩu chuyện vặt vãnh đó? Cái cách thầy châm biếm nghe cười muốn bẻ bụng. Nhưng sau cơn cười đó là những ý nghĩ, những triết lý sâu sắc. Như Hạnh nhớ hết mấy câu chuyện kể của thầy. Thậm chí cô ghi hẩn vào sổ tay văn học làm tư liệu. Cô biết chắc mình sẽ sử dụng những mẩu chuyện đó khi ra trường.

Nghĩ vớ vẩn một hồi, cô nhớ ra và quay lại nhìn Kha. Anh nghe giảng, vừa ghi bài cho anh và cho Như Hạnh. Kha như rời lên vì căng thẳng, đến nỗi không nhớ cả xung quanh. Như Hạnh chép miệng một mình... Tội nghiệp nhị ca!

Nụ cười vợ vẫn còn vương trên môi. Cô lại lướt mắt ngó lần thân khắp giảng đường. Ánh mắt cô chợt bắt gặp một đôi mắt đang nhìn mình. Như Hạnh nửa muốn cười với anh, nửa không muốn... Cuối cùng cô quay mặt đi, và lại vô tình chép miệng... Tội nghiệp đại ca!

Như Hạnh thấy tiếc khoảng thời gian đi chơi tay ba, tiếc một tình cảm mà cô rất gắn bó. Nhưng bây giờ mất đi rồi... Lỗi là tại đại ca.

Kha chột khều tay cô:

- Còn hai giờ cuối, em thích đi đâu?
- Gì, nhị ca định cúp hả?
- Đâu có. Nhưng thầy Toàn nghỉ rồi.
- Sao nhị ca biết? Mà sao thầy nghỉ vậy?
- Bệnh. Dầm mưa đi chơi nên bệnh.

Biết Kha chọc mình, nhưng cô làm ra vẻ thơ ngây:

- Tội nghiệp thầy quá hén. Đàn ông gì dầm mưa chút xíu cũng bệnh...

Giống nhị ca.

- Hừ!

Thấy Kha lừ mắt nhìn mình, Như Hạnh le lưỡi nháy anh. Kha bật cười như định nói gì đó, nhưng lại thôi.

Trên bục, thầy đã xếp tài liệu lại, thông thả đi ra cửa. Đám sinh viên cũng lục tục đứng lên. Như Hạnh bỏ quyển tập vào giỏ ngồi yên chờ mọi người ra bót. Kha rủ rê:

- Đi uống coffee không?
- Đi, chứ về nhà làm gì? Phải chi nhị ca mang theo máy, chụp vài kiểu chơi.
- Nhị ca nhớ đó chứ. Nhưng bỏ vào giỏ xong rồi lại lấy ra.
- Sao vậy?
- Tại quên.

Như Hạnh lườm anh:

- Nói chuyện vòng tròn như nhị ca chắc điên quá.

Kha cười to rồi hất mặt ra hiệu cho cô đi ra. Như Hạnh cũng đứng lên, khoác giỏ lên vai. Ra đến cửa, cô chột đổi ý:

- Đừng vào quán nữa nhị ca. Bây giờ chạy rong ngoài đường vui hơn.

Kha hơi nhường mắt nhìn cô. Nhưng nhớ tính Như Hạnh thích đi lông bông, anh lại nhún vai cười:

- Xin tuân lệnh.

Như Hạnh héch mặt lên:

- Giỏi! Ta có lời khen.

Cô cười khúc khích khi thấy cái tròng mắt của nhị ca, rồi đẩy anh đi nhanh ra sân, dáng điệu nghịch ngợm như một cô bé.

Cô và Kha đi rong đến trưa. Khi cô về nhà thì đã gần mười hai giờ. Dì Ngân hình như đang đợi cô:

- Sao con về trễ vậy? Dì chờ cơm đó. Con thay đồ rồi xuống nhanh nghe.

- Dạ.

Như Hạnh vội chạy tuốt lên lầu, lại gặp Hưng đi xuống. Anh chàng gườm nhìn cô. Như Hạnh cười với hắn một cái rồi lủi về phòng. Cô còn nghe hắn hỏi dì Ngân:

- Ai vậy mẹ?

- Như Hạnh đó. Mẹ nói rồi, con không nhớ sao? Chị Hạnh con dì Hoa đó mà. Mới hôm qua mà nay quên rồi. Cái thằng...

- Lâu gặp quá, làm sao con nhớ nổi? Nhưng con bé đó mà mẹ bảo con gọi bằng chị hả? Con không đồng ý đâu.

- Nó lớn hơn con một tuổi, gọi bằng chị là phải rồi.

- Con lớn thế này mà gọi con nhỏ đó bằng chị gì, mẹ bảo nó gọi con bằng anh đi. Nếu không, con không nói chuyện với nó đâu. Con nhì nhìn có vẻ... kênh quá.

Trong phòng Như Hạnh bặm môi đứng im. Tên con trai này láo thật. Dám gọi chị Hạnh bằng con nhỏ, mà lại tự ái không xưng hô chị - em. Phải trị hắn chừa cái tật coi cô là con nít mới được.

Nhưng mắc gì chỉ gặp thoáng cô có hai lần, hắn đã bảo cô kênh kiệu. To gan thật! Lúc trước nghe dì Ngân nói, Như Hạnh đã có ấn tượng đó là một cậu bé loi chơi như con khỉ. Còn hắn thì chống đối tới cùng khi bắt phải gọi cô là

chị. Mới gặp mà đã có chuyện lộn xộn rồi, không biết mai mốt sẽ ra sao? Ở chung nhà với hẳn chắc không dễ quá.

Thay đồ xong, Như Hạnh đi xuống bếp. Trong chiếc áo đầm lấm tấm hoa đỏ, nhìn cô như cô bé học phổ thông hơn là cô sinh viên. Mái tóc ngắn ngắn và đôi mắt to đen lay láy. Cô gây cho người ta ấn tượng về một cô nàng sinh động, dễ thương nhưng không phải dễ ăn hiếp.

Như Hạnh ngồi vào bàn. Hưng nhìn cô gườm gườm, như đề phòng. Tự nhiên cô phì cười. Di Ngân cũng cười, rồi trách Hưng:

- Con hỏi chị Hạnh một tiếng đi. Chị em chứ có phải ai lạ đâu mà giữ kẽ. Hồi nhỏ, hai đứa chơi chung hòa thuận lắm. Bây giờ lớn, thì phải hòa đồng với nhau chứ.

Hưng buông một tiếng ngắn ngủi:

- Ăn cơm đi.

Như Hạnh lại cười. Giọng cô như làm quen, nhưng là kiểu làm quen... chọc giận thiên hạ:

- Hình như Hưng học trường kinh tế phải không? Trường chị với bên đó hay giao lưu nhau lắm. Hưng có chân trong ban văn nghệ trường không?

- Này! Phải gọi bằng “anh Hưng” đang hoàng nghe cô bé. Lớn được mấy tuổi mà kiêu thế?

- Hưng bao nhiêu? Mười chín phải không? Chị Hạnh hai mươi hai tuổi.

Di Ngân cười, lắc đầu. Con bé đáo để thật. Không biết nó kiếm ra hai tuổi đó? Nhưng dì không xen vào, để hai đứa đôi đáp với nhau. Rồi tự chún sẽ dàn xếp được cách xưng hô thích hợp. Bà không sợ Hưng ghét Như Hạnh. Con bé chẳng làm ai ghét được cả.

Thuở Tình Yêu Bình Yên

Chương 2

Như Hạnh dắt xe ra cổng trường. Giờ này ngoài đường đông nghẹt xe. Muốn đi nhanh thì phải luồn lách, nhưng cô lại thích như vậy. Cô khoái không khí ồn ào, vội vã và những tiếng động cơ inh cả tai. Đi ngoài đường mà lưa thưa người thì chán chết.

Chia tay với Kha ở ngã tư, Như Hạnh rẽ vào con đường nhỏ. Đi một đoạn, cô mới nhớ mình chưa trả nhệ ca tập Anh văn. Sáng qua, Kha gom mấy quyển tập giao cho cô ghi tựa bài. Anh lười nhất là viết tựa. Còn Như Hạnh thì lại mê vẽ các loại chữ trang trí, nhưng lại ghét chép bài. Hôm nào bài dài quá, cô ngồi quay tới quay lui rồi cuối cùng bắt Kha chép luôn cho cô. Mặt anh nhăn như khi, nhưng cũng ráng cong lưng mà viết. Anh mà lười là khó sống nổi với cô.

Như Hạnh nghĩ lan man đủ chuyện, đến nỗi cô không hay mình vừa đi qua một đoạn rẽ. Nhớ ra, cô vội quẹo trở lại. Như Hạnh không hay phía sau cô cũng có một chiếc xe vừa trờ tới. Người thanh niên bị cản đường bất ngờ, chỉ kịp thắng rít lại và quẹo sang trái... nhưng vẫn không kịp. Cô ngã cái “rầm” xuống đường, đau điếng.

Như Hạnh ngồi bệt dưới đất, ngơ ngác một giây. Cô không hiểu sao tự nhiên mình té? Có đến vài phút, cô mới định thần lại, định đứng lên thì thấy người thanh niên nhanh chóng dựng xe với vẻ mặt lo lắng. Như Hạnh bèn ngồi yên. Chờ cho anh đến ngồi trước mặt cô, chưa kịp hỏi thì cô nhăn nhó như đau đến không dậy nổi, rồi gào lên nho nhỏ:

- Trời ơi! Đau quá... đau kinh khủng. Anh chạy xe vậy đó hả? Đền đi. Tôi không biết đâu. Ối! Đau quá... Làm sao đi được bây giờ? Hu... hu...

Khuôn mặt anh lo đến rối bời. Anh nhìn cô xem xét. Không bị trầy, không bị một thương tích nhỏ... và cách ngồi như thế không thể chấn thương nào khác. Vậy thì tại sao cô có vẻ đau đến mức không thể đứng lên? Anh mím môi:

- Cô ráng một chút, đau ở đâu hãy nói, tôi sẽ đưa cô đến bệnh viện.

- Đến đó làm chi?

Như Hạnh chột ngắc đầu lên, nói tỉnh bơ, rồi cô đứng cái dậy, dắt xe đi.

Người thanh niên nhìn cô ngơ ngác. Rồi anh dắt xe mình đi theo Như Hạnh:

- Này cô! Cô có sao không? Sao tự nhiên bỏ đi vậy?

Như Hạnh quay lại, tỉnh bơ:

- Anh này lạ, té xong thì phải đứng lên đi tiếp, chứ ở đó làm chi?
- Nhưng rõ ràng tôi vừa thấy cô đau lắm mà.

Cô cắc có:

- Sao anh biết tôi đau?
- Cô nhăn nhó ghê quá.
- Ồ, tại tôi vậy đó. Hí... hí...

Người thanh niên nhìn cô hoài nghi, nhưng vẫn lịch sự:

- Thật ra lỗi không phải hoàn toàn về phía tôi. Nhưng dù sao... nếu cô bị thương thích gì đó, tôi sẵn sàng đề, và...

Như Hạnh xua tay:

- Thôi khỏi.
- Nhưng lúc này cô...

Như Hạnh quay mặt, cố giấu nụ cười tinh nghịch, giọng cô nghiêm trang:

- Không sao đâu. Tại thấy anh lo quá, tôi tức cười nên chọc chút chơi. Anh đi đi, không có gì đâu.

Anh nhìn cô chăm chăm:

- Cô không đùa đấy chứ?
- Lúc này thì có đùa, nhưng bây giờ hết rồi. Đã bảo không sao đâu mà, anh đi đi.

Anh mím môi đứng yên, rồi nói nhẹ nhàng nhưng rõ ràng không giấu bực mình:

- Hy vọng đừng bao giờ cô đùa như vậy nữa.

Rồi anh lên xe phóng đi. Như Hạnh thong thả đạp xe, miệng cười nghịch ngợm. Lúc này thấy anh ta hết hồn, cô hứng chí chọc cho vui thôi, ai ngờ anh ta hoảng thật. Hì... hì... nếu không sợ người ta nhìn, cô sẽ la toáng cho anh ta mất vía chơi. Nhìn mặt anh hoảng hồn, tức cười dễ sợ.

Về đến nhà, Như Hạnh cất xe rồi vào phòng khách. không có dì Ngân ở đó, cô đi luôn xuống bếp. Dì Ngân đang phụ dì Tư dọn bàn. Như Hạnh ngạc nhiên thấy trong bếp rất nhiều đồ ăn. Cô tròn mắt nhìn. Chưa kịp hỏi thì dì Ngân giải thích:

- Tối nay dì làm tiệc mừng anh Duy về đó. Lát nữa, dì giới thiệu cho anh em biết nhau. Chắc hai đứa không nhớ nhau đâu. Hồi mẹ con về quê, thì hai đứa còn nhỏ cả.

- Thế anh Duy đâu rồi dì? Anh về hồi nào ạ?

- Về hồi trưa. Cái thằng, không chịu báo trước để ở nhà đi đón. Thấy nó xách va li vô nhà mà dì hết hồn, cứ tưởng ai.

Như Hạnh nhìn quanh:

- Anh đâu rồi, dì Ngân?
- Đến thăm cô bạn gái của nó rồi.

Cô tò mò:

- Bạn gái á... người yêu ấy hả dì?

- Ủ, tụi nó thương nhau từ hồi học phổ thông tới giờ.

- Chị ấy làm gì hả dì?

- Nó còn đi học. Hình như cùng trường với thằng Hưng. Chắc nó cũng ra trường một lượt với anh Duy con, dì cũng không rảnh lắm. Nó bảo học kinh tế, dì đoán chắc vậy.

- Bán gái của anh Duy mà dì không biết hả? Ngộ quá hén!

Cô nhận xét một cách lơ mơ, rồi lững thững đi lên phòng. Câu chuyện lúc nãy cũng bị quên mất tiêu, thậm chí không nhớ lúc nãy mình đã nói gì. Cô có cái tật hay hồi lung tung, nhưng hồi xong rồi quên ngay.

Thay đồ xong, Như Hạnh định xuống bếp phụ dì Ngân. Nhưng vừa mở cửa, thì cô đã gặp một người đi lên. Như Hạnh kinh hãi nhận ra đó là người thanh niên cô gặp lúc chiều. Cô đứng im, tròn mắt nhìn anh.

Anh cũng nhìn cô một cách kinh ngạc. Nhưng anh ta không hỏi một tiếng, chỉ khẽ gật đầu đáp lại cái chào của cô, rồi đi về phòng mình ở góc cuối hành lang.

Như Hạnh lấp ló ở cửa nhìn theo. Sự suy đoán làm cô muốn rụng tim. Ôi trời ơi! Nếu đó là anh Duy thì cô khó sống rồi. Làm gì anh ấy không “quạt” cho cô một trận về cái tội hù anh một phen hết hồn.

Như Hạnh rầu rĩ đi xuống bếp. Cô dọn bàn mà tâm trí cứ để ở đâu đấy. Thế nào cái anh Duy nghiêm khắc ấy cũn có ác cảm với cô. Mà ở chung nhà với người không ưa mình thì khó mà yên thân. Chưa kể đến chuyện anh ấy kể với dì Ngân... Cô rất sợ dì Ngân biết mình nghịch như quỷ. Từ đó tới giờ, dì cứ nghĩ cô ngoan hiền lắm.

- Hạnh! Hạnh! Ra đây.

Như Hạnh quay lại, Hưng đang đứng ở cửa ngoắt cô. Cô đặt đĩa xuống bàn, rồi đi ra.

- Cho Hạnh nè.

Vừa nói, Hưng vừa chìa ra một cụm hoa cúc. Mắt Như Hạnh sáng lên:

- Ôi, đẹp quá! Ông kiếm đâu ra vậy?

- Ở quán cà phê. Thấy đẹp quá mình hái về cho Hạnh đó, thích không?

- Thích. Để tui đem chưng trên bàn học.

Nói rồi cô nhảy nhót chạy lên phòng, giữa đường lại gặp anh Duy đi xuống. Tự nhiên hai chân Như Hạnh thuận lại. Cô đi một cách thùy mị về phòng mình. Nét mặt nghiêm nghị của anh Duy cũng làm nụ cười trên môi cô vụt tắt và hai mắt cứ dáo dác lên sợ sệt.

Vào phòng, Như Hạnh ngồi phịch xuống giường. Cụm hoa xoay tròn trên tay cô. Cô cố phân tích mình sợ gì và tự bảo không việc gì phải sợ. Nhưng sao vẫn thấy ngán cái “ông cụ” khó khăn ấy. Người gì mặt lúc nào cũng lâm lì. Phải như Hưng thì dễ chịu biết bao. Đã vậy mình còn vô tình trêu vào

“cụ” nữa chứ. Sao số mình xui đến mức ấy nhỉ?

Nhớ lại đôi mắt gườm gườm nhìn cô, như sẵn sàng hăm dọa la mắng, Như Hạnh càng rối trí khi nghĩ đến lúc ngồi cùng bàn ăn với anh. Hình như từ nhỏ đến lớn, cô chưa ngán ai hơn thế. Thật là xui xẻo! Ai bảo nghịch ngợm cho lắm vào.

Lát nữa dì Ngân giới thiệu với anh, cô biết ăn nói ra sao đây?

Còn đang loay hoay nghĩ ra cách để “chuồn”, thì cô nghe dì Ngân gọi:

- Hạnh ơi!

- Dạ.

- Xuống ăn cơm đi con.

- Dạ.

“Trễ quá rồi, nói làm sao mà lui đi bây giờ? Thôi thì cứ nhắm mắt đưa chân.

Anh Duy có thái độ ra sao thì cơ mà đối phó vậy.” Như Hạnh thấy bớt run.

Cô bậm bụng đi xuống nhà dưới.

Mọi người đã ngồi bên bàn. Khuông mặt đầu tiên cô thấy là Hưng. Anh chàng cười với cô:

- Hạnh cắm hoa rồi chứ?

- Rồi.

Nói xong, Như Hạnh mới nhớ mấy bông cúc còn nằm lẫn lóc trên giường.

Cô định bụng lát nữa sẽ cho vào bình, để Hưng thấy cô nói dối kỳ lắm. Hắn

đâu biết được Như Hạnh chẳng còn hồn vía nào mà thương thức hoa với lá.

Và cô đang tức vì sao mình cứ sợ. Đã bảo lòng đừng có run mà trong bụng cứ nơm nớp là sao đây?

Như Hạnh ngồi xuống cạnh dì Ngân, mắt dán vào chén dưa trên bàn. Nhìn

dáng điệu thủy mì của cô, đồ ai tưởng tượng cô vừa mới quấy phá người

khác. Dì Ngân cười vui vẻ:

- Để dì giới thiệu nghe. Con đoán ai là anh Duy rồi, phải không?

- Dạ.

Cô lí nhí:

- Chào anh Duy.

Dì Ngân nhìn Duy:

- Con mới về nên không biết Như Hạnh về ở nhà mình. Con nhớ bé Hạnh con dì Hoa không? Nó đó. Dì Hoa mất hơn nửa năm rồi. Mẹ phải dỗ mãi, nó mới chịu về đây đó.

Như Hạnh hồi hộp chờ phản ứng của anh Duy. Anh nhìn cô một cách thản nhiên:

- Bé Hạnh mau lớn quá, anh không nhìn ra. Ăn cơm đi.

- Dạ.

Như Hạnh lén ngược lên nhìn anh Duy. Anh không cười, cũng không có cử gì hăm dọa. Anh bình tĩnh như lúc chiều chưa hề gặp cô, chưa hề bị cô “hù”

cho một trận. Tự nhiên Như Hạnh thấy hoang mang. Anh ấy không nhớ cô, hay là chưa ra tay trừng trị? Bỏ qua hay là “án treo” đây? Thà anh Duy cứ nói, rồi trách, chứ im lặng kiểu này, đau tim lắm.

Nghĩ tới nghĩ lui, Như Hạnh lại đâm ra tức mình. Đã bảo đừng sợ mà việc gì cứ phải nơm nớp từng phản ứng của anh Duy. Cô không dám gấp cả thức ăn, điệu bộ của cô như chờ lên máy chém. Dì Ngân làm như vô tình, nhưng cử chỉ của cô không lọt khỏi cặp mắt của dì. Con bé lạ thật! Làm gì nó sợ thế nhỉ? Rõ ràng là Như Hạnh sợ Duy hơn Hưng. Chắc vì nó thấy anh nghiêm quá nên e dè.

Dì Ngân hiểu tính Như Hạnh dễ tự ái và rất mít ướt. Việc cô kết thân dễ dàng với Hưng làm bà mẹ thấy nhẹ nhõm. Duy tính quá nghiêm và kín đáo, sợ không hợp với tính tình sôi nổi của Như Hạnh. Bà sợ mai một cô sẽ mặc cảm vì thái độ của Duy rồi đòi trở về ký túc xá. Bà quen có cô trong nhà, nên không muốn vắng bóng cô.

Hưng uống vài ly rượu nên hoạt bát tới độ Hấn nói cười luôn miệng, không để ý đến vẻ trầm lặng của Như Hạnh. Bình thường, hấn và cô nói chuyện tía lia nên hấn quen như vậy rồi. Nhất là có anh Duy về vui quá, hấn càng giỡn tới đa.

Ban đầu Như Hạnh không để ý. Nhưng càng lúc, cô càng nhận ra sự khác biệt kinh khủng của anh em Hưng. Ở gần Hưng vui nhộn bao nhiêu, thì anh Duy càng lạnh lẽo bấy nhiêu. Đáng lẽ xa nhà trở về, người nói nhiều là Duy mới phải, đằng này anh nói rất ít. Thậm chí nếu mọi người không hỏi, chắc anh sẽ im lặng suốt. Rất may là trong nhà có Hưng, chứ không toàn mấy “ông cụ” như anh Duy, người ta sẽ tưởng đây là tu viện.

Như Hạnh không tưởng tượng nổi lúc đi chơi với người yêu, Duy sẽ nói gì. Không lẽ im lặng để cô ta nói? Nếu cô mà có người yêu như vậy, thì cô sẽ báo hấn biên giùm đi. Cô không chịu nổi mấy ông cụ.

Đang nghĩ lung tung, Như Hạnh chợt nghe Hưng hỏi:

- “Đại ca” là ai vậy Hạnh?

Cô nói nhỏ nhẹ:

- Ảnh học chung lớp với tui. Nhưng sao ông biết ảnh?

- Tại ảnh nói chuyện với mình lâu lắm.

- Nói ở đâu?

- Điện thoại.

Thấy Như Hạnh ngơ ngác, Hưng nheo mắt:

- Hạnh nói với ảnh, tôi có lời xin lỗi nghe. Hôm qua tôi chỉ giỡn chút thôi.

Ngoài ra không có ý gì hết.

- Giỡn cái gì?

Hưng cười thú vị, hấn bắt đầu kể:

- Trưa hôm qua hấn gọi điện, thấy Hạnh ngủ nên mình nói chuyện với hấn

luôn. Hấn tưởng mình là Hạnh nên nói ta là luôn. Hấn bảo Hạnh đừng giận và cho hấn cái hẹn. Minh bèn hẹn chiều thứ bảy đi chơi. Hạnh nhớ đi nghe. Quên mất anh Duy, Như Hạnh nổi sung nhìn Hưng:

- Ông giống gì kỳ vậy? Tự nhiên hẹn với anh. Vậy ông đi luôn đi.

- Tầm bậy! Mình đi thì tích sự gì? Có nước kéo ảnh vào quán cà phê rồi bình luận bóng đá, sau đó chịu khó nghe ảnh chửi một chập rồi về. Thôi, mình bị thiên hạ chửi nhiều rồi. Xin tha giùm.

Như Hạnh tức mình:

- Đã sợ bị chửi sao ông còn hay chọc?

- À! Tại vì lúc chọc, mình chỉ nghĩ đến chuyện giỡn cho vui thôi, còn hậu quả thì... Hạnh chịu khó lãnh giùm.

Và Hưng cười âm lên khoái chí. Như Hạnh tức càng hông nhìn hấn. Nếu không có mọi người, cô sẽ... sẽ nện cho hấn một trận cho đỡ tức. Hưng không biết hấn đã hại cô rồi. Cô đã tuyên bố “nghỉ chơi” với Bình luôn, thế mà hấn lại hẹn cho cô đi chơi. Nếu cho đại ca leo cây, thì là ác và thiếu tế nhị. Còn đi thì... Như Hạnh ghét cay ghét đắng khi phải nghe tỏ tình. Càng nghĩ, cô càng thấy tức Hưng. Đồng thời cùng... thông cảm với hấn.

Cô đã từng chọc phá thiên hạ nên cô biết... vui ra trò luôn. Có điều cô không tưởng tượng nổi mình là nạn nhân của Hưng. Đúng là cô đã gặp tên quỷ sứ, hợp “gu” với mình.

Còn đang tức vì chưa trừng trị được Hưng, thì dì Ngân đã rầy hấn:

- Bộ hết chuyện sao con giữ kỳ vậy Hưng? Làm như vậy Hạnh nó khó xử với bạn bè thì sao?

Hưng làm như ngơ ngác:

- Con có làm gì đâu mẹ. Anh đó muốn đi chơi với Như Hạnh, thì con hẹn giùm. Sao mẹ lại la con?

Như Hạnh âm ức:

- Nhưng ông biết tui có muốn đi hay không?

- Hà... đi chơi mà không muốn gì.

Hấn nói thêm:

- Khi anh bảo Hạnh đừng giận, mình nói đâu có giận, thậm chí bảo đang rất trông anh tới. Xem như mình làm hòa cho hai người nhé, cảm ơn đi.

Như Hạnh tròn tròn mắt. Tức đến mức không nói được. Cô hứa với lòng đây là lần cuối cùng cô nói chuyện với Hưng. Rồi hấn sẽ hiểu mình đã đùa ác như thế nào. Nghĩ vậy, Như Hạnh không thêm nói nữa. Cô lẳng lẳng ăn hết chén cơm của mình. Cô nửa muốn bỏ lên phòng, nửa thấy ngại. Không phải ngại anh Duy mà là sợ dì Ngân với dượng Minh buồn. Dù sao anh Duy cũng mới về. Dì Ngân rất thích cảnh đoàn tụ gia đình, cô không muốn mình làm mọi người chú ý. Hưng hình như không biết Như Hạnh giận, cũng không chừng chọc được cô giận hấn càng khoái chí.

Ăn xong, mọi người ra phòng khách. Như Hạnh lợi dụng lúc không ai để ý, bèn lủi về phòng mình. Cô trút cơn giận vào mấy bông cúc nằm lăn lóc trên giường. Ngắt nó ra tơi tả rồi bỏ vào túi ni lông, đem treo trước cửa phòng Hưng. Lát sau, cô nghe tiếng gõ cửa phòng. Hưng đứng đó chờ cô mở cửa. Tay cầm bịch ni lông đựng mấy bông cúc, hấn giọng cao:

- Hạnh con nít quá đi. Bộ không nghĩ được cách nào khác hả? Chửi mình còn đỡ con nít hơn nhiều.

Nói rồi, hấn dúi vào tay Như Hạnh, lững thững đi về phòng. Giữa đường, hấn còn ngoái lại chọc tức:

- Hên cho Hạnh, hoa lá thì dễ ngắt. Phải hồi chiều mình tặng Hạnh con cộp thì bây giờ Hạnh mệt rồi. Muốn xé xác cộp, mệt ngắt ngư chứ đâu khỏe như vậy.

Tiếng hấn cười vang cả dãy hành lang, giọng cười thoải mái như chọc giận Như Hạnh. Cô không thêm nói gì, chỉ cất túi ni lông vào ngăn kéo. Mai một, nếu hấn làm hòa cô sẽ đưa ra cho hấn nhớ, khỏi mất công giải thích. Ai đó đã nói một câu rất chí lý: “Quân tử trả thù mười năm chưa muộn” mà. Hưng hãy chờ đấy.

Đây là lần đầu tiên Như Hạnh giận Hưng. Cô thấy bực mình không chịu được. Thì ra giận người khác, mình cũng khổ sở lắm chứ đâu có vui.

Tiếng giày nện cồm cộp trên hành lang làm Như Hạnh giật mình mở mắt. Cô nằm im nhắm mắt. Ở trong nhà chỉ cần nghe tiếng chân là biết Hưng sắp xuất hiện. Hấn không phải là voi, chứ đi đứng nặng trịch trịch, ồn ào điếc cả tai. Cô nhìn đồng hồ, gần tám giờ, trưa thật. Vậy là sáng nay cô quên tập thể dục. Sao hôm nay mình ngủ trưa thế nhỉ?

Nghĩ lan man một hồi, Như Hạnh mới nhớ sáng nay cô hẹn đi chụp hình với Kha Thôi chết! Trễ gần nửa tiếng rồi.

Như Hạnh nhảy vội xuống giường, phóng xuống cầu thang vào phòng tắm. Gặp Hưng đang đánh răng, cô lờ đi như không thấy. Cô tắm thật nhanh, rồi chạy bay lên phòng lấy giỏ.

Cô đến trường đúng 8:30. Kha đứng chờ cô dưới gốc cây trước sân. Như Hạnh dắt xe đến trước mặt an, nhún chân:

- Chào nhị ca.

Không đợi anh trả lời, cô nói luôn:

- Tiểu muội định đi sớm lắm, nhưng bận... ngủ nên. Nãy giờ nhị ca chửi tiểu muội được mấy câu rồi?

Kha nhún vai:

- Bị muội cho leo cây thường quá rồi, chửi chi cho mất sức, để sức mà chờ chứ.

- Hứ! Làm như muội là chuyên viên đi trễ không bằng.

- Đâu có, muội thoải loại đi trễ không chuyên. Nói oan tội nghiệp muội.

- Không thêm cái với nhị ca nữa, hình đâu?

- Đây.

Kha lôi trong túi xách hình dày cộm. Như Hạnh ngồi phía sau yên xe, tay chống lên yên trước mãi mê xem từng kiểu, Kha đứng bên cạnh theo dõi:

- Hạnh tiến bộ lắm rồi đó, cân góc độ và ánh sáng chuẩn hơn rồi.

- Nhưng em còn ngắm máy lâu quá. Em thích bấm một cái là có kiểu hoàn chỉnh liền. Ngắm tới ngắm lui lâu lắc, em không kiên nhẫn nổi.

Kha hỏi lại:

- Em thích chụp nghệ thuật hay chụp chơi ảnh chụp?

- Cả hai.

Kha nhún vai:

- Người ta bảo tham thì thâm, em nghĩ sao?

- Em nghĩ ai nói gì mặc họ, còn mình thì thích gì làm nấy.

- Nói chuyện với em không khi nào nhị ca thắng được. Em biết sao không?

Như Hạnh tỉnh bơ:

- Biết. Tại em nói ngang.

- Em có ý định bỏ tật đó không?

- Có chứ. Thế nào về già, em cũng tu chỉnh lại.

Kha lắc đầu chào thua Như Hạnh như không để ý thấy cái lắc đầu đó, cô tiếp tục ngắm nghía các kiểu hình. Cô ngẩng lên bắt gặp Kha đang nhìn mình.

Như Hạnh nhướng mắt như một dấu hỏi, Kha cười cười:

- Muội có biết này giờ Nhị ca nghĩ gì không?

- Biết

- Nghĩ gì thế? Nói thử xem.

Như Hạnh hình mũi:

- Em nhường nhị ca nói trước. “Kính lão đắc thọ” mà.

Kha “hừ” một tiếng:

- Đúng là miệng lưỡi của Tô Tần. Nhưng nhị ca không thêm giận con nít đâu.

Như Hạnh lườm anh một cái:

- Vậy nhị ca nói đi.

- Ờ... Nhị ca nghĩ, nếu có món tiền lớn, việc đầu tiên là sẽ mua tặng muội một máy ảnh “dã chiến”... tha hồ cho muội chụp.

Như Hạnh chớp mắt một cái, nói tỉnh bơ để giấu sự xúc động:

- Em thích xài chung máy với nhị ca hơn. Giành giật mới là thích, còn máy của mình rồi thì biết giành với ai.

Kha cười lớn:

- Đúng là Như Hạnh.

Anh rủ rê:

- Bây giờ đi uống cà phê, sau đó sẽ đi lang thang, thấy cảnh nào thích thì

chụp, đồng ý?

- Ok.

Cả hai dắt xe ra cổng trường. Từ ngoài đường, Bình cũng vừa phóng xe vô. Thấy hai người, anh nhìn chỗ khác như lúng túng. Kha quay lại Như Hạnh:

- Đại ca kìa, em rủ đại ca đi chơi luôn.

- Thôi, đại ca không đi đâu.

- Sao em biết?

- Tự em biết vậy, nhị ca đừng hỏi.

- Giải thích.

Như Hạnh lắc đầu:

- Muội lười.

Kha nhún vai không nói, nhưng trong đầu sự tò mò vẫn còn đó. Anh lơ mơ hiểu giữa Như Hạnh và Bình có chuyện gì. Bỗng nhiên Bình trở nên gượng gạo khi gặp anh và lảng tránh cả Như Hạnh, như trước đó ba người chưa hề thân nhau. Chuyện gì vậy?

Quậy nhẹ ly và phê, Kha tư lự:

- Nhị ca không hiểu được sao tự nhiên đại ca tránh tụi mình như bệnh dịch.

Hỏi thì đại ca bảo để muội giải thích.

Như Hạnh chống cằm:

- Với nhị ca thì muội không giấu, đó là lỗi từ đại ca. Tự nhiên đại ca bảo... yêu muội. Thế là muội bảo đại ca hãy “biến” đi.

Kha kinh ngạc:

- Có chuyện đó nữa hả? Nhưng tại sao em làm vậy?

- Tại em không thích.

- Em có thấy như vậy là ác không?

Như Hạnh im lặng. Nhớ lại trò đùa của Hưng, cô hãy còn giận. Cô đã phải gặp Bình để giải thích. Anh có vẻ buồn, nhưng cô không thể làm anh vui được. Anh không chấp nhận tình cảm anh em, thì cô đành để anh rút lui.

Nghĩ vậy, cô lắc đầu:

- Không thấy, tại vì để đại ca hy vọng mới là ác.

- Khó hiểu được em quá.

- Có lần đại ca nói bóng nói gió là: Ví dụ đại ca muốn chuyển tình anh em sang tình yêu, em nghĩ sao? Em bảo lúc đó thì bay hết, không tồn tại thứ tình gì hết. Em ghét yêu lắm.

- Vậy mà đại ca vẫn tỏ tình?

- Vâng, vẫn tỏ tình. Em không hiểu tại sao lúc đó em tức ghê gớm? Có lẽ vì em tiếc tình cảm đã mất.

Kha thăm dò:

- Vậy bây giờ em có tiếc không?

- Không. Tại vì với em, một là làm anh em, hai là không còn gì. Em không

thích quan hệ lấp lửng, và tính em ghét nhất là chuyện yêu đương.

- Ví dụ nhị ca cũng nói... yêu em?

Như Hạnh nhăn mặt:

- Nhị ca đừng đùa.

- Nhưng ví dụ là vậy?

- Thì nhị ca cũng “biến” luôn đi, em chơi một mình. Xem như em không có bạn bè gì cả. vô lớp cũng một mình, rồi về.

Kha cười lớn:

- Hỏi thử em vậy thôi, chứ nhị ca đâu có dại dột mà yêu em. Nhị ca sợ gai lắm.

Như Hạnh nói ngay:

- Nhưng em cũng không phải là bông hồng.

Kha nheo mắt:

- Chứ là gì?

- Là cây tùng.

- Một cây tùng có nhiều gai và nước mắt, chân dung của em đây. Tưởng mình cứng cỏi lắm, nhưng hóa ra rất yếu đuối, rất con gái.

Như Hạnh bĩu môi:

- Xí! Nhị ca không lung lạc được em đâu. Không dám con gái đâu. Nếu biết mình yếu đuối, em đã không chọn khoa này.

Kha búng tay cái tách:

- Bộ em tưởng mấy cô phóng viên mạnh mẽ, xốc vác lắm hả?

- Chứ gì nữa?

- Rồi em sẽ thấy.

Như Hạnh nhại lại:

- Rồi nhị ca sẽ thấy.

Cả hai bật cười và dắt xe đi ra. Ra ngoài cổng, Kha quay lại:

- Bây giờ đi đâu?

- Lang thang.

- Về trễ có sao không?

Như Hạnh ngần ngừ:

- Em không biết, nhưng chắc là không nên.

Cô thở dài, chợt nhớ đến anh Duy:

- Chưa gì em đã thấy mất tự do rồi, cũng không thoải mái lắm.

- Hối hận không?

- Không, không hề. Tại em cũng đồng ý mà.

- Người ta cũng có khi hối hận về quyết định của mình lắm chứ.

- Nhưng em thì không. Tại vì, dù sao em cũng cần một mái ấm gia đình, không thì thấy mình giống ngôi sao nhỏ đứng có một mình giữa bầu trời, buồn lắm. – Cô ngừng lại một lát - Với lại, em không chịu nổi cảm giác

mình bị lẻ loi.

- Vậy thì yêu đi.

Như Hạnh phì cười:

- Nhị ca đừng có xúi dại. không biết sau này trời bắt em lấy chồng, thì em phải chịu sao đó. Chứ em thì chống đối tới cùng. Nếu lỡ yêu ai cũng ráng gạt bỏ. Em không thích có chồng (Chắc bà này từng quá).

- Sao vậy?

Nh Hạnh khẽ nhún vai:

- Đàn ông đa số đều có tư tưởng phản bội (he... he... các sis nào có husband thì chú ý nhé. Còn sis nào có người iu thì quản lý từ bi giờ nè), em không thích mình là nạn nhân của tư tưởng đó.

- Tâm bậy! Tùy người chứ.

Cô bữu môi:

- Không dám tùy người đâu. Ờ... cho là tùy người đi. Nhưng rủi em lọt vào trường hợp gặp người hay thay đổi thì sao? Tính em chung thủy lắm, không tội gì em phải chịu đau khổ vì người khác đâu.

Kha cười cười:

- Nhưng em bắt buộc phải có chồng. Nếu không, con trai không để em yên đâu.

- Họ làm gì được em?

- Đeo đuổi.

- Rồi họ cũng chán. Chuyện đó em không sợ, đừng hù.

Kha nói nghiêm chỉnh:

- Em đừng đem điển hình của ba em gán ghép lung tung. Đừng để ấn tượng về ba mình làm mình nhìn đời lệch lạc, anh nói thật đó.

Mặt Như Hạnh sầm lại:

- Em không muốn nhắc đến ông ta nữa. Trên đời này nếu có người nào em không muốn nhớ, thì đó là ba mình, anh biết không? – Cô lắc mạnh đầu. – Không nói chuyện đó nữa nghe nhị ca.

- Ừ, thì không nói.

Cô và Kha đạp xe goings ruỗi đến trưa. Cô về nhà thì đã gần mười hai giờ. Hôm nay đi Ngân đi Vũng Tàu, tối mới về. Trước khi đi, đi còn bao khi về sẽ mua cho Như Hạnh “sữa cô đặc”, cô mê món này lắm. Thế nào ngày mai cô cũng dành cho nhị ca một hộp.

Như Hạnh nhảy nhót vào phòng khách. Thấy Hưng đang ngồi ở trên ghế xa lông đọc báo, cô phớt lờ đi lên phòng.

- Á... á...

Vừa chạm vào cửa, Như Hạnh hét lên một tiếng kinh hoàng. Cô quăng giỏ, chạy tuốt ra đầu cầu thang, tay chặn ngực sợ muốn đứng tim.

Trên cửa, hai, ba con sâu đen thui vẫn bò búa xua, như không biết lối thoát.

Không biết ở đâu tự nhiên lại có sâu? Như Hạnh nghĩ nghĩ một lát, rồi hiểu ra. Hừ! không Hưng thì còn ai vào đây. Cô đã không thềm nói chuyện với hấn sao hấn cứ kiểm chuyện hoài vậy?

Hấn chạy nhanh lên lầu, làm vẻ ngạc nhiên:

- Chuyện gì vậy Hạnh?
- Ông là tác giả mấy con sâu kia, phải không?
- Sâu nào?
- Đừng có giả bộ không biết.
- Sâu nào vậy kia?

Vừa nói, hấn vừa đi nhanh đến cửa nhìn nhìn, rồi cười phá lên:

- Trờ ơi! Như Hạnh mà cũng sợ sâu nữa hả? Ngộ quá ta ơi! Mình nghĩ mấy con sâu nó đang sợ Hạnh chết khiếp đấy chứ. Coi nó bò không nổi kia, ha... ha...

Nhìn hấn tựa lưng vào lan can cười âm ỉ, Như Hạnh tức muốn bẻ ngực. Cô trừng mắt:

- Đừng nói nhiều, ông bắt mấy con đó quăng đi cho tôi.
- Hả! Hạnh nói gì?

Cô giậm chân:

- Ông dẹp mấy con sau đó ngay.
- Gọi bằng anh Hưng đi, mình bắt cho.
- Không.
- Không thì thôi vậy, mình đi ngủ đây, trưa rồi.

Vừa nói, hấn vừa thông dong bước về phòng hấn, miệng huýt sáo một bài không tên. Hấn có vẻ nhơn nhơn khoái chí chờ Như Hạnh xuống nước năn nỉ.

“Đừng hòng” – Như Hạnh nghĩ thầm. Cô ngồi bệt xuống bậc thang, nước mắt ứa ra vì tức. Chợt anh Duy từ dưới đi lên. Như Hạnh lấy tay che mắt không để anh Duy thấy mình khóc. Nhưng anh đã đứng lại trước mặt cô, cúi xuống:

- Chuyện gì vậy Hạnh? Sao lại ngồi đây?
- Không có gì hết, tại em thích ngồi chơi.
- Nhưng sao lại khóc? Ai chọc ghẹo em à?

Đang tức nên Như Hạnh không để ý câu hỏi ngọt ngào như hỏi đứa con nít của anh Duy, cô quẹt mắt, tự ái:

- Em mà khóc gì, tại bụi bay vào mắt đấy. Em không khóc.

Nói rồi cô lúng túng đứng im, Duy ngạc nhiên:

- Cái gì vậy?

Anh nhìn lên cửa, thấy mấy con sâu bò lổn ngổn, anh lắc đầu:

- Thằng Hưng bày trò này, phải không?

Nói rồi Duy bước tới búng mấy con sâu rớt xuống đất. Chúng bò lóp ngóp

trên nền gạch. Duy cau mày:

- Chơi dơ quá thế này.

Anh cúi xuống gom chúng lại rồi đi xuống nhà dưới. Như Hạnh nhặt giỏ lên, rồi vào phòng, gài cửa lại. Thay đồ xong, cô ngồi phịch trước bà học, tức âm ỉ.

Chợt có tiếng gõ cửa, Như Hạnh quay lại:

- Ai đó?

Không nghe trả lời, cô chạy ra mở cửa. Thì ra là Hưng. Thấy mặt cô lầm lì, hấn nỏi nhỏ nhẹ:

- Xuống ăn cơm đi Hạnh.

- Không.

- Mình chờ Hạnh về ăn cho vui đó. Bộ tính giận mình luôn hả?

- Không có ý kiến.

- Đừng giận Hưng nữa nghe. Hôm đó mình giỡn chút xíu, sao Hạnh giận lâu dữ vậy?

- Tui không hơi đâu giận người dung.

- Nếu mình xin lỗi, Hạnh hết giận không?

“Hừ! Đợi tới giờ mới xin lỗi.” Thật ra chuyện hấn chọc tức anh Bình không làm cô tức nhiều, cô chỉ tức hôm đó hấn đem bịch cục trả cho cô còn bảo con nít. Cộng thêm chuyện nhát sâu lúc nãy... không tha cho hấn được, cô quyết định giận luôn.

Như Hạnh nghiêm mặt:

- Ông xuống ăn cơm một mình đi, tui không ăn đâu. Mai mốt ông đừng nói tới mặt tui nữa.

- Công nhận Hạnh giận dai dễ sợ.

- Ừ, tính tui vậy đó.

Hình như Hưng tự ái, hấn đi ra cửa:

- Hạnh giận mình mà nhin đôi thì đại lắm.

Kệ cô, không mượn hấn quan tâm. Như Hạnh trở lại trước bàn học, cô đói bụng muốn chết. Nhưng nhất định không ăn, cô mà chịu thua Hưng hả?

Chợt có tiếng chuông điện thoại reo dưới nhà, Như Hạnh định chạy xuống thì ai đó đã nhắc máy. Rồi Hưng nói vọng lên:

- Hạnh ơi! Có người gọi.

Cô chạy xuống cầm máy, giọng Kha vui vẻ:

- Alô Hạnh hả?

- Ừ.

- Có nhóm bạn nhị ca rủ đi Bửu Long chơi, em đi không?

- Bạn nhị ca là ai, em có quen không?

- Vài người em quen.

- Đi ngay bây giờ hả?

- Ủ. Quyết định nhanh lên nhỏ.

“Nhưng trưa nắng quá!” Như Hạnh hơi phân vân một chút, cuối cùng gạt đầu:

- Đi.

- Chuẩn bị sẵn, tụi anh lại đón nghe.

- Dạ.

Cô gác máy, rồi về phòng thay đồ. không gặp ai trong nhà, cô đành đi xuống nhà sau:

- Dì Tư ơi! Nếu ai hỏi, dì nói con đi chơi nghe.

- Cô Hạnh đi chừng nào về?

- Con không biết, nhưng chắc chiều về.

Cô vừa ra phòng khách thì ngoài cổng đã có một nhóm sáu, bảy chiếc xe dừng lại. không biết ai đó đã bóp kèn tin tin nghe inh cả tai. Như Hạnh vội chạy ra sân. Cô ngược nhìn lên lầu. Duy đang đứng ở ban công nhìn xuống, có lẽ anh ra xem chuyện gì. Hình như anh rất bức mình vì bị làm ồn.

Ngồi phía sau xe Kha, Như Hạnh trách:

- Bộ nhị ca bóp kèn hả?

- Không phải nhị cạ Nhưng sao vậy, phiền ở nhà hả?

- Không phải. Nhưng ồn quá, em sợ mọi người bức mình.

- Nhị ca cũng ngại nên đã cản lại, chứ nếu không tên Phước còn bóp kèn dài dài. Thằng này đi tới đâu là quậy tới đó.

- Vậy sao nhị ca đi chơi chung với hắn?

- Đi chung nhóm mà, làm sao tách nó ra được?

Như Hạnh quay lại nhìn mấy khuôn mặt lạ hoắc đang chạy phía sau. Sao toàn là con trai, chỉ có cô và một nhỏ học bên ngân hàng là nữ. Cô tìm tên Phước, hắn lạng xe mà nhìn phát chóng mặt. Cô không thích kiểu quậy của hắn. Tự dưng cô đâm bức mình.

Đến Thủ Đức, cả nhóm còn ghé rủ thêm vài người nữa. Trong đó có một cô nàng rất dễ thương học khoa triết. Cô nàng đề nghị rủ thêm người yêu bên ký túc xá trường Nông nghiệp. Thế là một đoàn gồm 20 tên kéo rông, kéo rần theo đường mòn qua Nông nghiệp IV.

Đứng ở dưới, cô nàng lên gọi người yêu, cả bọn dựng xe ngồi hóng mát dưới mấy gốc cây. Như Hạnh ngồi cạnh Kha, đưa mắt ngắm cảnh đẹp của vùng đồi Thủ Đức. Cô có đến đây một vài lần và sau đó về thành phố cứ nhớ cảnh thơ mộng lặng yên ở đây. Cho nên lúc này nghe ghé trường Nông lâm cô đồng ý ngay.

Như Hạnh kéo áo Kha:

- Nhị ca ơi! Hay là mình cắm trại ở đây một lát, sau đó đi Bửu Long.

Kha suy nghĩ:

- Để hỏi ý tụi nó. Nếu tụi nó không chịu, thì anh em mình ở lại.

Anh đứng dậy:

- Ê, tụi bay! Như Hạnh muốn ở lại đây chơi, rồi đi Bửu Long sau.

- Đồng ý.

Vài ý kiến phản đối:

- Đi trễ quá, sợ chiều người ta đóng cửa.

Như Hạnh hồ hởi:

- Không có đâu. Mình chơi đến ba giờ đi cũng còn kịp, nếu đóng cửa thì mình về (chả về thì ở lại làm gì. Nói thế mà cũng nói.)

Cả đám ngán ngừ, ai cũng thấy cô nói chuyện như nước rơi trên lá, chẳng đọng được giọt nào. Dĩ nhiên không vô được thì phải về, xem như chuyến đi này chẳng tới đâu. Nhưng thấy là thấy, chứ chẳng ai muốn trái ý cô Nhất là đôi mắt to đen láy và cái miệng xinh ời là xinh, chẳng ai đủ dũng khí lắc đầu.

Cô nàng bên trường Ngân hàng định phản đối thì tên Phước đã búng tay cái tách:

- Rồi, đồng ý. Phụ nữ muốn là trời muốn. Có ai phản đối không?

- Đồng ý thôi. Trời muốn mà, làm sao dám cãi.

- Cãi ý trời thì có mà toi mạng. Ngập lụt từ đây về Sài Gòn, hư xe hết.

Phước nháy mắt với một tên con trai lạ hoắc:

- Ê Phong! Mà đồng ý vì cái gì?

- Vì nụ cười răng khềnh. Còn mà?

- Vì đôi mắt gây mê.

Tên Phong ngân nga:

- Ôi! Nụ cười mua lấy nghìn vàng, ráng mua.

Cả đám cười ồ lên, nhất loạt quay lại nhìn Như Hạnh. Cô héch mửi, giờ nắm đấm dọa tên Phong:

- Muốn sống hay chết hả? Nói gì đây?

- Nếu chết vì Như Hạnh thì sẵn lòng.

- Thế thì lại đây.

Nhìn vẻ mặt láu lỉnh của Như Hạnh, Phong nổi hứng định đi về phía cô, thì Kha đã cản lại:

- Ê! Đừng có liều mình, gai không dó nghe ông nhóc. Khôn hồn thì ông hãy đứng xa mà ngắm.

Như Hạnh đóng đưa chân, cử chỉ thật dễ thương. Cô lườm Kha:

- Nhị ca tính hù thiên hạ hả? Em như vậy mà nhị ca bảo dữ. Có tin không, Phong?

- Không bao giờ tin. Hiền và dễ thương như Hạnh, người nào bảo dữ là người đó vu khống.

- Úi! Đây là câu nói hay nhất trong ngày. Nếu có kẹo thì tui đã thưởng rồi.

- Không cần ăn kẹo, chỉ cần nhì Hạnh cười thôi.

Kha cười cười:

- Thôi Phong, stop mày. Định tán em tao hả?

Phong hơi què, nhưng cũng cố lì:

- Làm quen khác với tán tỉnh nghe ông.

Kha hất mặt:

- Ồ, cứ nhào vô đi rồi biết. Chỉ nói chuyện chiều nay thôi mày sẽ hiểu thế nào là thất bại. Lúc đó đừng trách tao sao không nói trước.

Như Hạnh cười giòn tạ Giọng cười trong trẻo của cô như lây sang mọi người sự hồ hởi. Phong thấy “kết” cô ngay. Hắn cứ đưa mắt nhìn cô rồi lại nhìn vào vắn mấy nhánh cây. Nhìn mắt hắn, Như Hạnh biết hắn đang nghĩ gì rồi. Cô đã quá quen với những tia mắt như vậy. Tại hắn chưa hiểu tính cô đó thôi, chứ hiểu rồi thì đồ mà dám tán tỉnh.

Khi cô nàng trưởng Tổng hợp kéo được ông người yêu xuống. Biết cả bọn sẽ cắm trại lại, hắn ngó người một chút rồi đồng ý ngay. Hắn còn đề nghị:

- Bây giờ mang cây đàn xuống, mua thêm cái gì ăn cho nó ra vẻ cắm trại.

Đồng ý không mấy huynh?

Cả bọn vỗ tay:

- Hoan hô, ý kiến hay?

Lợi dụng thời cơ, Phong đề nghị Như Hạnh đi mua trái cây. Cô lắc đầu bảo lười, làm hắn thấy thất vọng, vẫn tìm cách gần cô.

Chiều ý Như Hạnh, cả nhóm ở lại Thủ Đức đến gần ba giờ mới bắt đầu đi Bửu Long. Đến nơi thì người ta gần đóng cửa. Mặc dù vậy, họ vẫn đi dạo quanh bờ hồ và Như Hạnh chụp được cả cuộn phim. Kèm theo cô là cái đuôi mới quen. Phong bắt chập bị Kha chọc, hắn lẻo đẻo đi theo Như Hạnh khi cô trèo lên những tảng đá tìm cảnh chụp. Thậm chí đòi làm người mẫu cho cô. Như Hạnh cũng không vừa. Cô bắt hắn cười nhăn răng và làm những động tác như Tề Thiên, cô mới chịu chụp. Phong ngượng lắm, nhưng cũng chiều cô tối đa. Khi Kha cười thì hắn chống chế.

- Chiều theo ý trời mà nhị cạ Trời bảo, nhị ca dám cãi không?

Kha cười cười:

- Mai mốt thất bại đừng trách sao tao không nói trước nghe.

Thấy Phong có vẻ không tin, anh cũng thôi không nói. Gì chứ tính Như Hạnh thì anh hiểu như đọc sách. Rất dễ gần gũi, dễ thu hút người khác, nhưng tất cả chỉ quay quanh cô như trên đường tròn cố định. Nếu ai muốn men theo bán kính đi vào tâm, sẽ bị cô cho “biến” không thương tiếc. Chỉ chuyện của Bình cũng đủ để anh “ngán” Như Hạnh rồi.

Rời núi Bửu Long, cả nhóm còn đi chơi loanh quanh đến gần tối mới về thành phố. Xui cho Kha, xe anh chột bị hư dọc đường. Nhìn cả cây số cũng không có chỗ sửa, anh và Như Hạnh đành dắt bộ. Phong tỏ vẻ hào hiệp:

- Giờ Như Hạnh đi chung xe với Phước về trước đi, để mình đi bộ với nhị ca

cho.

Như Hạnh lắc đầu:

- Thôi, bỏ nhì ca tội lắm. Em đi bộ được mà.

Kha định bảo Như Hạnh về trước, nhưng thấy cô quyết liệt quá anh không cản. Vả lại, Như Hạnh làm anh cảm động về sự ân cần của cô Anh bảo Phong về trước.

Thấy hấn không chịu, anh nói nhỏ với hấn:

- Làm vừa vừa thôi mày, mới quen con nhỏ mà đeo theo hoài, không sợ nó cười hả? Về trước đi.

Phong miễn cưỡng lên xe Phước. Họ đi rồi, Kha dắt xe đi lên lè. Như Hạnh lèo đèo đi cạnh anh.

Đi cả cây số vẫn không có chỗ sửa. Gặp đôi giày cao gót làm Như Hạnh đau như cả chân. Cô nhăn nhó, xuýt xoa rồi cuối cùng cởi giày đi chân không.

Kha nhìn cô tội nghiệp:

- Hay là Hạnh ngồi lên xe đi, anh đẩy cho.

- Thôi, nặng lắm.

- Không sao đâu.

- Thôi, thôi, người ta nhìn thấy kỳ lắm. Họ cười em chết.

Hai người tiếp tục đi, trước mắt đường vẫn dài thăm thẳm. Đến tối mịt mới tìm được chỗ sửa. Như Hạnh nhìn đồng hồ, gần tám giờ, cô rầu rĩ hỏi giờ này dì Ngân về chưa, không biết dì có đợi cô không?

Sửa xe xong thì đã mười giờ. Như Hạnh sợ cuống cuống. Như thế về đến nhà chắc phải khuya lơ khuya lác, cô biết giải thích sao với dì Ngân đây? Cổng khóa, đèn đã tắt, có lẽ mọi người ngủ hết rồi. Như Hạnh không dám bấm chuông, cô đứng lựng khựng thì Kha giục:

- Em gọi đại đi, không lẽ đành đứng ngoài đường suốt đêm?

- Em không dám, sợ anh Duy biết. Tính anh ấy khó lắm.

- Như Hạnh mà cũng biết sợ người khác nữa à?

Lo quá nên cô không để ý câu châm chọc của Kha. Cô ngó lên tường ước lượng chiều cao, rồi quyết định:

- Bây giờ Nhì ca dựng xe cho em leo lên em sẽ trèo tường vào.

Kha sừng sốt:

- Trời, té chết!

- Không có đâu. Lúc nhỏ em trèo cây hoài chứ gì.

- Cho anh xin đi Hạnh, để anh bấm chuông cho.

Như Hạnh lắc đầu quyết liệt, Kha đành chiều ý cô Như Hạnh leo lên tường như con sóc. Lát sau, cô đã lên được ban công. Đang nhào người xuống lấy giỏ và đôi giày thì nghe có tiếng chân. Như Hạnh hoảng hồn đứng thẳng người lên. Duy đang đứng trước mặt cô Trong bóng tối, Như Hạnh không nhìn được mặt anh, nhưng cô biết anh không đồng tình việc này.

Dưới đường, Kha vẫy tay chào cô. Cô quay lại vẫy tay với anh, rồi đứng im không nhúc nhích. Đôi giày còn trên tay và ống quần xắn gần đến gối, tóc bị gió làm rối bời. Cô biết mình nhếch nhác như lọ lem và thấy xấu hổ thực sự, cô cúi gằm mặt nhìn xuống đất.

Duy lên tiếng, giọng anh nhẹ nhàng:

- Nếu về khuya, Hạnh có thể bấm chuông gọi ai đó. Leo trèo như vậy không hay đâu.

Anh đứng qua một bên, Như Hạnh lách người đi nhanh về phòng, thở phào nhẹ nhõm.

Thuở Tình Yêu Bình Yên

Chương 3

Lúc này trong nhà không khí thật nặng nề. Di Ngân rất buồn vì sự chống đối dựng Minh của anh Duy. Tối qua Như Hạnh đi học nên không biết anh Duy và dựng Minh nói gì, nhưng chắc là gay gắt lắm. Vì sáng nay cô thấy dựng Minh có vẻ giận, còn Di Ngân thì buồn hiu.

Di Ngân kể với Như Hạnh, anh Duy không chịu làm quản lý cho nhà hàng của dựng Minh. Anh muốn mở một công ty liên doanh với người bạn bên Úc. Dựng Minh không đồng ý vì sợ anh Duy bị gạt gẫm và chưa có kinh nghiệm. Dựng Minh không cho vốn đầu tư, anh Duy chịu bó tay thôi.

Như Hạnh im lặng nghe Di Ngân kể, rồi cô cười nhẹ tênh:

- Nếu con là dựng, con sẽ đồng ý ngay đi ạ, và sẽ hỗ trợ anh Duy tối đa,

Di Ngân nhìn cô:

- Con nói thật hay nói đùa vậy, chuyện người lớn quan trọng lắm. Con đừng nói lung tung, anh Duy con nghe được nó sẽ tưởng nó làm đúng.

Như Hạnh hơi tự ái khi bị Di Ngân xem như con nít, cô gân cổ lên:

- Nhưng con thấy anh Duy nghĩ đúng mà.

Di Ngân phì cười:

- Đừng con nít, Hạnh. Con thì chỉ nói cho vui thôi, nhưng một ý kiến trong nhà cũng sẽ ảnh hưởng đến người khác. Nếu ai cũng phản đối thì anh Duy con sẽ nghĩ lại.

- Con thấy anh Duy nghĩ như vậy là hay, con trai phải biết tự lập và vươn lên chứ.

Di Ngân lại cười, cái cười của người lớn nghe trẻ con nói chuyện triết lý:

- Nói thì rất lý tưởng, nhưng thất bại mới thấy cha mẹ nói đúng. Di hỏi nhé, hea mẹ có sẵn một nhà hàng lớn, chỉ cần nó chịu thay ba nó mà lo quản lý. Sau này nhà hàng đó sẽ là của nó, còn tìm kiếm cái gì nữa?

Như Hạnh bướng bỉnh:

- Nhưng cái gì của cha mẹ cho đâu bằng mình tự làm.

Cô hình mũi:

- Nếu con mà có chồng, thì con sẽ chọn ông chồng tự lập, chứ bám vào cha mẹ thì chẳng hay ho gì.

- Thôi đi cô hai! Tại con chưa ra đời nên tưởng cái gì cũng đơn giản, muốn nói gì cũng được, chừng vấp ngã rồi, mới thấy cần cha mẹ.

- Thì anh Duy cũng đang cần Di dựng vậy.

- Nhưng Di không muốn nó phiêu lưu, sướng không muốn mà muốn cực.

Làm ông chủ nhà hàng cũng giàu vậy, chưa chắc nó mở công ty gì đó đã khá hơn.

Như Hạnh chợt nhớ ra, cô tò mò:

- Nhưng anh Duy muốn mở công ty gì, hả dì Ngân?

Dì Ngân lắc đầu:

- Dì cũng không rành. Nó nói tên toàn máy móc tiếng anh, dì nghe không nổi.

Như Hạnh cười rúc rích:

- Dì nghe tên không nổi mà dì lo cản. Dì bảo thủ ghê.

- Con nhỏ này, dám chê dì phong kiến hả?

- Không, dì bảo thủ chứ không phong kiến.

- Nếu có vậy đi nữa, thì cũng vì dì lo cho con cái thôi. – Dì Ngân chợt thở dài – Nhưng con cái thời nay cái gì cũng cho là mình khôn, chê cha mẹ cổ hủ.

Như Hạnh chọc:

- Dì Ngân còn trẻ chứ đã già đâu mà cổ hủ. Chừng nào dì già, anh Duy nói vậy mới đúng.

- Thôi đi cô hai, đừng nịnh tôi.

Như Hạnh lại cười khúc khích, rồi đứng dậy:

- Con đi học đây.

Cô cố tình để lại một câu:

- Dì dựng cho anh Duy du học mà không tạo điều kiện cho anh vươn lên, con thấy uống ghê.

Cô đi lên lầu, khe khẽ liếc nhìn dì Ngân. Hình như dì suy nghĩ câu nói của cô.

Buổi chiều về nhà, cô thấy vắng hoe. Dì Ngân không có ở nhà, anh Duy thì suốt ngày đóng cửa một mình trong phòng, thỉnh thoảng đi đâu đó rồi lại về nhà ở trong phòng... như thầy tu, không nói tới ai và mặt lúc nào cũng lầm lì. Ở nhà này mấy tháng rồi mà cô không thân với anh được bao nhiêu.

Người gì lúc nào cũng khép nép như ở ốc đảo riêng, thấy ghê.

Khỏi nói Như Hạnh cũng biết Duy không ưa cô. Anh nói chuyện lịch sự không chê trách vào đâu được. Nhưng rõ ràng là anh luôn lên án mọi việc làm của cô. Với ai thì Như Hạnh phớt lờ được, nhưng với Duy thì không. Cô cũng không hiểu tại sao mình sợ anh như vậy? Có lẽ vì Duy luôn biết giữ im lặng. Ví dụ lần đó...

Như Hạnh ra khỏi phòng, đi lơ thơ xuống phòng khách xem ti vi. Cô ngồi một lát thì thấy cửa bị đẩy mạnh, rồi hai người bạn anh Duy dìu anh vào phòng. Như Hạnh đứng dậy ngó sừng sốt, chưa biết làm gì thì anh Duy đã đẩy tay hai người kia:

- Tụi mày về đi, tao vào nhà một mình được mà. Tao không say đến nỗi như

tụi mày tưởng đâu, đừng lo.

Anh Tùng nhìn Như Hạnh:

- Tụi anh uống bia ở nhà hàng Minh Lan. Duy nó đòi rượu, cần không được. Nó say ghê quá, cô bé sẵn sóc giùm nhé. Giờ tụi anh về.

- Dạ.

Duy khoát tay:

- Thôi khỏi, đừng phiền ai hết, anh không sao đâu.

Rồi anh đi loạng choạng lên cầu thang, Như Hạnh đứng yên nhìn theo. Lần đầu tiên cô thấy anh Duy say như vậy, mất tự chủ như vậy. Hình như anh đi không muốn nổi nữa. Như Hạnh muốn chạy lên dìu anh, nhưng không dám. Cứ đứng yên ngó anh bước một cách chập vập lên hành lang.

Cô suy nghĩ một cách bối rối. Không thể bỏ mặc anh Duy trong cơn say, cũng không dám lại gần săn sóc. Di Ngân không có ở nhà, Hưng cũng biến đi đâu từ chiều giờ. Cô xuống bếp tìm dì Tư, thì dì Tư đã ngủ. “Mới tám giờ đã ngủ rồi”. – Cô thất vọng nghĩ thầm.

Cuối cùng cô quyết định tự mình sẽ giúp Duy. Đẩy nhẹ cửa phòng anh, cô thận trọng đi vào. Trong phòng tối thui, cô lần mò tìm công tắc. Chợt cô vấp phải thành ghế và ngã nhào xuống mình Duy. Cô nhận ra điều đó từ hơi rượu trên người anh. Trong bóng tối, cô quỳnh quáng tìm cách đứng dậy, nhưng mò mẫm không ra chỗ tựa và đè lên Duy chơi vơi. Duy cựa mình mở mắt, nhưng anh không thấy gì và say quá nên anh không nhận ra nỗi đó là ai. Bị Như Hạnh chống tay lên ngực, anh cảm thấy khó thở và tìm cách gỡ tay cô ra. Cuối cùng Như Hạnh cũng đứng lên được, cô nhói nhỏ:

- Xin lỗi anh Duy. Tại tối quá, em không thấy đường.

Duy im lặng một lát, rồi nhura nhưa:

- Em vào đây làm gì vậy? Anh mệt lắm.

- Em muốn giúp anh.

Vừa nói, cô vừa lần mò tìm công tắc bật đèn, căn phòng sáng hẳn lên.

Duy vẫn nằm dài trên ghế, tay buông xuống đất, mặt anh đỏ kè. Như Hạnh có cảm tưởng anh chỉ nhắm mắt chứ không phải ngủ. Cô đứng lên nhìn anh, rồi đi xuống nhà dưới. Cô trở lên với ly trà nóng trên tay. Ngồi quỳ gối dưới sàn phòng, cô kêu khẽ.

- Anh Duy dậy uống nước đi, uống trà cho khỏe.

Duy lơ lơ mở mắt như không hiểu cô nói gì. Như Hạnh lặp lại lần nữa:

- Em mang trà lên cho anh nè. Anh ngồi dậy đi.

Anh chống tay, ngồi lên một cách khó khăn. Như Hạnh bạo dạn đỡ vai anh. Duy ngồi dựa ngửa vào thành ghế, nhắm mắt vì nhức đầu. Anh không từ chối ly trà của Như Hạnh và uống một hơi hết ly. Như Hạnh đặt ly xuống sàn và cố giúp Duy đứng lên:

- Anh qua giường nằm đi, nằm ở đây chập lắm.

Duy không trả lời, cũng không phản đối. Anh đi về phía giường và gieo mình nằm xuống. Mắt nhắm nghiền, nhưng vẫn nói dịu dàng:

- Cám ơn em.

- Dạ.

Nhìn nét mặt nhăn nhó của Duy, cô có cảm tưởng anh đang khó chịu ghê lắm. Như Hạnh chưa từng chăm sóc người say bao giờ, và cũng không hiểu trường hợp thế này họ cần gì. Nhưng cô nghĩ nếu có nước lạnh, họ sẽ dễ chịu hơn. Cô bèn quay xuống lấy nước.

Ngồi bên cạnh giường, cô kiên nhẫn nhúng nước lạnh lau mặt Duy và đắp khăn lên trán cho anh. Cho đến lúc nước hết lạnh cô mới đứng dậy, nhẹ nhàng:

- Anh Duy có cần gì cứ gọi em nha.

Duy lặp lại, nhưng vẫn nhắm mắt:

- Cám ơn em.

Như Hạnh đến mở đèn ngủ, tắt đèn rồi mang theo nước ra ngoài. Cô xuống nhà dưới đổ nước... Vẫn chưa ai về, cô khóa cổng rồi đi lên phòng mình. Sáng, Như Hạnh dậy sớm như mọi ngày, việc trước tiên là cô đi ngang qua phòng Duy xem anh ấy ra sao. Vừa đẩy cửa, cô đã thấy Duy đang ngồi trên giường, đầu cúi xuống cỏ vể mặt mệt mỏi. Sao anh dậy sớm thế? Như Hạnh cứ nghĩ anh sẽ ngủ đến tận trưa.

Nghe tiếng mở cửa, Duy ngẩng đầu lên. Như Hạnh đi đến trước mặt anh:

- Anh Duy khỏe chưa, có cần em giúp gì không?

Duy nhìn Như Hạnh, nói khàn khàn:

- Em lấy giùm anh chai nước lạnh.

- Dạ.

Cô đi trở ra, khi cô vào phòng thì thấy Duy vẫn còn ngồi đó, đầu cứ gục xuống. Anh cầm chai nước trên tay Như Hạnh và cứ để nguyên như vậy mà uống, không cần cả ly. Lần đầu tiên Như Hạnh thấy anh bê bối như vậy. Tự nhiên cô phì cười.

Duy hình như hiểu nụ cười của cô. Anh lắc mạnh đầu:

- Anh khát quá!

- Anh Duy muốn uống nữa không?

- Thôi anh đủ rồi.

- Anh có muốn ăn gì không?

- Không.

Im lặng một lát, Duy lên tiếng:

- Hôm qua, em thức với anh khuya không?

Như Hạnh lắc đầu:

- Không, chưa tới lắm.

- Cám ơn em nghe.

- Bộ em là người lạ, hả anh Duy?
- Không. Nhưng sao em hỏi vậy?
- Hôm qua nay, anh cảm ơn em tới ba lần.

Lân đầu tiên Như Hạnh thấy Duy cười:

- Em không thích như vậy hả?
- Chử, em còn thấy dễ chịu hơn là nghe cảm ơn.
- Em lạ quá! Nhưng sáng nay em không tập thể dục sao?

“Sao anh Duy biết mình hay tập thể dục nhỉ?” Như Hạnh nghĩ thầm, nhưng cô vẫn trả lời:

- Có chứ. Nhưng nếu anh cần gì thì em bỏ tập cũng được.

Duy khoát tay:

- Không, anh không cần gì đây. Em làm việc của em đi.
- Dạ.

Như Hạnh đứng dậy, cô thấy anh Duy nhìn mình hơi lâu. Như một lần ấn tượng nào đó, cô hơi phân vân một chút, rồi đi lên sân thượng.

Khi Như Hạnh trở xuống, cô thấy Duy đang nghe điện thoại. Hình như nói chuyện với người yêu, giọng anh ngọt ngào và có vẻ âu yếm lắm, nhất là anh lại cười. Tự nhiên Như Hạnh tò mò muốn biết người yêu của anh Duy, chắc là phải dễ thương ghê lắm. Khó tính như anh Duy mà, yêu được thì phải nói. Cô ta đòi anh Duy đưa đi Đà Lạt thì phải?

Thấy mình nghe lén kỳ cục quá, Như Hạnh vội trở lên phòng. Sáng nay chủ nhật chẳng biết phải làm gì, cô mở sách ra đọc. một lát nghe tiếng xe dưới sân, Như Hạnh ra ban công nhìn xuống.

Anh Duy đang lái xe ra cổng, ăn mặc thật lịch sự. Như Hạnh đoán anh đi Đà Lạt với cô người yêu. Chắc ở nhà bức quá, anh đi chơi cho đỡ bức.

Loay hoay một lát thấy buồn, Như Hạnh thay đổi ra đường. Cô định rủ Kha đi Lái Thiêu chơi, nhưng Kha không có ở nhà, cô thất vọng quay về.

Đang nghĩ lan man, Như Hạnh chợt thấy một tên con trai đi Honda chạy chậm chậm bên mình. Hình như hấn chở một tên phía sau nữa. Hấn cười cười với Như Hạnh, hỏi lớn:

- Where are you going?

Như Hạnh quay lại nhìn hấn. Đó là một gã con trai chắc bằng tuổi cô. “Một kiểu làm quen hiện đại”. – Như Hạnh nghĩ thầm, nhưng cô không trả lời.

Thấy Như Hạnh im im, hấn lên giọng:

- Có nghĩa là “Bạn đi đâu đó?”. Hiểu không bé?

“Bé con khỉ! Nhóc tì bày đặt làm người lớn”. Như Hạnh hơi bức, nhưng vẫn không trả lời, hấn lại nỏ:

- Can I have your name, please?

- ...

- Có nghĩa là “Cô bé có thể cho anh biết tên không?” đấy. Hiểu không hả bé.

Hết chịu nổi, Như Hạnh bực mình quay lại:

- Thừa ông, con có học tiếng Anh ạ... ông nhóc.

Nói xong, cô đạp nhanh hơn, nhưng hấn nhấn ga chạy đằng sau cô. Như Hạnh nghe tiếng hấn và tên bạn phía sau cười rộ lên, rồi giọng hấn giễu cợt:

- Ôi cha! Sao chưa ngoa thế cô bé? Sao dám gọi anh là nhóc. Biết anh học lớp mấy không?

- ...

- Anh học năm thứ ba đại học rồi đó.

- Vậy hả? Giỏi nhỉ!

Làm như không thấy cách châm chọc của Như Hạnh, hấn tỉnh bơ:

- Dĩ nhiên là giỏi. Còn bé, học lớp mấy rồi? Lớp chín chưa? Hay lớp mười?

Bé bằng hột tiêu, chắc mới lớp chín quá.

Như Hạnh không trả lời, cô đợi gần chán rồi bỏ đi. Cô chúa ghét bị tán tỉnh giữa đường, phiền phức đủ thứ. Nhưng hình như hấn không có ý định bỏ đi, mà càng chạy sát vào cô hơn. Như Hạnh nổi sung trừng mắt lên:

- Mai một muốn tìm bạn thì tìm mấy cô nhóc cho xứng đôi với mình nhé, chú nhóc. Sáng nay chú ghẹo nhầm chị mình rồi đó.

Rồi cô quẹo sang con đường khác. Hai tên nọ cười vang, vẫn bám riết lấy cô trên chóc. Như Hạnh không im lặng nữa, cô trả lời nhiều câu làm bọn hấn cứng họng. Đúng lúc tên chạy xe ngắc ngứ thì tên thứ hai bỗng lên tiếng:

- Đúng là “chưa Như Hạnh”. Tên sao thì người cũng vậy, thua luôn.

“Sao hấn biết tên cô nhỉ?” Như Hạnh quay phắt lại nhìn ra sau. Hấn chính là tên Hưng trời đánh, vậy mà này giờ cô không biết. Thật ra, cô có nhìn phía sau đâu mà biết. Này giờ hấn làm thỉnh, rõ ràng là xúi tên bạn khi khọt kia chọc cô, nếu không thì chắc tên nọ đã rút lui từ lâu rồi.

Như Hạnh bậm môi:

- Đồ quỷ! Ông giỡn vậy đó hả?

Hưng có vẻ khoái chí:

- Chứ sao. Thử xem Hạnh đối đáp tới đâu. Chà! Đánh đá khiếp. Con trai nào chịu cho nổi.

- Sao tui cứ gặp ông hoài vậy hả, ông quỷ?

- Quỷ không gặp ma thì gặp được ai, Hạnh đòi gặp thần sao được?

Như Hạnh bĩu môi:

- Ông mà là ma hả? Hồng dám đâu, yêu tinh thì có.

Tên phía trước bỗng chen vào:

- Nghe tiếng Như Hạnh đã lâu, nay mới có dịp gặp... Quả là danh bất hư truyền. Hạnh có cách nói chết người thật.

- Từ đó giờ, mình chưa thấy ai có tên hợp với người như vậy. “Như Hạnh” hay như như gì cũng không thể chua hơn thế.

Không dám đợi Như Hạnh phản công, hấn vọt xe nhanh sau khi ném lại một

câu:

- Chào cô nàng răng khềnh.

Như Hạnh không thèm trả lời, cô đạp xe trở lại đường cũ về nhà. Vừa vào phòng khách đã thấy tên Hưng ngồi đó với dì Ngân, có cả anh Duy nữa. Như Hạnh thấy ngạc nhiên vô cùng. Cô cứ tưởng anh đi Đà Lạt rồi. Cô định hỏi, nhưng nhớ ra lại ngậm miệng ngay. Đã nghe lén còn hỏi. Anh Duy chứ đâu phải là Hưng.

Nhìn mặt dì Ngân, Như Hạnh biết ngay là Hưng đang kể chuyện lúc nãy. Cô chưa kịp nói thì hắn đã lên tiếng:

- Hết tức chưa Hạnh?

- Em út mà, tức làm gì. Ai lại đi giận con nít.

- Đó! Mẹ thấy con nói có đúng không? Nói chuyện đâm vào óc thiên hạ mà mẹ bảo hiền. Con kể, mẹ không tin.

Dì Ngân cười run cả người, xua tay:

- Thì mày cũng đâu có hiền gì. Mày nghịch như quỷ thì phải gặp người trị bớt chứ không ai chịu cho nổi.

Như Hạnh đến ngồi bên dì Ngân, chân cô vô tình nhịp nhịp trên gạch. Thấy anh Duy nhìn, cô vội ngồi im. Hưng lên tiếng:

- Hạnh có biết lúc nãy tên Khanh nói sao không? Nó kết Hạnh rồi đó. Chịu làm bạn với nó không? Thằng đó ga-lăng lắm.

- Thôi tôi không thích giữ trẻ, mệt lắm.

Như Hạnh định nện thêm cho hắn một câu. Nhưng nhớ ra có dì Ngân ngồi đó, cô lại thôi. Vậy mà Hưng vẫn không tha:

- Cái kiểu ngoan hiền không hợp với Hạnh đâu. Mình biết Hạnh đang nghĩ một câu “nặng ký” lắm, nói đại ra đi.

Như Hạnh vờ không hiểu:

- Ông gán cho tôi nhiều câu thấy ghê quá.

Miệng nói, nhưng mắt Như Hạnh nhìn Hưng cảnh cáo “Hãy đợi đấy!”. Rồi cô xách giỏ đứng lên:

- Nhà ăn cơm chưa dì Ngân? Con đói bụng quá.

- Đang chờ con về đó.

- Dạ.

Như Hạnh nhanh lên lâu. Thay đồ cũng thật nhanh rồi trở xuống phòng ăn. Mọi người đã ngồi vào bàn. Hưng nhìn bộ đồ trắng muốt viền ren của cô, buột miệng:

- Công nhận Hạnh “mi nhon” dễ sợ.

- Ui cha! Đây là câu nói hay nhất trong ngày. Nhưng ông khen vậy là muộn đó. Tại vì từ nhỏ đến lớn, tui đã đẹp rồi, đâu phải mới bây giờ.

Hưng gật gù:

- Vừa đẹp, vừa quá “khiêm tốn”... đáo để thật.

Như Hạnh cười thầm trong bụng. Với Hưng phải nói táo tợn mới trị được hấn. Lơ mơ là bị hấn quay như dế.

Chợt Hưng nói một câu làm cô xấu hổ muốn chui xuống đất:

- Chịu làm chị một của mình không? Mình bảo anh ba bỏ bồ, để Hạnh yêu người khác uống lắm.

Như Hạnh thấy mặt nóng nóng, chắc đỏ ghê lắm. Tên Hưng này đáng bị chửi lắm, nói năng lung tung vậy đó. Nếu không có anh Duy, cô đã đẩy cây tới luôn rồi, nhưng bây giờ thì khác. Quê quá, cô xụ mặt:

- Ông ăn nói lung tung vậy đó hả?

Hưng cười ngất khi thấy vẻ ngượng của cô. Chọc được cho Như Hạnh chịu thua là một chiến thắng chứ đâu phải chơi. Hấn đang cười ngon trớn thì gặp cái nhìn nghiêm khắc của anh Duy. Hấn “thắng” từ từ, rồi cắm cổ vào chén cơm, nhưng rõ là rất khoái.

Dì Ngân rầy hấn:

- Giỡn kỳ vậy Hưng.

Nghiêm như dựng mình cũng phải xen vào:

- Thăng này riết rồi không sợ ai hết. Hạnh đừng để ý nghe cháu.

- Dạ.

Nói vậy, nhưng trong bụng cô tức Hưng kinh khủng. Cô càng quê với anh Duy, càng tức hấn. Hấn con nít đến vậy thì cô không tưởng tượng nổi. Vừa con nít vừa thiếu tế nhị thì hết thuốc chữa. Nói làm gì.

Cô không hiểu Hưng không đùa như con nít, có thể thiếu tế nhị. Nhưng hấn muốn nói và ý thức rất rõ mình nói gì. Chỉ có điều hấn không tỏ ra nghiêm túc. Đùa vậy, nhưng bảo đảm sẽ không phải vô ích.

Tách... tách... tách...

Như Hạnh canh nhiều góc độ khá nhau bấm lia lịa.

Đúng lúc cô bắt đầu cất máy, thì chàng trai và cô gái dán xong tờ quảng cáo lên cột điện chợt quay lại. Cô gái la lên:

- Ê! Chụp lên hả? Đưa máy đây.

Như Hạnh co giò bỏ chạy. Cô gái đuổi theo, vừa đuổi vừa la chói lói:

- Dám chụp lên người ta để đăng báo hả? Đưa cuộn phim đó đây! Anh Tiến! Phụ rượt với em.

Tên con trai sau phút bất ngờ bắt đầu đuổi theo. Như Hạnh cầm máy chạy thực mạng trên vỉa hè. Khoảng cách giữa chàng trai và cô gái mỗi lúc một gần, làm cô càng quỳnh quáng.

Cô quẹo bừa vào một đường vắng gần đó. Chàng trai và cô gái vẫn bám gót theo sau.

Vào lúc Như Hạnh thấy còn vài bước nữa mình bị tóm đến nơi, thì một chiếc Honda chạy ngược đường, chợt thắng lại nhìn Như Hạnh trân trối. Nhận ra anh Duy cô mừng rỡ nhảy lên sau xe, nói gấp:

- Anh chạy nhanh đi, họ rượt em kìa. Nhanh lên!

Duy nhún ga phóng như bay trên đường. Chàng trai và cô gái nọ quay lại không kịp, đứng trên vỉa hè nhìn theo một cách tức tối, chửi theo búa xua.

Duy từ từ chạy chậm lại:

- Em làm gì mà người ta rượt dữ vậy?

Như Hạnh nói không ra hơi:

- Em chụp hình họ.

Duy quay lại nhìn Như Hạnh, thấy mặt cô đỏ bừng tóc tai rối tung. Anh rẽ vào một quán nước bên đường.

Duy thắng xe lại. Bây giờ Như Hạnh mới nhận ra nãy giờ mình ôm anh cứng ngắt. Cô ngượng ngịu rút tat lại và bước xuống.

Ngồi đối diện nhau qua bàn, Duy nhìn cô:

- Em uống gì? Đá chanh nghe, cho đỡ mệt.

Như Hạnh gật đầu, vẫn còn thở hổn hển, mặt quá sức tưởng tượng. Nếu không gặp anh Duy, không chừng cô bị “nện” cho một trận nên thân rồi. Số cô thật là dở.

Cô loay hoay tìm chiếc khăn. Bây giờ cô mới biết mình đánh rơi chiếc giỏ lúc chạy. Thấy Như Hạnh ngẩn người, Duy lên tiếng:

- Em làm mất cái gì, phải không?

- Dạ, mất giỏ. Chắc mới mất đây thôi.

- Có gì quan trọng không?

Như Hạnh lắc đầu:

- May là em chỉ để tiền và khăn tay. À! Với quyển sổ nhỏ nữa. Mất không sao.

Duy rút khăn đưa cô:

- Em lau mặt đi.

Anh khuấy ly nước, đẩy về phía cô, chậm rãi lấy thuốc ra hút. Chờ cho Như Hạnh bớt thở, anh mới lên tiếng:

- Em chụp lén họ chi vậy Hạnh? Đùa hả?

- Đâu có. Em đang viết bài phóng sự về quảng cáo, cần có hình bài viết mới có giá trị.

Duy gật đầu hiểu ra:

- Sao em không rủ ai đó đi cùng? Làm như vậy phiêu lưu quá. Nếu lúc nãy không gặp anh thì chuyện gì sẽ xảy ra?

Như Hạnh che miệng cười:

- Chắc em sẽ bị nện một trận, hay bị lấy phim... chứ chẳng lẽ họ ăn thịt em. Em không sợ chuyện đó.

- Hạnh liều quá! Từ đó giờ em làm mấy lần rồi?

- Vài lần... Nhưng lần nào em cũng thoát.

Duy lắc đầu:

- Sao em không lựa những đề tài đơn giản hơn? Viết về những nhân vật có thành tích chẳng hạn.

Như Hạnh khẽ bĩu môi:

- Thôi, em không thích. Đến họ ấy hả? Chỉ viết những câu sáo ngữ rập khuôn em chán lắm.

Cô cười khúc khích:

- Với lại, em thích chọc cho thiên hạ hết hồn chơi. Như lúc nãy vậy đó. Thấy hai người đó chửi, em tức cười quá.

Duy khẽ mỉm cười. Anh lắc đầu như muốn bảo cô quậy quá. Câu nói của cô làm anh nhớ lần đầu gặp cô ngoài đường, cũng bị cô hù một phen hết hồn.

Anh chưa thấy cô gái nào lí lắc như cô cả. Và thừa nhận là từ lúc cô về ở nhà anh, không khí sinh động hẳn lên.

Đây là lần đầu tiên Duy tiếp xúc riêng với cô thế này. Anh có dịp nhìn kỹ cô hơn và phát hiện đằng sau vẻ ngộ nghĩnh trẻ con ấy, cô là một tính cách phức tạp, chững chạc... Nói chung là một cái gì đó dẫn dắt người ta muốn đến gần và đi sâu vào để tìm hiểu những cá tính ở cô. Khám phá này làm anh hơi ngạc nhiên.

Thấy Duy cứ nhìn mình, Như Hạnh hơi ngượng. Cô lúng túng một chút rồi mở to mắt nhìn lại Duy, như muốn hỏi có chuyện gì. Nhưng anh chỉ cười, lắc đầu.

Cả Như Hạnh cũng vậy. Cũng phát hiện anh dễ gần gũi chứ không như cô tưởng. Điều đó làm cô bớt sợ và thoải mái hơn, nhưng dĩ nhiên là không thoải mái bằng Hưng rồi.

Chợt nhớ ra, cô tròn mắt:

- Ủa! Nhưng lúc nãy anh đi đâu vậy?

- Đi công chuyện.

- Bây giờ anh đưa em về rồi đi tiếp đi.

Duy lắc đầu:

- Thôi, anh xong rồi. Hạnh còn muốn đi đâu nữa không?

- Tráng phim, rửa hình.

- Để anh đưa đi.

Như Hạnh cầm máy đứng dậy theo Duy ra xe. Vừa qua một ngã tư, cô nghe có một tiếng gọi gấp gáp:

- Anh Duy! Anh Duy!

Như Hạnh quay lại nhìn, nhưng không thấy ai. Vừa lúc đó đèn đỏ bật lên.

Tiếng gọi của cô gái chìm ngấm trong tiếng máy nổ của xe cộ. Cô kéo nhẹ áo anh Duy, nói lớn:

- Có ai gọi anh kìa, anh nghe không?

Duy quay đầu nhìn phía sau. không thấy khuôn mặt quen thuộc nào, anh nhún vai:

- Chắc là ai đó gọi lắm.

Như Hạnh cũng không nói nữa. Duy đưa cô đi công chuyện xong thì đã gần trưa. Về nhà thì thấy Hưng đang ngồi dựa ngửa xem phim. Thấy Như Hạnh đi với anh Duy, hắn nhìn một cái như ngạc nhiên, nhưng không nói gì. Rồi không hiểu nghĩ thế nào, tự nhiên hắn cười tủm tỉm như thú vị lắm:

- Hai “anh chị” đi chơi trưa dữ.

“Vô duyên!”. Như Hạnh chửi thầm trong bụng. Cô làm như không nghe và đi lên phòng mình. Khi thay đồ xong, cô trở xuống định ăn cơm, thì nghe Duy đang nói chuyện trong điện thoại. Sự tò mò làm cô đứng lại trên la can. Hình như Duy đang bị người yêu trách móc. Thì ra cô gái lúc nãy gọi là chị là... chị ba tương lai của cô, thế mà cô không biết.

Buổi trưa trong nhà vắng lặng làm cô đâm buồn. Cô định rủ Hưng chơi cờ thì hắn lừng lững đến phòng cô:

- Hạnh có ngủ không?

- Không. Chi vậy?

- Rủ Hạnh làm vài ván cờ cho đỡ buồn vậy mà.

Như Hạnh đẩy cửa:

- Tôi cũng định rủ ông chơi đó. Chà! Những tư tưởng lớn thường gặp nhau. Ông mang bàn cờ qua đây.

Hưng búng tay cái tách:

- Ok. Chờ năm phút nghe.

Như Hạnh dọn dẹp tập trên bàn học, rồi ngồi chờ Hưng. Lát sau hắn bê vào một mâm trên đó có hộp đựng cờ và đĩa kẹo với hai ly nước. Như Hạnh bày các thứ ra bàn:

- Ông đem kẹo chi vậy?

- Hạnh hỏi lảng. Vậy người ta làm kẹo ra để làm gì?

- Dĩ nhiên là để ăn. Nhưng con trai thích ăn kẹo như ông thì từ đó tới giờ tui mới thấy. Ông giống con gái quá, hay con nít. Con nít thích ăn kẹo.

Hưng làm bầm:

- Càng ngày mình càng thấy Hạnh giống hệt cái tên. Nói câu nào cũng chanh chua. Đâu Hạnh thử nói chuyện ngọt ngào một chút xem.

Như Hạnh kê nhẹ:

- Đã là “Hạnh” thì ngọt sao được. Nhờ ông nói, tui mới “tận dụng” tên mình với ông đó chứ.

Hưng làm thỉnh đi nước cờ đầu. Hắn vừa chơi vừa nhai kẹo. Một lát không thấy Như Hạnh ăn, hắn nhướn mắt:

- Sao Hạnh không ăn?

- Người lớn ai đi ăn kẹo của con nít bao giờ.

- Hừ!

Hưng không trả lời. Như Hạnh cười thầm trong bụng. Cô biết Hưng tức lắm.

Nếu không tập trung vào bàn cờ, chắc hẳn không chịu nhin cô đâu.

Vừa đi một nước, Hưng vừa nói một câu chẳng ăn nhập gì vào câu chuyện:

- Từ đó giờ, Hạnh có người yêu chưa?
- Một câu hỏi vô cùng không đúng lúc.
- Nhưng nghiêm chỉnh.
- Sao ông tò mò quá vậy?
- Nếu Hạnh không nói thật thì mình hỏi hoài. Hạnh thừa biết tính mình dai hơn con đĩa mà.

Như Hạnh táo tợn:

- Chưa yêu ai. Nhưng bây giờ nổi hứng yêu ông. Hoảng không?

Hưng không hoảng, trái lại hân tnh bỡ:

- Vô cùng vinh hạnh. Yêu mình đi, mình nhớ ơn suốt đời. Muốn ăn gì cũng được, mình chiều tối đa.

Như Hạnh cũng không vừa:

- Thôi, tui nói rồi, tui không thích mang tiếng dụ trẻ đâu. Bây giờ đôi ý, không yêu nữa.
- Chừng nào Hạnh mới bỏ tư tưởng xem con trai cùng tuổi với mình là con nít?
- Không bao “vờ”.

Hưng làu bàu:

- Coi chừng sau này Hạnh gặp ông chồng bé hơn mình mười tuổi, lúc đó mới hối hận sao không chịu yêu Vĩnh Hưng này.

Như Hạnh bấu môi định trả lời, thì Hưng nói một câu làm cô đỏ mặt:

- Không yêu mình thì yêu anh Duy đi. Mình thích Hạnh làm chị dâu của mình.
- Này! Ông nói bậy đến lần thứ ba rồi nhé.

Hưng thản nhiên:

- Chuyện gì mình đùa chứ chuyện này thì mình nói thật. Mình không thích người yêu của anh Duy, bà đó ghê lắm.

Như Hạnh bực mình:

- Tui ghét chuyện đó lắm, anh biết không? Xì! Nếu phải sống với một người đàn ông nào đó, thì tôi sống với con mèo còn dễ chịu hơn.
- Anh Duy có gì mà Hạnh chê?

Như Hạnh bực mình:

- Nếu ông đem anh Duy ra đùa hoài thì ông nói chuyện một mình đi.

Hưng dẹp bàn cờ, nhún vai:

- Mình không biết Hạnh có phải là con gái không? Con gái nói tới chuyện tình yêu thì e thẹn hay thùy mị một chút. Còn Hạnh thì... tệ hơn người ta cãi lộn. Hạnh là gì gì đó, mình không nói được. Chắc là nữ tu hay bà già.

Như Hạnh chống cằm:

- Trưa nay ông không ngủ để qua đây giảng giải cho tui đó hả?
- Ủ.
- Sao ông vô duyên quá vậy? Ông có thầy mình cực kỳ vô duyên không?
- Không thấy. Nói thật với Hạnh nghe, mình mà không giúp Hạnh kiếm người yêu được thì mình sẽ...
- Sẽ gì?
- Sẽ giới thiệu Hạnh vô tu viện.
- Vô đó chi?
- Tu chứ chi. Chứ Hạnh quậy phá quá, ai chịu nổi.

Như Hạnh phì cười. Hưng đúng là... con trai gì mà cứ đeo theo con gái làm mai mối. Lãng dễ sợ.

Nhưng tại sao hắn không thích người yêu của anh Duy nhỉ và lại nói thật với cô? Hưng đúng là giống con gái. Vừa nhiều chuyện, vừa xéo xắt. Vậy mà lúc trước đòi làm anh cô. không dám gọi bằng anh đâu. Hưng con nít thấy mô.

Buổi tối không đi học, Như Hạnh lững thững lên sân thượng ngắm trăng. Cô tưởng chỉ có một mình. Nhưng cô vô cùng ngạc nhiên khi thấy anh Duy trên đó, phong cách y như ông cụ: trên bộ ghế mây là một bình trà và một cái tách. Anh trầm ngâm nhìn bầu trời, có vẻ cực kỳ mơ mộng lãng mạn. Từ đó tới giờ, Như Hạnh mới thấy anh như vậy. Cô phân vân không biết ở lại hay đi xuống, thì Duy đã quay lại:

- Hạnh đó hả? Ngồi xuống chơi.

Như Hạnh đành bước tới ngồi đối diện với Duy, cô đứng đưa chân:

- Sao anh uống trà có một mình vậy?
- Một mình cũng là cái thú chứ em.

Như Hạnh bắt bẻ:

- Vậy em làm mất hứng của anh, phải không?

Duy cười, không trả lời. Như Hạnh đứng dậy:

- Em cũng muốn uống trà.

Nói rồi, cô chạy xuống nhà mang lên một đĩa bánh Trung thu và một cái tách có đường. Cô rót trà vào tách nhấp một miếng rồi nhăn mặt:

- Đắng quá!

- ...

- Sao anh giống ông cụ quá vậy? Đắng không thể tưởng tượng.

Duy cười thành tiếng vì cử chỉ trẻ con của cô. Anh khoát tay:

- Em uống thứ này không quen đâu.

Như Hạnh khuấy đều ly nước:

- Anh có thích uống trà đường không?

Thấy Duy lắc đầu, cô thuyết phục:

- Ngon lắm!

- Cái đó để mấy cô uống, anh không quen.

Nhớ lại đĩa kẹo của Hưng hồi trưa, Như Hạnh thăm dò:

- Anh Duy có thích ăn kẹo không?

Hỏi thế nhưng cô biết ngay là anh sẽ lắc đầu. Anh Duy và Hưng khác nhau một trời một vực. Một người thì người thì quá nam tính, còn một người thì nhiều chuyện còn hơn con gái. Không biết ông anh Hai tính tình sao?

Như Hạnh nhăm nháp miếng bánh, nghĩ lan man đâu. Cô không hay mình nhìn anh Duy chăm chăm, đến nỗi anh phải nheo mắt:

- Hạnh thấy anh có gì lạ? Nhìn như vậy không sợ anh ngượng sao?

Thấy Như Hạnh hơi ngượng quay chỗ khác, Duy mỉm cười:

- Chẳng nào Hạnh ra trường?

- Khoảng tám tháng nữa.

- Lạ nhỉ! Anh tưởng Hạnh chỉ mới học năm thứ nhất, hay thứ hai.

“Anh này vô tình thật. Ở chung nhà cả năm mà không biết đến mình. Hưng thì rõ mình như trang sách”. Nghĩ vậy nhưng cô không thấy phật lòng lắm vì cô có biết gì về anh Duy với dượng Minh đâu.

- Bài báo của em xong chưa?

- Xong rồi.

- Hình có đẹp không?

Như Hạnh cười khúc khích:

- Không đẹp, nhưng tức cười lắm. Nhìn xa, trông hai người giống hai con khỉ leo cây dễ sợ... Chỉ thiếu có cái đuôi.

Rồi cô cười khanh khách, giòn ta. Tự nhiên Duy cũng vô tình cười theo:

- Em không sợ bị chửi sao?

- Hôm đó chửi một lần rồi, có thêm lần nữa cũng đâu có sao. Nghe riết rồi quen mà.

- Bộ em hay xách máy đi lang thang như vậy hả?

- Dạ.

- Phiêu lưu quá Hạnh.

- Dạ. Nhưng vui lắm. Anh không biết đâu, người ta càng hoảng càng vui.

- Anh biết. Gặp Hạnh lần đầu tiên anh biết rồi.

Như Hạnh ngồi im nhìn Duy đầy vẻ phật lòng. Cô chờ anh kể tội. Nhưng hình như Duy không có ý định đó. Anh cầm tách trà hớp một ngụm, trầm ngâm nhìn vào làn nước đen sóng sánh. Như Hạnh cũng không nói chuyện, cô nhịp nhịp tay lên bàn hát khe khẽ một mình.

“ Anh sẽ là dòng sông, để em là biển rộng.

Anh sẽ là gió lồng, để em là mây bay...”

Mãi hát say sưa, cô quên mất Duy ngồi trước mặt. Đến khi ngừng hát, cô nghe Duy khen:

- Em hát lay lăm Hạnh!

Cảm thấy kỳ kỳ. Tự nhiên hát véo von một mình, bắt anh Duy làm khán giả sao cô vô duyên nhiều cái thế không biết?

Như Hạnh đứng lên, khe vờn người:

- Anh Duy ở chơi nghe, em đi ngủ đây.

Nói xong, cô lững thững đi xuống. Hứng chí quá, cô tiếp tục hát léo nhéo:

“Đời em là câu hát ru,

Đời em là sáo diều vi vu.

Đời em là tình yêu bỏng cháy...

Anh đã cho em mùa xuân này...”

- Hễ gặp Hạnh là nghe hát bài đó. Bộ không biết bài nào nữa hả?

Nghe tiếng Hưng, Như Hạnh quay lại. Hắn đang đứng ở đầu cầu thang, tay thọc vào túi quần. Cô chưa kịp trả lời, thì hắn nheo mắt lại nhại bài hát:

- “Đời em là tình yêu bỏng cháy. Anh đã cho em mùa xuân này”. Ghê quá!

Ai cho hạnh “tình yêu bỏng cháy” vậy? Có hân hạnh là mình không?

Như Hạnh bĩu môi:

- Nhóc con mà bày đặt yêu yêu, lo học đi.

- Ghê quá ta!

Hưng cười lớn. Như Hạnh không thèm nghe hắn nói, cô vừa cắn hết miếng bánh cầm trên tay, vừa đi về phòng.

Nằm xuống giường khép nhẹ mắt. Cô thoáng nghĩ không biết bây giờ anh Duy đã về phòng chưa, hay vẫn còn trên đó với tâm trạng mộng mơ? Anh Duy mà cũng biết mơ mộng. Lãng mạn thật!

Thuở Tình Yêu Bình Yên

Chương 4

Như Hạnh mở tập ra. Thấy bài thi còn ghép trong tập, cô trong mắt ngẩn ngơ. Vậy là lúc sáng thi xong, cô không nộp bài mà lại... cất vào tập. Sao điên dữ vậy hả trời?

- Điên ơi là điên.

Vừa thay đồ, cô vừa lẩm nhẩm một mình. Nếu cô Oanh không cho nộp bài thì có mà toi đời.

Cuộn tròn bài thi trong tay, cô nhảy lóc cóc xuống cầu thang. Định đến lấy xe thì cũng vừa lúc gặp anh Duy dẫn xe ra. Anh nhìn cô:

- Hạnh đi đâu vậy?

- Em đến nhà cô nộp bài thi.

- Bài thi gì?

Như Hạnh ngượng ngập cười:

- Sáng nay thi xong, em quên nộp bài thi, giờ mới nhớ. Em định đến nhà năn nỉ cô nhận giùm.

Duy nhướn mắt ngạc nhiên. Như Hạnh tưởng anh sẽ bảo cô láu táu. Nhưng anh chỉ nói gọn:

- Để anh cho quá giang.

Duy đưa cô đến nhà cô Oanh. một mình cô đi vào nhà. Trái với lo sợ của cô, cô Oanh nhận bài một cách dễ dàng, chỉ khẽ mắng cô đăng trí. Như Hạnh thở phào nhẹ nhõm.

Khi cô trở ra đường thì thấy Duy đang nói chuyện với một cô gái. Cô ta ngồi trên chiếc Spacy màu trắng, dựng xe song song với anh Duy. Như Hạnh lưỡng lự không biết đứng bên đây đợi or qua đó? Cuối cùng, cô đi qua đường.

Cô gái quay lại nhìn cô. Như Hạnh cũng nhìn lại. Tim cô chột thót lên như bị ai bóp mạnh, mặt tái nhợt vì xúc động dữ dội. không bao giờ cô tin có lúc mình sẽ đối diện về trò chuyện với cô gái đẹp chết người này. Không, không bao giờ cô chấp nhận chuyện đó.

Như Hạnh đứng chôn chân một chỗ, cô không biết được mặt mình lúc đó ra sao. Cô nghe Duy nói một cách lơ mơ:

- Đây là Như Hạnh, em gái anh. Còn đây là Mỹ Phụng, bạn thân nhất của anh đó Hạnh. Em làm quen với chị Phụng đi.

Cô gái nở một nụ cười dịu dàng, và nhìn cô đắm đắm. Nhìn không chớp đôi mắt cô, như cố tìm một nét quen nào đó, nhưng cô ta không nhớ nổi.

Như Hạnh cảm thấy môi mình cứng ngắt. Cô ngó Duy rồi cô gái. Cô nghe cô ta nói thánh thót:

- Hạnh dễ thương quá! Xinh ghê!

- Cảm ơn chị.

Giọng cô khô khốc, cảm thấy mình run rẩy vì uất ức kỳ lạ. Thấy Duy nhìn mình chăm chăm, cô căm ghét nhìn lại anh, rồi bật thốt:

- Anh Duy về trước đi, em muốn ở chơi với cô một lát.

Nói rồi, không biết mình làm gì và cũng không cần nghe hai người kia gọi mình. Cô đi nhanh qua đường và mở cổng nhà cô Oanh:

- Sao em trở lại đây? Có gì không Hạnh?

Như Hạnh cứ đứng trước mặt cô Oanh như mất hồn. Rồi cô liếm môi:

- Dạ... không có gì. Thưa cô, em về.

Cô lại đi ra cổng. Anh Duy và cô gái kia không còn ở đó. Cô lẳng lẳng đi một mình dưới hàng cây, tưởng như ngực mình có thể nổ tung vì cảm giác căm ghét, tức giận, cay đắng và... bất lực. Nước mắt tuôn ròng trên mặt. Cô vừa đi vừa khóc tẩm tức một mình (nghe cứ như là “Em vừa đi vừa khóc, mẹ đỡ dành yêu thương” dзі)

Cô lang thang ngoài đường đến tối, với cảm giác cô đơn ghê gớm. Cô hiểu rằng mình không thể trở lại ngôi nhà dì Ngân nữa, không thể sống gương ép để ở đó để nhìn mặt anh Duy nữa. Tại sao anh không yêu ai khác cô gái đó? Anh ác lắm! Cuộc đời bày nhiều trò ác với cô lắm.

Đến khuya, mệt rũ rời và mỏi chân, cô lếch thếch trở về nhà. Người mở cổng cho cô là anh Duy:

- Em đi đâu từ chiều giờ vậy Hạnh? Sao em phản ứng nông nổi quá vậy?

Anh lo điên lên được.

- Cảm ơn sự quan tâm.

Như Hạnh lầm lì đi lên phòng. Duy chặn cô ở giữa lối đi:

- Em xuống ăn cơm, rồi an hèm mình nói chuyện.

- Không, cảm ơn.

Cô lách người đi về phòng mình, dáng điệu căm lặng như chiếc bóng.

Khóa cửa lại, cô nghe tiếng Duy gõ nhẹ Ở ngoài:

- Hạnh! Ra đây nghe anh nói chút đi. Em đừng làm vậy, không nên đâu.

Nghe anh nói không?

- Yêu cầu đừng làm phiền thôi.

- Lẽ ra anh nói với Hạnh chuyện này lâu rồi, nhưng không có dịp. Anh biết anh không tể nhị chuẩn bị tinh thần cho em. Bây giờ biết rồi, em nghe anh khuyên một điều, được không?

Chịu hết nổi, Như Hạnh hét lên:

- Tôi không muốn nghe.

Cô khóc òa lên, tiếng khóc như vỡ ra vì một nỗi tủi hận. Duy thở dài:

- Đừng làm vậy Hạnh, có gì đâu em khóc dữ vậy. Mở cửa cho anh đi.

Như Hạnh không trả lời, cô bỏ đi lại cửa sổ đứng. Duy kiên nhẫn gõ cửa một hồi, cuối cùng anh về phòng mình.

Như Hạnh khóc một lát rồi nguôi dần. Cô thút thít thay áo đi ngủ. Cửa phòng lại gõ nhẹ, rồi giọng dì Tư khẽ khàng:

- Cô Hạnh ơi! Cô Hạnh!

Như Hạnh mở cửa:

- Gì vậy dì Tư?

- Cậu Duy bảo tôi mang cơm lên cho cô nè. Cô bệnh hay sao vậy?

- Con không ăn, không thèm ăn.

Vừa nói, cô vừa đẩy chiếc khay ra. Dì Tư ngạc nhiên:

- Cô sao vậy?

- Dì đem xuống đi, con không ăn đâu.

Đóng cửa phòng xong, cô đến ngồi trước bàn học. Bây giờ mới nhớ từ chiều giờ mình chưa ăn gì, đói run cả tay chân. Nhưng cô nhất định không ăn, chết luôn cũng được.

Cô không bỏ được cái tật trẻ con của mình là giận thì bỏ ăn. Ngày xưa, mỗi

lần giận mẹ, cô không thèm ăn cơm, để ngúng nguẩy bắt mẹ phải chiều ý. Bây giờ cũng vậy. Nhưng cô không hề muốn ngúng nguẩy với anh Duy. Có được gì đâu.

Sáng dậy, cô định lên sân thượng tập thể dục. Nhưng gặp Duy ở hành lang, cô lảng lạng quay trở vào phòng mình.

Mấy ngày liên tiếp, cô tìm cách tránh mặt Duy. Về nhà, cô đi thẳng lên phòng gội rửa lại. Và suốt ngày lang thang ngoài đường với Kha. Mỗi lần anh bảo cô giải thích về thái độ của mình, nhưng cô vẫn lặng thinh.

Chiều nay về nhà. Cô thấy Mỹ Phượng trong phòng khách. Lần đầu tiên Như Hạnh thấy cô ta đến đây. Cô ta nhìn Như Hạnh chăm chăm không giấu giếm, rồi nói nhỏ nhẹ:

- Hạnh đi học về hả? Ngồi chơi Hạnh.

Như Hạnh im lặng. Duy nói đỡ:

- Nó đi học về mệt, em đừng để ý.

Nhưng Mỹ Phượng khẳng khái:

- Có gì đâu mà mệt. Chị muốn làm quen với Hạnh mà. Lại đây ngồi chơi đi cùng.

“Cô ta có nhận ra mình không, tại sao lại nói chuyện với mình? Rõ ràng cô ta muốn tìm hiểu cái gì đó”. – Như Hạnh nghĩ thầm. Cô chiếu đôi mắt lạnh lùng nhìn Mỹ Phượng:

- Cảm ơn. Tôi nhức đầu lắm. Xin lỗi chị.

Nói xong, không cần biết cả hai phản ứng ra sao, cô đi lên lầu. Hưng đứng chờ cô ở cửa. Hắn hất mặt:

- Hạnh thấy người yêu của anh Duy rồi, phải không?

- Rồi.

Hưng theo cô vào phòng:

- Để mình nói Hạnh nghe chuyện này. Nhưng Hạnh hứa phải bình tĩnh, đừng nổi nóng nghe. Chuyện này có liên quan tới Hạnh đó.

Như Hạnh quay phắt lại:

- Biết rồi, khỏi giới thiệu về thân thế người đó. Tôi rành chị ta hơn anh em mấy người, và rành cả mẹ của họ nữa. Mấy người đừng nói gì hết.

- Kìa Hạnh! Sao lại gây với mình? Mình có lỗi gì đâu.

Ừ, Hưng có lỗi gì đâu. Cô nhớ có lần Hưng bảo không thích người yêu của anh Duy, nhưng cô không để ý.

- Tôi là như vậy đó. Nhỏ mọn, hay gây... Nhưng ít ra mẹ con tôi cũng không làm gì ác. Đừng nói tới tôi nữa, hãy lo giùm số phận của anh mấy người kìa.

- Hạnh có thấy Hạnh bắt công với mình không?

- Tôi không thấy gì ngoài việc muốn thay đổi. Mấy người làm ơn lịch sự giùm chút đi.

Cũng như Duy hôm nào, Hưng thở dài đi ra. Hắn có vẻ ngao ngán vì vẻ gai

góc của cô. Mặc kệ! Gì đi nữa, cả hai anh em hấn cũng không bị vướng bận vào cô nữa đâu. Bây giờ thì không còn gì phải phân vân nữa.

Cô mím môi ngẩng cao đầu. Cô không hề tiếc nuối khi rũ sạch những tình cảm đối với gia đình này. Vì rồi cũng có ngày cô ta về đây với vị trí con dâu. Mà cô thì không thể hít một bầu không khí với người mà cô căm thù.

Như Hạnh ngồi phịch xuống giường, vò nát góc mềm mà vẫn không hay. Cô tưởng trái tim có thể nổ tung vì uất ức. Tại sao số phận lại bắt mẹ cô phải thống khổ vì mẹ con Mỹ Phượng chứ? Bà ta cướp của cô người cha, một mái gia đình. Khi cô tìm được một gia đình thứ hai thật sự yêu thương cô, thì con gái bà ta lại xuất hiện và có thể vững vàng hất cô ra khỏi mọi người.

Bất công lắm!

Bất giác, cô nắm mạnh tay xuống gối, thở dồn dập vì tim đập quá mạnh. Cô còn trẻ con quá, nên không đủ sức chịu đựng cảm giác uất giận. Càng không thể yên lặng mà nghe đau lặng lẽ. Nhất là khi ở dưới kia Mỹ Phượng chưa ra về.

Như con thú non trong cơn giận, co đứng bật dậy, cầm chiếc gối ném mạnh vào tường. Cô giậm chân, hét đứng bên bàn lại lao đến bên cửa sổ, rồi trở lại ngồi phịch xuống ghế, úp mặt xuống bàn khóc nức nở.

- Đừng làm như vậy Hạnh! Có gì đâu mà em phản ứng dữ dội như vậy?

Như Hạnh ngẩng phắt lên khi nghe giọng của Duy, dịu dàng như nói với một đứa bé. Cô ghét cái cách dỗ dành của anh!

Cô hát mặt lên, lau sạch nước mắt:

- Đề nghị đi ra ngoài giùm tôi!

- Hạnh nghe anh nói đi. Đành rằng em không thích Mỹ Phượng và bác Diễm, nhưng Mỹ Phượng muốn kết bạn với em và...

Như Hạnh ngắt lời:

- Và anh đừng phân trần, bênh vực gì chị ta cả. Anh thấy đó, tôi đã mắng nhiếc chị ta đâu. Thậm chí một câu xúc phạm cũng không. Trong khi tôi ước sao mình có thể vô giáo dục để bảo với họ rằng: họ là đồ cướp giật. Có bao giờ anh bị mất mát đâu. Nếu có, anh sẽ hiểu được nỗi bất hạnh tôi phải gánh chịu, lúc đó...

- Nhưng em còn nhiều người thương yêu em. Còn mẹ anh, Hưng và cả anh nữa.

Như Hạnh nhìn Duy lạnh lùng:

- Anh đừng bảo nếu chọn giữa người yêu và cô em gái vợ vẫn nhất được ngoài đường, anh sẽ bỏ đi người yêu.

Cô hếch mũi:

- Trong đời tôi, nếu có người nào tôi thù ghét nhất, thì đó là mẹ con họ. Tôi không thể gọi chị ta bằng chị dâu đâu. Và cũng sẵn sàng cắt phăng mọi quan hệ liên quan đến họ. Tôi là người như vậy đó. Ti tiện lắm. Tôi chấp nhận

làm người ti tiện chứ không thích giả dối.

Duy yên lặng nhìn Như Hạnh, anh khẽ lắc đầu. Nãy giờ đứng theo dõi những cử chỉ của Như Hạnh, anh không ngờ cô phản ứng quyết liệt như vậy. Tự nhiên anh thấy thương cô. Con chim bé nhỏ còn ngây thơ quá. Cô vùng vẫy chống đối để rồi được gì ngoài thua thiệt. Anh đâu thể bỏ rơi Mỹ Phượng để làm cô vui lòng.

Nếu không chấp nhận được Mỹ Phượng để phải bỏ đi, Như Hạnh cũng sẽ mất mát như mẹ cô ngày xưa. Cuối cùng cô được gì ngoài thiệt thòi, cô đơn. Anh muốn cô hiểu điều đó để gạt bỏ ty hiềm và hòa đồng với Mỹ Phượng, nhưng cô bướng bỉnh quá.

Thấy Duy cứ đứng đó nhìn mình, Như Hạnh lảng lảng bỏ đi ra ngoài. Cô lại lang thang ngoài đường đến tận khuya, cảm thấy bất lực với nỗi thống khổ của mình. Cô không hay Hưng đi phía sau chỉ cách cô một đoạn. Hắn mỗi như chân, nhưng vẫn kiên nhẫn “hộ tống” cô. Hưng rất sợ cô quẫn trí rồi làm một điều gì đó dẫn đến bị kích cho chính bản thân cô.

Sáng hôm sau, Như Hạnh bỏ học hai giờ cuối. Cô đến nhà hàng tìm dì Ngân. Thường buổi sáng, dì Ngân ở đó trông coi mọi việc, đến trưa mới về. Thấy cô, dì có vẻ ngạc nhiên:

- Con đi đâu vậy?
- Con tìm dì nè.
- Có gì gấp không, sao không đợi về nhà?

Như Hạnh ngồi xuống chiếc ghế trước quầy thu tiền. Ở đây mà nói chuyện nghiêm chỉnh thì khó thật. Nhưng nói ở nhà thì càng khó hơn. Cô muốn từ giã một cách nhẹ nhàng. Vì nể dì Ngân hỏi tại sao, chẳng lẽ cô bảo bởi vì cô không chấp nhận Mỹ Phượng.

Có lúc cô cảm thấy cay đắng khi cả dì Ngân cũng giấu cô. Hay là dì xem chuyện đó không quan trọng. Đúng rồi. Có ai nể trái nổi bất hạnh mới thông cảm giùm người khác. Làm sao trách được nếu gia đình dì Ngân không hề thù oán Mỹ Phượng. Việc dì mang về nhà cô con dâu như vậy có gì là trái lý. Chỉ có cô là bề bàng mà thôi.

Ừ, tại sao bắt mọi người phải quan trọng chuyện cá nhân cô nhỉ? Nếu mình không chấp nhận, thì mình hãy tự rút lui. Có ai ép.

Thấy dì Ngân nhìn mình chăm chú. Như Hạnh liếm môi, cô “đọc thuộc” lại bài nói dối soạn sẵn:

- Con đến xin phép dì trước. Ngày mai lớp con đi thực tế. Xong rồi về, con sẽ ở chung nhà nhỏ bạn con. Ở một mình nó không dám, vì vậy con...

Dì Ngân cắt lời:

- Có nghĩa là con không ở nhà mình nữa, phải không? Con gái có nhà không ở mà định đi lông bông đâu? Dì không đồng ý chuyện đó đâu.

Như Hạnh định nói thì một cô tiếp viên đến đưa phiếu và tiền. Dì Ngân vừa

bỏ tiền vào tù, vừa khoát tay:

- Con về nhà đi, đừng có lộn xộn. Trưa về đi nói chuyện, bây giờ đi bận lắm. Như Hạnh miễn cưỡng đứng dậy. Vậy là không thể cảm ơn dì Ngân, đành đi một cách lặng lẽ, vô ơn. Làm sao dì Ngân biết đây là lần cuối cùng cô gặp dì... Tự nhiên Như Hạnh rút nước mắt. Cô vội lau mắt thật nhanh. Dì Ngân thoáng thấy cử chỉ của cô, gọi giật lại:

- Chuyện gì vậy Hạnh, nói gì nghe coi? Nè...

Nhưng Như Hạnh đã chạy tốt ra cửa.

Về nhà, cô lên phòng chuẩn bị đồ chờ Kha. Thật ra thì cô đã dọn mọi thứ từ đêm qua, bây giờ chỉ có việc lấy đi. Cô nhìn đồng hồ rồi ra ban công đứng ngó xuống đường.

Dưới đường, Kha và tên Phước dựng xe chờ cô. Như Hạnh khẽ vậy tay bảo đợi rồi trở vào phòng. Cô khệ nệ mang chồng sách xuống trước, rồi lại trở lên mang chiếc rương.

Cô gặp Duy ở giữa cầu thang. Anh vừa đi đâu về và có lẽ đã gặp Kha ngoài cổng. Duy nghiêm khắc nhìn Như Hạnh:

- Em không được đi như vậy, anh cấm em. Đừng có trẻ con quá, em nghe không?

Như Hạnh nhìn Duy, lạnh lẽo:

- Cảm ơn mọi người đã đối xử tốt với em. Chào anh.

Nói rồi, cô lẳng lẳng đi xuống. Duy nhảy xuống vài bậc thang chặn cô lại:

- Em làm gì vậy? Em có hiểu mình đang làm gì không? Đi về phòng!

Giọng nói uy quyền của Duy không làm cô chùn bước. Cô lách người tránh anh và bước xuống nữa. Duy nắm vai cô lắc mạnh:

- Anh không cho phép em cư xử trẻ con như vậy. Đi về phòng ngay!

Lần đầu tiên Như Hạnh thấy anh có vẻ nóng nảy. Nhưng điều đó không làm cô ngạc nhiên hay suy nghĩ gì khác. Cô nhìn chiếc va li trên tay bị Duy giữ lại, rồi nhìn thẳng vào mắt anh:

- Nếu anh không cho em mang theo đồ, em nhờ bạn em đến lấy sau.

Và lấy hết sức, cô đẩy anh qua một bên chạy xuống. Đến cuối cầu thang, cô nghe Duy lên tiếng:

- Thôi được, cứ làm theo những gì em muốn, rồi em thấy mình nông nổi.

Anh bước xuống, đưa va li cho cô:

- Em đi đi. Khi nào cảm thấy hối hận về tính bướng bỉnh của mình, thì hãy trở lại đây. Lúc đó em sẽ hiểu em đã gây cho mọi người cảm giác gì.

Nói rồi, anh quay người đi lên. Như Hạnh chẳng suy nghĩ gì nhiều, cô xách va li ra cổng.

Kha nhìn đôi mắt đỏ hoe của cô, thương hại:

- Bây giờ đổi ý còn kịp. Em trở vào nhà đi, nhị ca mang đồ vào cho.

- Nhị ca nghĩ em khóc vì tiếc hả? Không có đâu, không hề.

- Người lúc này là cậu ba nhà này phải không? Anh ta bảo nhị ca không nên để em làm vậy. Kể ra anh ấy nói cũng có lý. Em bỏ đi là đại đó Hạnh.

Như Hạnh bướng bỉnh:

- Em cũng không mong mình là người biết tính toán khôn ngoan. Nhị ca đừng nói nhiều nữa.

Kha khê lắc đầu như chịu thua. Anh hất mặt ra hiệu cho Phước, rồi nổ máy.. Như Hạnh nhìn đăm đăm phía trước. Cô không thấy anh Duy đứng trên ban công nhìn xuống, cũng không hiểu việc làm của cô làm anh ray rứt.

Bà Ngân trở mình nằm nghiêng một bên. Chuyến đi vía núi Bà ở Châu Đốc bị lật xe làm bà bị thương cả tuần nay. Không đến nỗi trầm trọng lắm, nhưng vết thương thật nhứt nhối khó chịu.

Trong nhà trở nên lạnh lẽo từ khi Như Hạnh bỏ đi, bây giờ bà lại nằm một chỗ. Không khí như lạnh lẽo nặng nề hơn.

Mấy ngày đầu, bà cảm thấy buồn. Nhưng càng ngày cái buồn trở nên chịu không nổi. Bà thêm có bàn tay săn sóc của một đứa con gái, được nghe tiếng cười giòn tan và những bước chân nhảy nhót ngoài hành lang. Cái vắng lặng đối với người bệnh thật đáng buồn. Nó làm bà có cảm giác mình sắp bước vào tuổi già.

Cửa phòng bị đẩy nhẹ, rồi Duy bước vào:

- Mẹ cần gì không, con làm cho mẹ?

- Bật ti vi cho mẹ xem. Mà thôi, mẹ không xem gì đâu. Ngồi xuống đây cho mẹ hỏi.

Duy ngồi xuống cạnh giường. Anh biết mẹ mình muốn hỏi gì rồi “Con có gặp con Hạnh không?”. Đó là câu hỏi thường xuyên từ lúc mẹ anh bị thương nằm một chỗ. Câu hỏi làm anh khốn khổ với cảm giác mình có lỗi.

Thật ra, bà Ngân không biết tí ti gì về Mỹ Phượng, vì Duy luôn cố giấu thân thế của cô. Anh biết nói ra, bà sẽ có ác cảm với người anh yêu. Vì cả anh cũng thấy dị ứng với mẹ của Mỹ Phượng, hướng chỉ là mẹ anh.

Lúc học ở phổ thông, Duy đã bị mê hoặc bởi vẻ đẹp tuyệt vời của cô. Anh chỉ yêu chứ chưa nghĩ đến chuyện xa xôi là tìm hiểu gia đình cô. Đến khi biết mẹ Mỹ Phượng là bà Diễm - người phụ nữ phá nát hạnh phúc của gia đình bé Hạnh, Duy mới bàng hoàng rồi rãm. Anh giấu kín cảm giác chán nản của mình. Thật ra Mỹ Phượng cũng không biết mẹ anh thân thiết với gia đình Như Hạnh ra sao.

Lúc Như Hạnh về đây, Duy rất lo lắng tới bời. Chuyện đó chỉ có mình Hưng biết. Nhiều lần hai anh em bàn bạc định giới thiệu Mỹ Phượng với Như Hạnh và làm hai người thân nhau, nhưng thấy Như Hạnh vô tư quá nên anh ngại. Anh cũng hy vọng Như Hạnh không biết Mỹ Phượng là ai. Không ngờ cô đã biết nhiều hơn anh nghĩ.

Lúc cô đi rồi, Duy không còn cách nào khác hơn là kể hết với mẹ. Bà Ngân

không phản đối quyết liệt như anh nghĩ, nhưng rõ ràng là không bằng lòng. Bà chỉ nói nhẹ nhàng:

- Chuyện tình cảm của con, mẹ không can. Nhưng khi cưới một người vợ thì phải nghĩ cho kỹ. Mẹ chỉ khuyên một điều: Hãy nhìn vào bà mẹ cô gái để biết đức hạnh của cô ta ra sao. Ông bà ta ngày xưa đã nói ít khi sai lầm. Câu nói giầy vò Duy đến khốn khổ. Anh yêu Mỹ Phượng, nhưng cũng không dại khờ ngu ngốc đến mù quáng. Mẹ Mỹ Phượng là người phụ nữ phóng đảng, trác táng và cũng vô cùng bản lĩnh. Biết mình sắp hết thời xuân sắc, bà quyết định dừng chân ở ba Như Hạnh. Rồi bằng nước mắt và giọng nói dịu dàng, thánh thót, bà buộc ông bỏ rơi vợ con... Và từng bước hai ngôi biệt thự, hàng sản xuất đồ nhựa và vườn cà phê ở Bảo Lộc... đều lần lượt do bà đứng tên. Tất cả mọi thứ lẽ ra của Như Hạnh, nhưng đã thuộc về Mỹ Phượng. Duy biết điều đó một cách sâu sắc. Và anh cũng bất lực tự hỏi tại sao trời xui đất khiến anh đứng ở giữa hai cô gái đối nghịch đó?

- Con nghĩ gì đó Duy?

Duy thờ dãi:

- Con đang tìm cách nói để Như Hạnh tự nguyện trở về.

Bà Ngân cười như không tin:

- Nhưng nó có chịu gặp con không?

Duy im lặng. Đâu phải anh và Hưng không làm chuyện này. Nhưng Như Hạnh cứ như một nhà ảo thuật biến hoá trong chớp mắt khi chạy trốn. Đã mấy lần chờ cô ở cổng trường không được, Duy vào tận lớp học gọi cô. Nhưng Như Hạnh từ chối gặp anh một cách dứt khoát. Duy phải chịu thua. Bây giờ anh biết chắc mình sẽ tìm cô lần nữa, nhưng không nghĩ ra cách nào.

Duy thờ dãi, đầu cúi thấp, anh luồn tay vào mớ tóc rối tung:

- Con thấy bình thường Như Hạnh có vẻ hồn nhiên, không ngờ chuyện này con bé làm dữ như vậy.

Bà Ngân cau mày:

- Không dữ đâu Duy. Mẹ thấy nó phản ứng vậy là đúng. Ngay mẹ cũng không đồng tình mà. Có điều mẹ là mẹ của con, nên mẹ phải dung hòa. Nếu mẹ bị bà Diễm cướp trắng như vậy, liệu con có thương được con Phượng không? Con đừng mù quáng quá.

Duy hơi bất mãn:

- Mẹ nghĩ con mù quáng sao?

Bà Ngân nhìn cậu con trai thật lâu. Duy có vẻ khổ tâm không ít. Bình thường tính nó kín đáo trầm lặng, vậy mà lúc sau này nó có vẻ lảm li và càng ít nói. Bà khẽ lắc đầu:

- Mẹ chỉ tiếc lúc này không có con Hạnh ở gần mẹ. Nhà gì lặng câm. Lúc nó ở đây, nghe nó ca hát suốt ngày quen rồi.

Duy ngược nhìn mẹ, rồi quay đi chỗ khác. Đâu phải anh không thấy điều đó. Anh cũng không ngờ mình bị Như Hạnh chi phối nhiều như vậy. Có những lúc đi đâu về, anh cứ nghĩ bước vào phòng khách sẽ thấy cô một mình loay hoay cắm bình hoa, và hát nho nhỏ một bài anh nghe đến thuộc lòng:

“Đời em là chim én bay, đời em là hương tỏa đâu đây...”

Duy nhớ cả có những lúc mình vô tình hát theo cô... Rồi hình ảnh cô nhảy nhót trên lối đi, để rồi hai chân bước riu riu và mắt ngó chớp chớp như sợ sệt khi gặp anh. Mãi đến sau này, cô bé mới hết sợ anh. Và khi hết sợ rồi, thì cứ mon men đeo theo anh nói chuyện, vùi vãnh... Thậm chí bắt anh phải phân xử khi cô và Hưng cãi cọ...

Có quá nhiều hình ảnh đầy ấn tượng về cô, làm sao Duy không ray rứt.

Nhưng vì cô mà để mất Mỹ Phượng, thì Duy không thể.

Anh chậm rãi đứng lên, nhìn đồng hồ:

- Giờ này chắc tan trường rồi, để con đến ký túc xá xem con bé có ở đó không?

Bà Ngân không nói gì, Duy đi ra ngoài. Không kèm được, anh quay lại nhìn mẹ. Vẻ nghiêm khắc của bà làm anh thấy khổ sở vì cảm giác tội lỗi. Nhưng anh phạm lỗi gì ngoài việc yêu một cô gái có bà mẹ thiếu đạo đức. Mỹ Phượng đâu thể chịu trách nhiệm về việc làm của bà mẹ. Cô ấy vô tội kia mà.

o O o

Duy gõ nhẹ cửa phòng. Không có tiếng trả lời. Trong phòng vắng ra tiếng cười nói âm ỉ. Một giọng nói lạ át hẳn tiếng cười:

- Mi ác đức quá, có ngày trời phạt mi nghe Hạnh. Từ lúc mi về đây, không ngày nào tụi ta được yên lấy một ngày. Bộ không quây, mi không chịu nổi hả?

- Tao không hiền ở đâu nó nghĩ ra lắm trò thế. Hèn gì nãy giờ nóng muốn chết mà không hiểu tại sao. Con này phải nện cho một trận mới được.

Giọng Như Hạnh nghịch ngợm:

- Ê, khoan! Ngồi dậy nổi không mà nện. Phụ nữa sinh non yếu lắm, đừng có hung hăng.

- Con quý! Con quý!

- Trời ơi! Nhột...

Những tiếng cười ré lên, cộng với tiếng la chối lới làm ồn cả một góc hành lang. Duy gõ cửa mạnh hơn, nhưng vẫn không ai nghe. Ở cuối hành lang, chợt một cô gái đi lên, la oang oang:

- Sao mất tiêu lò than của tui rồi? Mới đốt chưa kịp ủi đồ ai lấy đi.

Cô ta thò đầu vào phòng gần đó:

- Quý vị có ai thấy thau đựng than của tui đâu không?

- Lấy thứ đó làm chi.

Cô ta đi về phòng đầu dãy. Thấy Duy đứng ở đó, cô ta nhướn mắt:

- Anh tìm ai vậy?

- Như Hạnh.

- Sao anh không gọi lớn lên? Tụi nó đang giỡn, không nghe đâu.

Nói rồi, cô đập cửa ầm ầm, gọi lớn:

- Nhỏ tiểu quý! Có khách nè. Ở đó lo giỡn.

- Ai thế?

- Không biết. Ra để người ta chờ nãy giờ kìa.

- Chờ chút.

Có lẽ Như Hạnh chải lại tóc. Duy nghe tiếng cô gái lúc nãy hỏi:

- Phòng này có ai thấy lò than của tui đâu không?

- Cái này phải không?

- Ủa! Sao nó lại ở đây? Ai đem lên vậy?

- Nhỏ Hạnh chứ ai. Nó để ở dưới gầm giường tao kìa, báo hại nóng gần chết, có ngủ nghe gì được đâu. Làm ơn mang về giùm đi. Khổ quá!

Như Hạnh nhảy xuống giường, ra mở cửa. Thấy Duy, cô mở lớn mắt nhìn rồi dăm dăm ngó chỗ khác:

- Anh kiếm có chuyện gì không?

- Sống ở đây, Hạnh thoải mái lắm phải không? Thấy em vui vẻ, anh cũng mừng.

- Tránh cho người khác vướng víu vì mình, ai mà không vui hả anh. Nhưng anh có chuyện gì vậy?

Duy chưa kịp trả lời, cô đã nhìn đồng hồ:

- Xin lỗi anh nha. Tôi còn phải đi tắm để đi học. Trễ giờ rồi. Bye!

Không để Như Hạnh biến vào phòng, Duy giữ tay cô lại. Anh nghiêm nghị:

- Anh không có ý định làm phiền Hạnh, chỉ đến nói cho em biết mẹ anh đang bị té xe. Em nên cư xử sao cho đúng là người có ăn học. Anh về.

Nói rồi, Duy quay người bỏ đi. Như Hạnh đứng sững nhìn theo anh. Cô sợ thót tim vì cái tin vừa nghe. Cô muốn hỏi, nhưng không biết phải làm sao vì Duy đã bỏ đi. Lòng hoang mang rối bời, cô trở vào phòng quỳnh quáng thay đồ. Cô cảm thấy tay mình hơi run, cảm giác lo sợ cũng giống như hai năm trước, khi cô cầm tờ điện tín báo mẹ bệnh. Tại sao dì Ngân bị thương mới được chứ? “Lạy trời! Đừng cho dì Ngân chết. Đừng chết dì Ngân ơi...” Bất giác, cô khóc méo máo, miệng méo xệch trông thật buồn cười.

Như Hạnh hít mũi, chạy bay xuống nhà xe, vừa chạy vừa quệt nước mắt. Tự nhiên cô thấy tức sao lúc nãy anh Duy không đợi cô. Bây giờ biết gặp dì Ngân ở đâu.

Chỉ có cách về nhà để hỏi. Cô đạp xe thật nhanh. Gặp gió ngược mặt phờ cả người. Về đến nhà cũng gần cả tiếng. Cô dựng xe ngoài sân chạy bay lên phòng dì Ngân.

Cô đẩy nhẹ cửa, mặt vẫn còn sợ hãi, cô hé miệng thở hổn hển. Nghe tiếng chân cô, mọi người quay ra. Như Hạnh điếng người nhận ra hai người phụ nữ ngồi gần dì Ngân là bà Diễm và Mỹ Phượng. Cô muốn bỏ đi lập tức, nhưng con sợ làm cô quên ý định của mình. Cô nghiêng đầu tìm dì Ngân, rồi hấp tấp đến bên giường. Bà Ngân kéo tay cô ngồi gần mình hơn:

- Sao mới về đã khóc rồi? Dì không sao đâu mà sợ.

Như Hạnh ráng nín, nhưng nước mắt cứ chảy giọt. Cô thút thít:

- Lúc nãy nghe anh Duy nói, con tưởng dì bị nặng lắm. Con sợ dì chết... híc... híc...

Dì Ngân cười sung sướng:

- Ai cần cô lo cho tôi. Chiều nay có học không?

- Dạ có.

- Đi về phòng ngủ một chút rồi đi học đi. Chiều về dì hỏi chuyện. À quên! Con chào khách đi chứ. Mới về đã lo khóc rồi.

Như Hạnh quay lại nhìn bà Diễm, ánh mắt đầy căm ghét. Bà ta vội cười với cô, giọng ngọt lịm:

- Con khỏi phải khách sáo, người nhà cả mà.

Mỹ Phượng cũng nhẹ nhàng:

- Bác Ngân không sao đâu. Mấy ngày nay chị cũng lo chết được. Không đêm nào chị ngủ được vì lo đấy.

Thấy Như Hạnh lặng yên, vẻ mặt như sắt lại. Bà Ngân vội đẩy nhẹ cô:

- Về phòng ngủ đi. Lát nữa bảo anh Duy đưa đi học. Chiều về là vào ngay cho dì nói chuyện, nghe không?

- Dạ.

Không chào hai người khách, Như Hạnh đứng dậy cầm giỏ lên, đi một mạch ra ngoài. Cô như không thấy Duy nãy giờ vẫn ngồi yên quan sát từng cử chỉ của cô. Biết mình đã tỏ ra vô giáo dục. Nhưng cô không cần điều đó, và cô ghét đến hết mức vẻ mặt ôn hòa cùng giọng nói ướp quá nhiều đường của bà ta. Người đàn bà quỷ quyết, mưu phù thủy độc ác, bà yêu tinh chuyên ăn thịt trẻ con... Cầu trời khi chết, bà sẽ sa vào hỏa ngục.

Như Hạnh ra ngoài rồi, bà Diễm cười mềm mỏng:

- Tội nghiệp! Cháu nó lo chị quá. Không phải con đẻ mà thương như thương mẹ, thật hiếm thấy.

- Con nít mà chị. Ai thương nó thì nó sẽ đáp lại. Số nó bất hạnh nên gặp người cha không ra gì, nghĩ vậy nên tôi thương nó hết mực để đền bù. Mấy ngày con bé bỏ đi, tôi nhớ nó đến phát ốm. Bây giờ thấy mặt nó là khỏe ra. Bà Diễm cắn môi, rồi hứa theo:

- Con bé dễ thương như vậy, chị cưng cũng phải.

Bà Ngân cố tình thờ dài:

- Số nó bạc phước, phải gặp người cha có lương tâm thì đâu đến nỗi... Con

bé ngoan đến thế mà lại kém phước.

Mặt bà Diễm vẫn thản nhiên, đầy vẻ thân ái:

- Chị nhân đức quá, con bé được chị thương cũng may mắn.
- Thấy hoàn cảnh của nó như vậy, sói còn chạnh lòng, huống chi là người hả chị?

Duy nhìn mẹ chăm chú. Anh không ngờ bình thường bà Ngân tính mềm mỏng vui vẻ, hôm nay lại có thể nói những câu châm biếm cay độc như vậy. Rõ ràng bà không những không ưa mà còn khinh ghét cả bà Diễm lẫn ba Như Hạnh. Cách nói gai góc phủ lấp nhưng mềm của mẹ làm anh thấy ái ngại cho bà Diễm, dù anh thừa nhận mẹ mình không thể trách được.

Duy tìm cách phá tan không khí căng thẳng ngấm ngấm giữa hai người, anh lên tiếng:

- Lúc này Phượng bảo đi đâu đó, để anh đưa em đi nghe.

Bà Diễm lập tức đứng dậy, giọng đầy xã giao:

- Bây giờ đến lâu làm chị mệt thêm. Chị nằm nghỉ cho mau khỏe nha, để mẹ con tôi kiếu. Duy ở lại săn sóc mẹ đi con. Bác với Phượng đi được rồi.
- Dạ, chị về. Cám ơn chị tới thăm, phiền chị quá.
- Có gì mà phiền hả chị? Mình là người nhà cả.

Bà Ngân làm thinh nhìn mẹ con bà Diễm đi ra. Duy tiễn hai người ra cổng.

Bà Diễm quay lại:

- Con lên nhà đi, bác về nghe.
- Dạ.

Ngồi lên phía sau yên xe, bà nghiêng răng:

- Con mụ đó miệng lưỡi cũng độc địa lắm. Tưởng tao không hiểu thâm ý của bà sao? Tao nhịn cho bà lần tới đó. Mai một đám cưới xong rồi, bà sẽ lãnh hậu quả.

- Mẹ nói lãnh hậu quả gì?

- Hừ! Con bà nằm trong tay mẹ con mình chứ bay đi đâu mà bà dám xiên xỏ mẹ. Còn con ranh nhỏ kia nữa? Đồ hỗn láo!

Mắt Mỹ Phượng cũng long lên:

- Hồi này thấy nó khinh khỉnh với mẹ con mình, con muốn tát cho nó một cái hết sức.
- Mày phải giục thằng Duy lo cưới lẹ đi. Coi chừng mụ già đó gài con Hạnh cho thằng Duy. Lúc đó thì mày mất bò mà mẹ cũng khổ nữa.
- Mắc gì đến mẹ mà mẹ bảo khổ?
- Im đi! Con nít biết gì.

Thật ra Phượng chẳng biết gì về nỗi lo của bà Diễm. Bà đã bí mật vay mấy trăm triệu hùn vốn với tình nhân cũ xây dựng một khách sạn tầm cỡ quốc tế. Nhưng mấy tháng công việc chẳng thấy tiến triển gì cả, và bóng ông ta cũng biệt tăm. Bà đã điên cuồng xục xạo tìm ông ta khắp nơi. Tuần trước, một bà

bạn nói với bà, ông ta đã mở một cơ sở bán vải ở Campuchia và sống với vợ bé trong một ngôi nhà khá khang trang. Cả tuần nay bà rối bời bời. Giận bầm gan tím ruột, nhưng đành câm lặng chịu đựng.

Chẳng lẽ qua tận bên ấy hỏi tội hần? Cũng không dám thừa kiện vì sợ chuyện sẽ rùm beng lên, chỉ xấu mặt bà chứ được gì?

Bà Diễm cảm thấy cay đắng ê chề. Từ xưa nay, bà chỉ dùng nhan sắc lung lạc những trái tim yếu đuối và quen được họ cung phụng. Giờ đây chưa già lắm, bà đã bị tên đàn ông bị bà bỏ rơi gặt gẫm. Giận đến uất người mà đành ngâm tẩm.

Nhưng bà không còn thời giờ để tức giận, vì còn phải đối phó nợ nần. Thật ra trí thông minh và bản lĩnh của bà chỉ thành công trong việc quyến rũ đàn ông. Còn sự khôn ngoan trong kinh doanh thì bà không hề có, cũng không có ai tin cậy để cố vấn. Chưa bao giờ bà bị khổ sở như vậy.

Cách đây ba ngày, ngân hàng đã đòi thu hồi lại số tiền cho vay vì đã quá hạn. Giấy tờ thế chấp là vườn cà phê ở Bảo Lộc. Giờ đây bà chỉ có thể bán quách nó đi để giải quyết nợ nần. Vì vốn đầu tư vào hang sản xuất đồ nhựa do ông Huỳnh quản lý, bà chỉ đứng tên mà thôi. Thật ra bà chẳng sợ Ông Huỳnh nổi giận. Bà biết là gan ông rất bé trước uy lực của bà. Nhưng để mất một vườn cà phê lợi lộc như vậy, làm sao bà không tiếc. Trên đời này có gì đáng mê hơn tiền chứ?

Mỹ Phượng không biết bà đang cần đến cô. Trước mắt, bà chỉ cần cô vùi vĩnh Duy đưa ra khoảng trăm triệu. Bà tin anh đủ khả năng làm việc đó. Ông bà Minh giàu có, việc đưa vốn cho Duy làm ăn đâu có khó. Bà sẽ cố vấn cho Mỹ Phượng qua mặt Duy. Chuyện đó cũng đâu đến nỗi khó. Phần còn lại, bà sẽ hỏi vay mấy bà bạn. Chỉ cần giữ được vườn cà phê, còn thì mọi việc sẽ lo sau.

Mỹ Phượng quay lại, la lớn:

- Con hỏi mẹ khổ cái gì? Nãy giờ mẹ nghĩ gì vậy, hỏi mấy lần cũng không nghe?

Bà Diễm khoa? lắp:

- Thì mẹ lo chuyện của con.

- Lo gì?

- Mẹ không hiểu sao ra trường hơn năm nay mà nó không chịu làm đám cưới. Trong khi con ranh kia thì kè một bên. Con không sợ nó thay đổi sao?

Mỹ Phượng cười tự tin:

- Con mà sợ bị bỏ rơi à? Mẹ có chiêm bao không đấy? Thế từ đó giờ, có ai dám nghĩ chuyện bỏ mẹ chưa?

Bà Diễm không trả lời. Vẻ mặt Phượng toát lên một vẻ tự hào lộ lộ. Từ nhỏ cô đã rất hãnh diện về thành tích của mẹ. Mẹ đã làm khuynh đảo bao nhiêu gia đình và luôn thành công. Điều làm cô khâm phục nhất là mẹ đã chiếm

được dựng Huỳnh lẫn tài sản đồ sộ của dựng, đến nỗi ông ta bỏ mặc vợ con mà quỳ dưới chân mẹ. Đâu phải ai cũng làm được điều đó.

Còn cô thì thừa hưởng nhan sắc tuyệt hảo của mẹ, được truyền thụ những mảnh khõe tinh tế để tạo cho mình sức quyến rũ mãnh liệt. Chỉ cần cô muốn là có thể khuất phục được những trái tim sắt đá nhất. Được cô yêu, Duy hẳn phải hãnh diện lắm rồi. Anh mà đủ sức bỏ rơi cô sao? Lúc ấy thì trái đất sẽ nổ tung.

Tiếng bà Diễm vang lên bên tai đưa cô về thực tại:

- Con phải tìm cách trói buộc thằng Duy mới được. Sao không bảo nó bỏ ra vài trăm triệu mở một công ty gì đó, rồi con quản lý? không lẽ mày không đủ sức làm chuyện đó sao?

Mỹ Phượng nhăn mặt:

- Mở công ty gì? Con có biết gì đây mà quản lý. Con đang tức ảnh muốn chết đây nè.

- Tức cái gì.

- Ba má ảnh kêu ảnh về quản lý nhà hàng rồi ổng bả giao đứt luôn mà ảnh không chịu kìa.

- Sao vậy?

- Ảnh muốn mở công ty riêng, hùn vốn ông bạn nào bên Úc, con đâu có biết.

Bà Diễm mừng khấp khởi:

- Sao mày ngu quá vậy? Nó mở công ty cũng tốt chứ sao. Trước sau gì thì công ty đó cũng là của mày.

Mỹ Phượng bĩu môi:

- Xì! không thêm.

- Sao vậy?

Mỹ Phượng nhún vai, thật ra có nói, mẹ cô cũng không hiểu. Cô thích làm bà chủ một nhà hàng sang trọng hơn. Vì vậy mà cô mới có điều kiện phô cho nhiều người biết nhan sắc và cách ăn mặc mô-đen. Cô có thể tỏ ra uy quyền với những tiếp viên trong nhà hàng. Còn nếu Duy có một công ty, cô chỉ có thể làm cái bóng mờ bên anh, bởi cô đâu biết cách quản lý những việc lớn lao đó. Và nhân viên trong công ty cũng đều là dân trí thức, làm sao cô dám ra mệnh lệnh đối với họ.

Bà Diễm thấy Mỹ Phượng cứ lặng thinh, bà nổi nóng lên. Nhưng đang cần đến cô, nên bà nén giận kiên nhẫn:

- Sao vậy, nói cho mẹ nghe đi? Mẹ là mẹ của mày mà mày không tin hà?

Mỹ Phượng nói một cách miễn cưỡng. Bà Diễm nghe đến cũng không nén được, bà rít lên:

- Mày ngu thì cũng ngu ít ít thôi, ấu trĩ quá vậy con ngốc. Chỉ ham mê chung diện chứ không thấy gì hết. Ngu quá trời đi!

Mỹ Phượng gắt:

- Nói ra để mẹ chửi hả? Biết vậy không thèm nói.
- Thì mày cứ dụ cho nó lấy tiền mở công ty, còn thực hiện hay không sau sẽ hay. Lúc đó mẹ làm cố vấn cho mày, lo gì.
- Mẹ nói cái gì vậy? Làm gì mà dụ anh lấy tiền?

Bà Diễm vội lái đi:

- Nếu nó mở thêm nhiều cơ sở làm ăn thì con sẽ giàu có chứ sao.

Mỹ Phượng vẫn vô tình:

- Nhưng có muốn cũng không được. Ba anh không đưa ra một xu nào. Nếu có tiền thì anh làm lâu rồi
- Vậy hả? Vậy thì thôi.

Bà Diễm thất vọng đến chán nản. Xem như không hy vọng nhờ gì được Mỹ Phượng cả. Thậm chí, nếu nó biết vườn cà phê bị bán, chắc nó sẽ làm âm ỉ với bà. Từ lâu rồi, Mỹ Phượng cứ nghĩ sau này cô sẽ thừa hưởng một gia tài đồ sộ của ông Huỳnh. Nếu mất một thứ cô sẽ không tha thứ cho bà đâu. Giờ đây bà mới hối hận vì đã cho cô biết điều đó. Mỹ Phượng là đứa con gái ích kỷ. Bà hiểu điều đó hơn ai hết.

Thuở Tình Yêu Bình Yên

Chương 5

Mỹ Phượng ngồi dựa đầu vào ai Duy. Cô hỏi mà không nhìn anh:

- Như Hạnh vô ký túc xá chưa anh?
- Chưa. Nhưng em hỏi chi vậy?
- Mẹ anh lành hản rồi, nó ở lại làm chi?

Duy thở nhẹ:

- Cả nhà anh không ai muốn Như Hạnh bỏ đi, nhất là mẹ anh. Như Hạnh cũng thương mẹ lắm.

Mỹ Phượng ngồi phất lên, nhìn Duy đăm đăm:

- Không ai muốn nó bỏ đi, kể cả anh chứ gì. Đúng không?
- Em sao vậy Phượng?
- Em không muốn nó ở nhà anh, kề cận bên anh.
- Nhưng em đã từng bảo Như Hạnh dễ thương. Anh nghĩ em có cảm tình với Như Hạnh, sao bây giờ kỳ vậy?

Mỹ Phượng khẳng khái:

- Em không cần biết gì hết. Chỉ muốn anh hiểu rằng, anh phải chọn một trong hai: Em hay nó.

Duy cau mày:

- Em có hiểu mình nói gì không? Tại sao em đặt anh vào sự lựa chọn khấp khểnh vậy? Việc Như Hạnh ở nhà anh đâu có liên quan gì đến hai đứa.
- Nhưng em không muốn, em ghét nó.
- Tại sao? Giải thích với anh đi.

Mỹ Phượng im lặng. Làm sao cô có thể nói với Duy cô tỏ vẻ thích Như Hạnh chỉ là giả vờ. Lần đầu tiên gặp Như Hạnh, cô đã ngỡ ngợ, một nét quen nào đó. Khi về ở ngôi biệt thự của ông Huỳnh, có lần mẹ cho cô xem tấm ảnh của mẹ con Như Hạnh. Bà đã hãnh diện bảo rằng ông Huỳnh mê bà đến độ bỏ rơi bà vợ xinh đẹp như vậy. Lúc ấy Mỹ Phượng cứ ngấm ngấm khuôn mặt cô con gái. Con bé có đôi mắt to và gợi cảm, hứa hẹn sẽ là một nhan sắc khuynh thành. Cô chưa thấy ai có đôi mắt đẹp như vậy. Cho nên gặp Như Hạnh lần đầu, cô đã có ấn tượng ngay.

Về nhà cô hỏi mẹ, xem lại những kiểu hình cũ. Cô khẳng định mình không lùn và cảm thấy khó chịu kỳ lạ. Cô ganh tức vì đối thủ của mình được gia đình Duy che chở, trong khi cô thì chẳng ai ngó ngang tới. Đến tận lúc ấy, cô mới phát hiện một điều là Duy chẳng bao giờ muốn đưa cô về nhà. Tại sao chứ, nếu không phải vì con bé ranh kia?

Cô cố đóng vai kịch cao thượng. Nhưng khi bà Diễm cảnh giác thì cô không đủ sức giữ chiếc mặt nạ ấy nữa. Cô phát điên lên khi phải thừa nhận Như Hạnh quá đẹp, quá dễ thương. Còn cô? Chưa bao giờ cô nhận một lời khen nào ngoài sự thán phục hay ganh tị vì sắc đẹp.

- Đừng bắt em giải thích, Duy ạ. Anh chỉ cần biết em không muốn gia đình anh cưu mang con nhỏ đó.

Duy điềm tính:

- Khi nói như vậy, em có nghĩ Như Hạnh sẽ sống ra sao không? Mẹ cô bé ngày xưa ở viện mồ côi ra, xem như cô bé không có ngoại hay họ hàng gì cả, còn cha cô bé thì bỏ rơi. Em thấy Như Hạnh còn ai thân trên đời này nữa?

Đừng như vậy Phượng ạ.

- Không. Nó ra sao mặc kệ nó, không ảnh hưởng gì đến em cả. Gia đình anh có thương em như thương nó không? Anh hãy chọn đi.

Duy kiên nhẫn:

- Em sống đầy đủ quá. Em có tất cả, được mẹ giành giật che chắn đủ thứ... Tại sao em còn giành với Như Hạnh cả những thứ em không cần, hả Phượng?

- Anh nói gì, muốn ám chỉ gì?

Cô òa lên khóc, khóc như mưa gió. Tiếng khóc mà cô biết sẽ làm trái tim

Duy mềm yếu, cô nói thật thống thiết:

- Anh muốn lên án mẹ, phải không? Muốn bảo chính mẹ con em đã làm khổ Như Hạnh phải không? Hu... hu... Anh nói chuyện với người yêu như vậy đó sao? Em mất hết rồi, em không muốn sống nữa.

- Phượng...

- Anh đừng nói gì hết. Tại sao anh không thấy đó là lỗi của mẹ Như Hạnh không biết giữ chồng? Bà ta không làm cho được em thương được thì ráng chịu. Còn mẹ em có lỗi gì khi được được yêu? Bây giờ anh lên án cả em, phải không?

Cô vui mặt vào ngực Duy, khóc nức nở. Anh thờ dài:

- Nín đi Phượng! Anh sẽ không nhắc đến chuyện đó nữa. Đừng để người khác xen vào hai đứa. Em thấy có vô lý không?

- Nhưng anh phải hứa đuổi nhỏ Hạnh ra khỏi nhà, em mới chịu.

- Anh làm được chuyện đó sao Phượng?

- Sao lại không? Anh là con trong gia đình thì cũng có quyền chứ.

Duy quay mặt đi như tránh câu trả lời. Mỹ Phượng tức muốn vỡ cả ngực. Cô mím môi, mắt long lên:

- Nếu anh lo cho nó quá thì xù đi, đường ai nấy đi. Tôi không thích có ông bồ nhu nhược.

Duy im lặng hút thuốc, rồi anh dịu dàng:

- Em bình tĩnh đi. Nếu hiểu anh yêu em ra sao thì em sẽ không nói vậy đâu.

Với anh không ai quan trọng hơn em cả, Phượng ạ. Em đừng để tâm chuyện nhỏ như vậy.

Mặt Mỹ Phượng thoáng nét kiêu kỳ. Những lời Duy nói mơn trớn lòng kiêu hãnh của cô.

Có như thế chứ. Không lẽ Mỹ Phượng này bị đặt ngang hàng với con bé không cha không mẹ à? Duy phải thấy cô là một tiêu thơ sang trọng, trưởng rử màn che và phải tôn thờ cô hơn con bé ở nhờ kia chứ.

Cười thật tươi, cô ngả ngón vào Duy:

- Vậy là xem như anh hứa với em nhé. Bây giờ đưa em đến siêu thị đi. Em nghe nhỏ bạn nói ở đó mới chung mấy chiếc áo đẹp lắm.

Duy đứng dậy trả tiền, rồi đưa Mỹ Phượng ra khỏi quán. Đang chán nản vì chuyện làm ăn không như ý, giờ lại thêm Mỹ Phượng rắc rối, anh cảm thấy mệt mỏi vô cùng.

Đưa Mỹ Phượng đi mua sắm đến tối anh mệt nhoài vì những yêu sách của cô. Anh về nhà, và thấy Như Hạnh đang ngồi ở salon đọc sách. Dáng cô có vẻ mảnh mai nhỏ bé giữa phòng khách rộng mênh mông. Nghe tiếng chân, cô ngước lên, và hơi bối rối khi thấy Duy. Cô cười khẽ chào anh vì không thể không cười, rồi cúi mặt vào trang sách.

Duy đến ngồi gần cô:

- Có một mình em ở nhà à?

- Dạ.

- Mẹ anh đi đâu vậy?

- Di đi Thủ Đức từ trưa giờ, em không biết chừng nào về.

- Vậy hả?

Anh nhìn cô như quan sát:

- Hạnh làm gì vậy?

Như Hạnh im lặng như muốn bảo anh hỏi thừa. Duy hất mớ tóc rũ xuống trán, dịu dàng:

- Em biết chừng nào mẹ anh về không?

- Em không biết, em ngồi dưới này coi chừng nhà.

Rồi cô tiếp tục lặng thinh. Duy hiểu cô không muốn nói chuyện với mình.

Anh đứng dậy đi lên phòng và nằm dài ra giường chán nản.

Tối nay nhà chỉ có mình anh và Như Hạnh. Lẽ ra hai anh em có thể cùng xem tivi hay nói chuyện phiếm. Nhưng cô lúc nào cũng tìm cách tránh mặt anh, nếu bị hỏi đến thì chỉ trả lời miễn cưỡng. Có lúc Duy thấy bức mình, nhưng không trách cô

Ngồi dậy châm điều thuốc, rồi tựa vào tường lơ đãng nhìn làn khói. Duy nhớ có lần anh say không đi vững, Như Hạnh đã tỉ mỉ săn sóc anh, ngoan như cô em gái. Lúc đó cô thật đáng yêu vì nét rụt rè lẩn dịu dàng. Lần ấy anh thật xúc động, không phải chỉ vì được săn sóc, mà vì được một bàn tay con gái

nâng niu, trân trọng từng cử chỉ. Anh bê bối trước mặt cô mà không thấy ngán. Với Mỹ Phượng, anh không thể như vậy. Nếu anh có lỡ say hay bệnh, Mỹ Phượng hết nhẫn nại đến thờ dài thườn thượt. Cô chỉ quen được phục dịch chứ không quen săn sóc người khác, kể cả người cô yêu.

Nhớ lại cuộc nói chuyện lúc nãy, Duy thờ dài thườn thượt vì nét hung dữ hiện rõ trên nét mặt Mỹ Phượng. Anh không biết đâu mới thật là bản chất của cô. Cô là một Mỹ Phượng thanh tao ngọt ngào như anh vẫn nghĩ, hay còn là một cô gái ích kỷ, khó chịu khi bị trái ý? Điều đó anh không biết được, chỉ biết cô đang dồn anh vào chân tường mà không hy vọng gì anh thuyết phục được. Chuyện cô đòi chia tay làm Duy khổ tâm không ít.

Nhưng chiều thì anh không thể.

Như Hạnh cần được che chở, bảo vệ. Làm sao anh có thể ác đến mức đẩy cô ra khỏi người thương yêu cô. Dù anh biết, chỉ cần một cử chỉ của anh. Như Hạnh cũng sẵn sàng rời khỏi nhà này.

Duy thờ dài đứng dậy. Nhớ dáng điệu lặng lẽ của Như Hạnh lúc nãy, anh thấy nao nao. Anh biết cô khổ sở không ít khi phải ở lại đây. Anh cũng không ngờ cô thương mẹ anh đến mức dè dặt tự ái như vậy. Duy muốn xuống phòng khách nói với cô một cái gì đó, nhưng anh biết cô sẽ khép kín, lảng tránh. Không biết đến bao giờ mới chấm dứt quan hệ căng thẳng này? Duy cởi áo định đi nằm thì có tiếng gõ cửa nhẹ, rồi giọng Như Hạnh khách sáo:

- Anh Duy! Có điện thoại.

Duy xuống phòng khách, đến nhắc ống nghe. Bên kia đầu dây, giọng Mỹ Phượng có chút gì như hồi hộp:

- Nãy giờ anh nói chuyện với nó chưa? Nó nói sao?

Duy lắc đầu ngán ngẩm, nhưng anh vẫn hỏi:

- Nói chuyện gì Phượng?

- Thì chuyện lúc chiều em đã bàn đó. Anh hứa rồi mà, không phải sao?

- Anh không hứa chuyện gì hết. Em không nên...

Mỹ Phượng cắt ngang:

- Vậy là anh nói dối để tôi đừng làm phiền anh, phải không? Anh không dám đuổi nó đi vì sợ mẹ anh, mà cũng vì thương nó nữa. Anh bắt đầu mê nó rồi phải không? Nói đi.

Duy mím môi, anh thấy giận:

- Tại sao em nói năng hồ đồ như vậy?

- Ừ, tôi là như vậy đó. Còn hơn anh là đồ bắt cá hai tay. Mẹ tôi nói không sai mà. Anh là người nhu nhược.

- Mẹ em nói gì, Phượng?

- Nói anh mê nó. Mê nên không muốn đuổi nó đi, dù anh biết nó là kẻ thù của tôi, anh biết nó là...

Duy không kiên nhẫn nghe tiếp, anh cắt ngang:

- Em thù Như Hạnh chuyện gì? Cô ấy đã làm gì em?

- Làm gì thì anh tự biết. Bắt đầu bệnh vực nó đó. Tôi nghĩ không sai mà, mai mốt đừng tới tôi nữa luôn đi. Tôi không muốn thấy mặt anh nữa.

- Phượng! Đừng nóng, nghe anh nói nè.

Mỹ Phượng gào lên:

- Tôi không nghe.

Duy im lặng suy nghĩ. Anh nghe tiếng bà Diễm loáng thoáng rót vào ống nghe:

- Nó không đuổi thì thôi, mày đừng có la lối, phải ăn nói dịu ngọt, từ từ dụ nó chứ. Thôi, cắt đi.

Mỹ Phượng gắt:

- Mẹ im đi!

Cô gào lên:

- Sao anh không nói gì hết vậy? Tôi nói đúng nên...

Cô chợt im bặt. Có lẽ bà Diễm đã giật ống nghe và gác máy. Duy cũng đặt máy xuống, anh hình dung bà sẽ rầy mắng, đúng hơn là cô vẫn cô về hành động vừa rồi. Bất giác anh thấy ngán ngẩm. Rồi bà Diễm sẽ dạy Mỹ Phượng làm gì đây? Đâu mới thật sự là bản chất của cô? Từ trước đến giờ, anh đã yêu một cô gái thế nào vậy?

Duy quay người định đi lên, nhưng anh chợt khựng lại. Như Hạnh đang đứng trước mặt anh. Mặt trắng bệch, cô nói lạc giọng:

- Xin lỗi, tôi không có ý định nghe lén... Nhưng vì anh nói lớn quá nên không thể không nghe.

Duy im lặng nhìn cô, Như Hạnh cười khẽ, Duy kinh ngạc nhìn thấy nước mắt cô ngân ngấn. Anh định nói thì Như Hạnh đã mím môi.

- Chị ấy cũng thù tôi nữa sao? Tôi không hiểu mình đã làm gì. Có phải chị ấy bảo anh đuổi tôi đi không?

- Nếu có như vậy, Hạnh cũng đừng quan tâm. Không bao giờ anh làm chuyện đó với em.

- Cám ơn anh đã tốt với tôi.

Nước mắt ràn rụa trên mặt. Như Hạnh không còn chịu đựng được nữa, cô bỗng hét lên:

- Anh bảo tôi phải làm sao đây? Tôi phải sống ra sao để gọi là đúng mực?

Mọi người thương hay làm khổ tôi, tại sao không để tôi được làm điều mình muốn chứ?

Nói xong, cô quay phắt người chạy về phòng, tay bịt miệng cô nén tiếng khóc muốn òa vỡ.

Duy định đi theo cô thì tiếng bà Ngân vang lên:

- Con định làm gì với nó? Tốt hơn hết là con về phòng mình hay cứ ở dưới

này.

Duy quay lại:

- Mẹ về lúc nào vậy?

- Về lâu rồi. Mẹ cố ý đứng nghe xem hai đứa nói gì.

Bà nhìn anh như phê phán:

- Mỹ Phượng nói gì đấy? Gì mà thù hằn... con Hạnh nói đúng không?

- Dạ đúng.

- Nó còn bảo con đuổi con Hạnh đi nữa à? Thật quá lắm! Nhà này còn mẹ mà Duy.

Bà đi qua mặt Duy, vẻ mặt nghiêm khắc như không đồng tình anh. Duy đứng yên nhìn theo bà, rồi đến bàn tìm gói thuốc. Thấy trên tủ có chai rượu, anh lẳng lẳng mang lên phòng mình.

Bà Ngân đẩy nhẹ cửa phòng Như Hạnh. Cô đang ngồi trước bàn học khóc tằm tức. Bà đặt xắc tay lên bàn, ngồi trước mặt cô:

- Sao mà hay khóc vậy? Mỗi chút mỗi tủi thân. Nín khóc nghe dì nói nè. Nín chưa?

Như Hạnh quệt nước mắt một cách ngoan ngoãn, cô sụt sịt rồi nguôi dần. Bà Ngân mỉm cười:

- Có vậy chứ. Đúng là con nít. Chuyện có chút xiu chứ có gì đâu. Con ở đây là vì dì, vì thằng Hưng nữa. Còn chuyện anh Duy con ra sao, con đừng màng tới. Nếu nó cưới vợ không tốt thì nó ráng chịu.

Như Hạnh cúi đầu lặng thinh. Bà Ngân nhìn cô. Làm sao cô hiểu nỗi suy nghĩ của bà. Một người từng trải như bà không thể cư xử thiếu thận trọng được. Dứt khoát bà không chấp nhận Mỹ Phượng là con dâu. Nhưng trước mọi người, bà không ra vẻ phản đối, như vậy chỉ khiến Duy bệnh vực Mỹ Phượng mà thôi. Bà hiểu bà Diễm quý quyết khôn ranh, làm gì bà ta không dạy Mỹ Phượng mánh khéo lung lạc Duy. Nếu bà cấm cản, Duy sẽ dần dần chống đối bà mà thôi.

Giữ Như Hạnh ở lại, bà muốn cuối cùng Mỹ Phượng sẽ lộ chân tướng. Con bé làm gì đủ bản lĩnh để biết kiềm chế ghen tuông. Nó sẽ không đủ sức ngọt ngào đóng vai kịch con nhà gia giáo. Bà hiểu tính Duy cao thượng, anh sẽ không thể tiếp tục thương con bé ích kỷ xấu nét đó được. Lúc ấy bà sẽ cưới Như Hạnh cho anh. Bà tin Duy không dừng dừng với Như Hạnh được. Con bé chẳng những xinh đẹp mà còn quá đáng yêu. Có cô con dâu như vậy, bà yên tâm hơn nghìn lần cưới cho Duy cô gái như Mỹ Phượng. Có một người mẹ như vậy, cô ta không thể là người tốt được. Thực tế đã chứng minh là bà thấy điều đó.

Thấy Như Hạnh nhìn mình, bà vỗ nhẹ tay cô:

- Con có biết con đại dột lắm không? Nhà mình không ở lại bỏ đi vì một người lạ. Làm vậy là trúng ý người ta rồi, con hiểu chưa?

Như Hạnh cắn môi:

- Mai một chị ấy về làm dâu nhà này, con không thể ra vào gặp mặt, càng không đủ tha thứ để gọi bằng chị thân mật. Con nhỏ nhen lắm, dì Ngân ạ. Nếu không thể thay đổi hoàn cảnh, dì đừng bắt con phải chịu đựng. Thỉnh thoảng con cũng về nhà thăm dì. Như vậy hay hơn, dì à.

- Con không được đi. Dì ra lệnh đó! Trước khi chết, mẹ con dặn thế nào, bây giờ muốn cãi lại những gì mẹ con trăng trối hay sao?

Bà nghiêm mặt:

- Vả lại, dì không chấp nhận Mỹ Phượng là dâu nhà này. Nó sẽ không thể bước chân về đây đâu, không bao giờ.

Như Hạnh ngược nhìn bà, một thoáng ngạc nhiên. Hiểu rằng mình không thể làm gì khác, cô cúi đầu dạ nhỏ một tiếng, về chịu đựng ngoan ngoãn

Bà Ngân đứng dậy:

- Con đi ngủ đi, khuya rồi. Dì cũng đi nằm đây. Mệt quá!

Bà đi ra ngoài, và yên tâm thấy Như Hạnh không còn khóc nữa. Bà thấy thương Như Hạnh hơn cả lúc mẹ cô chết. Sự đơn độc của cô làm bà muốn che chở, bảo vệ. Cô bướng bỉnh nhưng cũng chỉ là cô bé con. Bà nhất định không để con gà con này bị mụ cáo vô nết. Chính bà sẽ là người trả hận cho mẹ Như Hạnh, điều đó đâu có xấu.

Người tài xế mở cửa xe, bà Diễm uể oải bước xuống đi vào nhà. Chợt thấy Mỹ Phượng ngồi dưới gốc cây dương, bà rẽ về phía cô. Thấy mẹ, Mỹ Phượng cũng không buồn hỏi, mặt vẫn lầm lì nhìn về hướng mẹ. Bà Diễm ngồi xuống cạnh cô:

- Chuyện gì nữa vậy?

- ...

- Mà y với thằng Duy cãi nhau nữa, phải không?

- Sao mẹ biết?

- Nhìn cái mặt mày làm sao tao không biết được. Tao là mẹ mày mà. Lúc này hai đứa bây còn chuyện gì khác hơn vụ con Hạnh. Sao nữa rồi?

Mỹ Phượng cau có:

- Con với anh mới gây xong, cũng chỉ là con quỷ đó. Chán quá trời rồi.

- Gây làm sao?

- Lúc nãy vô tình đi ngang trường nó, con thấy anh đứng đón nó. Hỏi thì anh bảo, “bà già” kia đi công chuyện đột xuất, nên gọi điện đến chỗ làm bảo anh đi đón. Con bèn “nổ” một trận bắt anh về liền, anh không chịu. Còn trách con làm âm mưu đường quê anh. Tức quá mà.

- Rồi sao nữa?

- Con bảo chia tay, rồi bỏ về.

- Mày nói bà già nó bảo nó đi đón con kia à?

Mỹ Phượng hậm hực gật đầu. Bà Diễm gạt gù, rồi cười khẩy:

- Con mụ này khá lắm. Bả bắt đầu ra tay rồi đấy. Nhưng tao không chịu thua bả đâu.

- Mẹ nói cái gì?

- Tao nói mẹ thằng Duy muốn gài con Hạnh cho nó, mà mày không hiểu gì hết, chỉ giỏi nước làm âm ỉ thôi.

Mỹ Phượng như nháy dưng:

- Cái gì? Bà ta dám làm chuyện đó hả? Bà...

Mỹ Phượng tức đến nghẹt thở, mặt cô đỏ bừng bừng. cô hùng hổ:

- Mụ già lão xược, biết anh Duy thương con mà bả muốn đẩy con ra hả? Con sẽ cho mụ biết tay, con sẽ làm cho bả điêu đứng.

- Mày làm gì được?

- Con sẽ xúi anh Duy về nhà quây, thử coi bả có chịu nổi không?

- Con ngốc! Mày tin là thằng Duy khờ khạo nghe lời mày hả? Mà có nghe nó cũng không cư xử tệ với mẹ nó đâu. “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng” nghe con. Mày chỉ giỏi đồng đánh chứ không hiểu thằng Duy là người ra sao cả, đã vậy còn hay gây gổ. Sao mày ngu quá vậy?

Mỹ Phượng cau kinh:

- Đừng mắng nữa. Hồi đó mẹ bảo dưỡng Huỳnh đuổi mẹ con nó đi được, giờ không lẽ con không đủ sức xúi anh Duy về nhà quây sao?

Bà Diễm buồn thong:

- Thằng Duy không giống ông dưỡng mày. Nó bản lĩnh chứ không nhu nhược. Và oang oác cái miệng như mày chỉ làm nó bức mình thôi. Dù mày có muốn “bóp cổ” nó thì cũng phải cười mêm mông, nghe không? Đã dạy hoài mà không chịu nghe.

Bà không giấu được tự hào:

- Nếu hồi đó mẹ không biết ngọt ngào đưa đẩy, thì bây giờ căn biệt thự này là của con Hạnh chứ không phải của mày đâu.

Mãi suy nghĩ nên Mỹ Phượng không để ý lời bà nói. Cấn cấn môi, mắt nhúu lại vì tập trung. Cuối cùng cô cười mãn nguyện:

- Con có cách bứt anh Duy khỏi con ranh kia rồi.

Bà Diễm cười nhu không tin:

- Nói thử tao nghe xem.

- Này nghe, anh Duy đang muốn thành lập công ty gì mà cần mua máy đó, con không rành lắm. Ông bả không cho tiền làm vốn nên anh nhất định đi làm chứ không quản lý nhà hàng. Bây giờ con đưa tiền giúp anh, anh sẽ biết ơn con, đúng không?

Bà Diễm nhúu mày:

- Mày đưa tiền cho nó á?

- Có sao đâu. Bây giờ mẹ cho con hai trăm triệu đưa anh, lúc ấy con sẽ bắt anh ấy chọn lựa. Mẹ thấy sao?

- Thấy ầu trĩ chứ không sao hết. Đồ ngu!

Bà Diễm nhìn Mỹ Phượng bức tức. Con nhỏ đàn độn, đã không moi tiền của gia đình họ là quá dở, nhưng như vậy vẫn còn tha thứ được. Đàng này lại còn bảo bà đưa tiền cho nó, ngu không chỗ để nói. Bà hầm hầm:

- Tao không ngờ có đứa con gái ngu như mày.

Mỹ Phượng đứng bật dậy:

- Có nghĩa là mẹ không muốn lo cho con?

- Mày câm họng đi!

Bị trái ý, Mỹ Phượng tức phát khùng:

- Tôi không cần bà lo cho tôi, tôi sẽ hỏi mượn dượng. không cần bà.

Cô gào khan cả cổ, rồi dùng dùng bỏ vào nhà. Bà Duy bức bối đi về phòng.

Chuyến đi Đà Lạt thất bại làm bà bức tức đến phát điên. Về nhà gặp Mỹ Phượng “moi” tiền, bà nóng muốn tát cho chò một cái. Mau mà Mỹ Phượng đã bỏ đi.

Vậy là mất trắng vườn cà phê. Ngân hàng đã tịch biên tài sản của bà để trừ nợ. Vừa bị gạt gẫm, vừa bị mất của, thật là cú sốc làm choáng váng. Vậy mà không dám hé miệng với ai, kể cả với con gái. Có bao giờ bà bị khổ như lúc này đâu.

Suốt mấy ngày liền, Mỹ Phượng làm lì gắt gỏng đến khó chịu. Cô đi chơi đến khuya thậm chí suốt đêm không về. Cô muốn trừng phạt mẹ về lỗi đã không lo cho cô. Bà Duy tức điên lên, nhưng cũng ráng nhịn. Nhưng đến khuya nay, Mỹ Phượng được một bạn trai đưa về nhà. Cô say đến mức không nhận ra nhà mình, thì bà quýnh thật sự và đành chịu thua cô.

Đợi khi cô tỉnh rượu, bà vào phòng cô dịu giọng:

- Tối qua con đi chơi với ai vậy?

- Bạn.

- Con bày đặt uống rượu chi vậy Phượng? Co gái uống rượu xấu lắm, biết không?

Mỹ Phượng nhướng mắt, như thấy câu nói của bà khôi hài hết chỗ nói:

- Mẹ đừng bảo với con là từ đó giờ mẹ không hề uống rượu đấy. Thậm chí lúc say mẹ với mấy ông đó còn làm chuyện gì thì không những chỉ có trời biết, mà còn cả con cũng biết nữa đấy, mẹ yêu của con... Mẹ vô cùng đáng kính của con.

Bà Duy tái mặt:

- Mày dám nói...

- Có gì đâu mà không dám, con sợ ai? Nếu mẹ thích, thì con đem mấy chuyện đó kể cho dượng nghe. Hồi đó con nhỏ, nhưng chuyện gì lại không biết. Mẹ đuổi con ra ngoài đường chơi thì con rình. Nói mấy chuyện đó, chắc ông dượng thích nghe lắm.

Thấy mặt mẹ tái mét vì giận, Mỹ Phượng khoan khoái. Cô ghét giọng điệu

đạo đức của bà. Mấy hôm nay cô tức vì bà không cho tiền, trả thù được mẹ, cô có cảm giác đắc thắng. Mẹ tốt lành gì mà lên mặt đạo đức chứ? Không cho tiền thì thôi, đừng lải nhải nữa.

Bà Duy ngồi im lặng trên ghế. Có nằm mơ bà cũng không tin Mỹ Phụng đã ăn nói với bà như vậy. Từ đó bà chiều chuộng cô đến cùng, nên lúc nào cũng thấy cô vui vẻ ngoan ngoãn. Thì ra tất cả vẻ thanh tân dịu dàng chỉ là lớp vỏ da bà áp đặt. Còn bản tính ích kỷ, hung dữ mới thật sự là của cô, và cô áp dụng với bà một cách triệt để như thế đó.

Bà tức đến uất người. Nhưng biết có mắng nhiếc cô cũng không xong, chỉ càng gay go và chẳng khác nào khuyến khích cô tuôn ra những câu chửi hay ho về bà. Bà đành nói dịu:

- Con khỏe hẳn chưa?

- Mẹ hỏi chi vậy? Mẹ có lo lắng gì cho con đâu mà hỏi?

- Sao con biết mẹ không lo? Chuyện của con mà mẹ không lo thì ai lo cho ai?

- Lo sao mẹ không đưa tiền? Mẹ tiếc với con chứ gì?

- Mẹ phải tính cách nào có lợi cho con mới đưa chứ.

Mỹ Phụng nhìn bà riết ròng:

- Rồi sao? Giờ mẹ đưa không?

Bà Duy gật đầu, Mỹ Phụng tươi nét mặt:

- Có thể chứ. Để con điện thoại hẹn anh Duy chiều nay đi chơi, rồi nói luôn.

Nói rồi, cô hí hửng đi xuống phòng khách. Bà Duy ngồi bất động ngó theo.

Bà muốn quát lên ầm ỹ, nhưng không biết quát ai.

Duy ngồi yên nghe Mỹ Phụng nói, anh ngạc nhiên hơn là vui mừng. Anh quay lại nhìn cô không chớp:

- Nhưng tiền ở đâu em có, hả Phụng?

- Thì mẹ đưa. Xem như mẹ cho vốn tui mình làm ăn. Mẹ bảo trước sau gì anh cũng là con rể, lo cho anh tức là lo cho em rồi, đúng không?

Duy nhìn cô đắm chiêu:

- Vậy em có đòi ở anh điều kiện gì Mỹ Phụng? Đuôi Như Hạnh chẳng hạn?

- Nếu em đòi hỏi thì sao?

Anh điềm tĩnh:

- Anh không thể. Em hiểu rồi đó.

Mỹ Phụng bầm gan tím ruột vì câu nói của anh. Nhưng nhớ những gì bà Duy dặn, cô cố cười nhẹ nhàng:

- Anh nghĩ em hẹp hòi đến vậy sao? Lúc đó em vì ghen quá, em sợ mất anh nên nói vậy. Yêu anh thì em phải tin anh chứ, với lại...

- Em nói tiếp đi.

- Em thấy mình vô tình có lỗi với Như Hạnh. Hai đứa mình phải lo cho cô bé hơn mới phải, đúng không anh?

Nói rồi Duy, cô ngã vào lòng Duy, vuốt ve mơn trớn với tất cả sự ngọt mềm, mượt như nhung, nhẹ như hơi thở. Cô thì thầm:

- Những ngày gần anh, em thấy đau khổ và không muốn sống nữa. Duy ơi! Anh không biết em yêu anh đến thế nào đâu. Vì em, anh ráng thành công để mình đám cưới nha anh, và thuyết phục mẹ đừng ghét em. Bị mẹ anh ghét, em buồn lắm.

Lòng Duy cũng mềm đi vì xúc động. Anh hôn lên mặt cô:

- Em hiền và cao thượng lắm Phượng. Chưa bao giờ anh yêu em như lúc này. Em ráng đợi anh một thời gian nữa rồi mình đám cưới. Đừng nghĩ viễn vông gì hết, mẹ anh không ghét em đâu.

- Thật không anh? Em thấy mẹ có vẻ không ưa em. Mai một em sẽ tới nhà anh chơi thường xuyên để làm quen với mẹ anh, anh chịu không?

Mặt Duy thoáng tư lự, nhưng anh gật đầu:

- Anh tin nếu gần gũi nhau, mẹ anh và Như Hạnh sẽ thấy thích em.

Mỹ Phượng áp mặt vào ngực Duy, mắt lim dim. Trên môi cô là nụ cười mãn nguyện đắc thắng. Thế là cô đã thành công ở bước đầu. Bây giờ cô cnàg thấy phục sự khôn ngoan của mẹ. Nếu cô khẳng khăng đòi Duy phải đuổi Như Hạnh mới giúp vốn cho anh, chắc chắn Duy sẽ từ chối. Mẹ cô bảo Duy rất tự trọng, nếu cô cãi lời bà, cô sẽ thất bại. Có bà mẹ như mẹ, thật là tuyệt.

Nghĩ đến Như Hạnh, mắt cô nheo lại, rắn đanh. Con bé sẽ không chịu nổi sẽ có mặt thường xuyên của cô trong nhà và thế nào cũng bỏ đi. Cô chẳng phải nhờ ai đuổi cả. Sao mà sung sướng thế.

Viễn ảnh đó làm Mỹ Phượng rợn lên sung sướng. Cô ôm chặt Duy, hôn một cách cuồng nhiệt. Trong bóng tối mờ mờ của quán nhạc, họ hôn nhau say sưa quên hết xung quanh.

Mấy ngày sau, Mỹ Phượng đến nhà Duy, cứ vài ngày cô lại đến với một món quà gì đó cho bà Ngân. Cô biết và chỉ đến vào buổi trưa. Lúc ấy chỉ có bà Ngân và Như Hạnh ở nhà. Cô ra về trước giờ Duy tan sở, như thế cô đến đây chỉ vì mẹ anh.

Trưa nay đến, Mỹ Phượng thấy Như Hạnh đang ngồi trên chiếc xích Duy du dưới giàn hoa giấy. Cô mặc chiếc cùn màu trắng, chiếc áo thun rộng cổ màu đỏ. Đó là bộ đồ bà Ngân mua cho cô. Mỹ Phượng biết vậy vì đã có lần cô thấy bà mua nó ở shop. Tự nhiên cô thấy khó chịu với cảm giác ghen tị nhen nhóm.

Như Hạnh đang ăn củ cải đỏ. Bím tóc trên vai lúc lắc theo nhịp xích đu.

Nhìn con bé như cô công chúa nhỏ trong phim “mười hai vị thần thánh” - Ở cạnh đứa con gái xinh xắn thế này, làm sao Duy không cảm? Anh có phải là thánh đâu. Trời ơi! Giá mà được cào nát bộ mặt xinh đẹp của nó... Mỹ Phượng nghiêng răng nghĩ thầm.

Thấy Mỹ Phượng đẩy cổng vào, Như Hạnh ngừng nhai củ cải. Cô nhìn sững

Mỹ Phượng. Chưa biết phải có thái độ ra sao, thì Mỹ Phượng đã nhanh nhẹn dựng xe và đi về phía cô.

- Bác Ngân có nhà không cung?

- Có.

Rất tự nhiên như không thấy vẻ mặt cứng ngắc của Như Hạnh, Mỹ Phượng ngồi xuống cạnh cô.

- Trưa nay không đi học hả? Ăn gì vậy, cho chị ăn với.

Như Hạnh cúi xuống nhìn củ cải trên tay. Bản năng làm cô muốn ném nó đi và bỏ vào nhà, nhưng không hiểu sao cô cứ ngồi yên. Giọng Mỹ Phượng đầy thân ái:

- Vậy là cung học buổi sáng hả?

- Buổi sáng.

- Ừ, học sáng khỏe hơn. Hồi chị học ở đại học kinh tế, chị cũng thích học sáng. Chiều nắng, mệt lắm.

Thật ra, học đại học luôn là giấc mơ không bao giờ đạt được của Mỹ Phượng. Cô không đủ sức đầu vào một trường nào, kể cả cả trường trung cấp. Muốn khoác lên mình nhãn hiệu trí thức, cô đã ráng theo học một lớp đào tạo cấp tốc và cố sử dụng kiến thức ít ỏi của đó nói chuyện với tất cả mọi người. Nhìn Như Hạnh đầy vẻ kiêu kỳ, cô nói như hạ cố:

- Học nghề như Hạnh chắc khỏe nhỉ? Tối ngày đi nhong nhong chứ lo học căng như chị, mệt lắm!

- Chắc vậy.

Mặt Như Hạnh im im như cố bắt mình phải lịch sự. Cô ngồi im chờ Mỹ Phượng đi chỗ khác. Vẻ lầm lì của cô càng làm Mỹ Phượng khoan khoái. Con gái mà có bộ mặt như vậy, không sớm thì muộn mọi người trong nhà cũng ghét bỏ nó thôi.

- Ngồi chơi nha, chị vào nhà một chút.

Nói rồi, cô khoan thai đứng lên. Tạo một bộ mặt hiền dịu nhất, cô đi lên phòng bà Ngân.

Bà đang tính toán sổ sách. Thấy Mỹ Phượng, mặt bà thoáng cau lại, rồi giãn ra điềm tĩnh. Mỹ Phượng nhỏ nhẹ:

- Mẹ con vừa đi Đà Lạt về, bà bảo con gửi biếu bác hộp cà phê.

Bà Ngân buông viết xuống, cười mềm mỏng:

- Về nhắn bác cảm ơn mẹ con nhiều nghe. Chà! Cà phê Bảo Lộc là món thích nhất của con Hạnh. Nó ưa thứ này lắm.

Như không thấy cái căn môi của Mỹ Phượng, bà vui vẻ:

- Nhà mới hết cà phê, hôm qua bác mua về không phải loại này, con nhỏ không chịu uống. Con mang cho bác đúng lúc quá.

“Mụ già bất lịch sự! Người ta đem cho lại đi cho người khác”. Mỹ Phượng muốn dùng dùng bỏ về để dẫn mặt bà Ngân, nhưng cô cười như không

hiếu gì.

- Như Hạnh được bác cưng sướng ghê. Cô bé thấy thương quá, mẹ con cũng thích nó lắm đó bác.

Bà Ngân có vẻ tự hào, nhưng vờ khiêm tốn:

- Mẹ cháu nói quá, chứ con nhỏ còn khờ, nhiều cái phải dạy kỹ mới được.

Bác mệt với nó lắm.

Cách biểu không tình thương ấy làm Mỹ Phượng chết điếng. Mẹ cô nói đâu có sai. Bà ta đã gián tiếp bảo bà chọn Như Hạnh hơn cô mà. Trời ơi! Mụ già trời đánh. Mụ yêu hiện “chia quyền rẽ thúy”. Cô mà mất Duy thì cô sẽ căm thù mẹ suốt đời.

Cô còn đang ngồi lặng trên ghế thì bà Ngân đã đi ra cửa. Đứng ở lan can, bà gọi lớn:

- Hạnh đâu rồi con? Hạnh à?

- Dạ.

- Lên đây dì bảo nè.

Như Hạnh miễn cưỡng đi lên, bước chân như nặng trĩu. Bà Ngân vừa ngọt ngào vừa uy quyền.

- Con mang nước lên cho khách chưa? Con cái trong nhà phải lo chuyện đó chứ.

Môi Mỹ Phượng run lên, và vội biến thành nụ cười khi thấy bà trở vào. Cô không giấu được gượng gạo:

- Bác đừng bảo Như Hạnh lấy nước. Con cũng trong gia đình thôi... Bác làm con ngại quá.

- Con nói vậy sao được. Có khách đến bác phải tiếp cho đàng hoàng chứ. Mẹ con buồn bác không hiếu khách thì sao?

- Dạ.

Cô ngồi im, bà Ngân cũng không nói. Hai người đều có tâm trạng chờ Như Hạnh. Mỹ Phượng thì muốn xem sự thể sẽ ra sao? Bà Ngân lại mong Mỹ Phượng gai mắt tự bỏ ra về. Bà thừa biết những trò này là do ai đạo diễn. Người đàn bà xảo quyệt kia thật ấu trĩ khi nghĩ bằng cách này sẽ chiếm được cảm tình của bà. Càng thô thiển hơn với những quà cáp mua chuộc trơ trẽn. Như Hạnh mang chiếc khay đựng hai lon Coca và hai chiếc ly thủy tinh có quai. Cô rót nước ra một cách miễn cưỡng. Chẳng thềm lên tiếng mời, cô định quay trở ra thì bà Ngân kéo tay cô ngồi xuống bên cạnh:

- Con ở lại chơi với chị Phượng nè.

Như Hạnh bậm môi:

- Học thì chiều học cũng được. Chị Phượng đến chơi, con phải tiếp chứ.

Như Hạnh thấy tức vì bị bắt phải chơi với Mỹ Phượng. Cô ghét cay ghét đắng khi nhìn Mỹ Phượng đang nở nụ cười giả tạo. Cô bướng bỉnh:

- Dì tiếp chị Phượng cũng được vậy. Con học bài thật mà.

Rõ ràng cô nói dối để thoát đi. Không những bà Ngân mà cả Mỹ Phượng cũng thấy điều đó. Khổ cho cô, còn non nớt quá để hiểu những nước cờ của người lớn. Cô muốn giậm chân thành thịch cho đỡ tức, nhưng ánh mắt cương quyết của bà Ngân làm cô không dám và đành ngồi yên, ngẩng lên nhìn ra cửa.

Nếu không có bà Ngân trong phòng, Mỹ Phượng sẽ tận hưởng cảm giác khoái trá là nhìn kẻ thù của mình tức tối, thua trận. Có lẽ mai mốt, cô sẽ không đến chơi với bà Ngân nữa, mà chỉ đến chơi với Như Hạnh thôi. Liền thoáng vài câu hỏi thăm bà Ngân, cuối cùng cô đứng dậy ra về, sau khi bẹo má bảo Như Hạnh dễ thương.

Mỹ Phượng đi rồi, Như Hạnh chà mạnh tay lên mặt, như muốn tẩy đi sự đụng chạm đáng ghét đó. Cử chỉ trẻ con của cô làm bà Ngân phì cười.

- Thôi, con xuống sân chơi đi.

Bà nhìn theo dáng cô ra cửa. Con bé ngây thơ quá! Ở tuổi đó rồi mà vẫn chưa cứng cỏi. Bà không thể chỉ cho Như Hạnh thấy nước cờ của mẹ con Mỹ Phượng. Mà có hiểu đi nữa, cô cũng không thích nói dối đầu kiêu ngọt nhạt như bà. Cô quá thẳng thắn nên không thể đóng kịch như Mỹ Phượng được. Hiểu như vậy, nên bà Ngân lặng lẽ đối phó một mình. Cứ để Như Hạnh thơ ngây có lẽ hay hơn.

Như Hạnh chợt quay vào, đến đứng trước mặt bà, cô nói như muốn khóc:

- Dì biết con ghét mấy người đó mà cứ bắt con chơi với họ, con không chịu đâu. Mai mốt họ đến, con sẽ đi ra đường.

Bà Ngân kéo tay cô:

- Con biết nếu con càng ghét Mỹ Phượng, nó sẽ càng thích không?

- Kệ chị ta, con không thèm biết.

- Khờ quá! Để dì nói né. Mẹ con nó muốn chọc tức con, để con ghét rồi bỏ đi khỏi nhà này. Con làm vậy là trúng kế người ta rồi. Con phải tươi cười và vui vẻ với Mỹ Phượng. Có như vậy...

Không kèm được, Như Hạnh la lên:

- Con không cười đâu. Con ghét chị ta lắm.

- Im, để dì nói hết! Nếu ghét thì con có thể tránh mặt cũng được, nhưng nhất thiết không được giận dữ như lúc này. Chỉ cần nghe lời dì thôi, dì không xúi con làm bậy đâu nghe không?

Như Hạnh “dạ” nhỏ một tiếng rồi lui thui về phòng mình. Cô lơ mờ hiểu đây là một cuộc đối đầu giữa dì Ngân và Mỹ Phượng, vì dì Ngân không muốn Mỹ Phượng làm dâu của dì. Còn chuyện dì muốn cô thay vào vị trí của chị ta thì cô hoàn toàn không tưởng tượng được.

Thuở Tình Yêu Bình Yên

Chương 6

Mỹ Phượng dừng xe trước công ty “Dac Jin System”. Đó là một ngôi nhà tư nhân cho thuê, không rộng lắm vì hoạt động của công ty rất gọn. Cô đã theo Duy đi tìm suốt cả tháng mới chọn được chỗ này. Duy rất hài lòng và ráo riết làm thủ tục thành lập công ty. Những kỹ sư anh mời về đều là bạn bè. Điều làm Mỹ Phượng thất vọng là tất cả nhân viên chỉ có bốn người. Cộng với Duy vừa là giám đốc, vừa làm nhân viên là 5.

Mỹ Phượng chán lắm, nhưng không muốn nói ra. Cô cứ tưởng một công ty thì phải đồ sộ và phải có nhân viên tấp nập ra vào. Ít nhất khi cô đến cũng phải có người để sai vặt. Thế mà ở đây... bốn người bên máy vi tính, họ làm việc chăm chú nên không để ý đến cô. Lịch sự nhất là gật đầu chào. Làm bà giám đốc kiểu này chán ời là chán. Cô tự tưởng về hình ảnh một bà chủ nhà hàng, có thể lượn lờ trước những cặp mắt chiêm ngưỡng, được nhiều người biết đến. Còn ở công ty này, cô chỉ là chiếc bóng.

Có lần cô bảo với Duy công ty gì mà nhỏ xíu thì anh cười:

- Nhìn như vậy nhưng hiệu quả của nó lớn lắm em. Chương trình bọn anh lập ra có thể điều khiển cả hệ thống hoạt động của một công ty. Giống như bộ não điều khiển hoạt động trên cơ thể con người vậy, em hiểu không?

- Nhưng suốt ngày cứ ngồi một chỗ, chán thấy mò!

Duy kiên nhẫn giải thích cho Mỹ Phượng. Cô nghe một cách lơ mơ. Cô chẳng hiểu gì về máy móc, không hình dung công việc ra sao. Nhưng nghe Duy bảo mỗi hợp đồng anh có thể kiếm được hàng chục ngàn đô thì cô mê lắm. Có một người yêu như anh thật tuyệt vời.

Cô thấy mình quá hạnh phúc và cô cùng hãnh diện về điều đó. Duy toàn diện, Duy tuyệt vời... chẳng có gì để cô thất vọng. Chỉ phiền một điều bên anh còn có Như Hạnh.

Mỹ Phượng dắt xe vào sân, rồi đẩy nhẹ cửa kính, không khí mát lạnh trong phòng tương phản với ức cái nóng nực bên ngoài làm cô thấy dễ chịu. Tạo một vẻ mặt nghiêm trang, cô đứng tựa bên bàn giám đốc, khoanh tay nhìn một nhân viên gần đó, cô hỏi:

- Giám đốc đâu?

Tay vẫn mãi miết gõ trên bàn phím và mắt nhìn lên màn hình, anh trả lời ngắn gọn:

- Chưa thấy vô.

- Vậy hả? Biết chừng nào anh vô không?

Ném cho Mỹ Phượng một cái nhìn không thiện cảm, anh nhân viên nhún vai:

- Không biết.

Mỹ Phượng thấy khó chịu vì cách trả lời “trịch thượng” của anh ta. Cô lườm anh một cái rồi ngồi vào ghế xoay xoay hết bên này đến bên kia. Tay nhịp trên thành ghế, cô ngả người trong tư thế nửa nằm nửa ngồi đầy vẻ uy quyền.

Chờ khá lâu mới thấy Duy đến, Mỹ Phượng đứng dậy nựng nịu:

- Mấy hôm nay anh đâu mắt à! Không ai đưa em đi chơi hết, em buồn thấy mồ luôn.

Duy ngạc nhiên nhìn Mỹ Phượng. Anh không hiểu cô đang ở tâm trạng hưng phấn, tâm trạng của một cô người yêu bé nhỏ nhõng nhẽo để được chiều chuộng, nhất là được làm người yêu của một giám đốc. Cô đang muốn chứng tỏ ảnh hưởng của mình với các nhân viên trong công ty.

Duy hơi bối rối vì vẻ ngả ngớn của Mỹ Phượng. Cách nhõng nhẽo của cô có vẻ thiếu tự nhiên. Anh chưa từng thấy cô như vậy bao giờ. Và trước mấy cặp mắt ngầm quan sát, anh lúng túng thật sự.

Hạ giọng chỉ vừa đủ Mỹ Phượng nghe, Duy nói như năn nỉ:

- Anh đang bận lắm, chiều anh đến em. Giờ em về nhà đi. Nghe anh đi cung.

Mỹ Phượng giậm chân:

- Khô...ông... Đưa em đi chơi bây giờ hà.

Thoáng thấy nụ cười châm biếm trên môi Thắng, Duy hơi quẽ:

- Thôi được, chờ anh chút.

Duy cất bản hợp đồng mới ký vào ngăn tủ, khóa lại rồi đưa Mỹ Phượng ra cửa. Anh muốn Mỹ Phượng rời khỏi đây nên đành chiều ý cô, chứ thực ra Duy đang nôn nóng vì công việc. Từ lúc lập công ty đến giờ, Mỹ Phượng thay đổi lạ lùng. Trước đây cô có một vẻ dịu dàng, đài các và bình đẳng kiểu trang lứa với anh. Bây giờ thì khác, Duy thường bị lúng túng vì cách cô vồ vĩnh, bẻ bồng... Mọi cử chỉ đều giả tạo, chói tai và rõ ràng là không hợp với cô. Mỹ Phượng làm vậy để làm gì kia chứ?

Ra ngoài đường, Duy kiên nhẫn giải thích:

- Mấy hôm nay anh rối lắm. Hợp đồng này sắp đến ngày giao mà chưa xong phần cuối...

Mỹ Phượng ngắt lời:

- Tại mấy nhân viên bê bối chứ gì, để em rầy họ!

- Đừng nghĩ vậy Phượng, toàn bạn bè anh. Em làm vậy sao được? Và cũng phải thấy đó là lỗi của mình, em hiểu không?

- Hiểu gì?

- Em quên rồi sao? Lúc bắt đầu lo giấy tờ, thì bạn anh giật giùm hợp đồng này. Anh xoay xở chỉ kịp nửa thời gian để bạn anh bắt đầu lập chương trình,

trễ là đúng rồi.

- Vậy hả?

- Vả lại, anh vừa tìm được hợp đồng mới, phải ráo riết làm cho xong cái cũ. Nếu quá hẹn, mình mất uy tín, em biết không?

- Xì! Trễ hẹn vài ngày thì đã sao. Bỏ em một mình, anh không sợ hả? Em với họ, anh coi trọng ai hơn.

Duy không trả lời. Anh cảm thấy chán nản. Mỹ Phượng chẳng bao giờ chịu hiểu anh, cũng không quan tâm đến việc của công ty. Cô chỉ nghĩ mình có quyền hành đối với nhân viên, cả quyền điều khiển Duy, vì mẹ cô đã bỏ vốn cho anh. Duy cảm thấy tự ái trước suy nghĩ của cô. Anh phải đè nén cảm giác đó, vì bây giờ anh chưa đủ sức trả tiền cho bà Diễm.

Việc mở công ty, anh làm một cách lảng lạng, gia đình chẳng ai biết. Anh muốn khi thành công mới công bố với mọi người. Lúc ấy ba mẹ sẽ không hoài nghi về khả năng của anh nữa. Tính Duy tự ái ngút trời. Hai lần xin tiền bị từ chối, anh dứt khoát đi làm và không xin tiền ba mẹ, cũng không nhận khi ba anh đề nghị giao cho anh cơ sở đại lý bột mì. Anh thích làm theo mình. Bây giờ va vào sự khồng chế của bà Diễm, anh bực mình nhưng chỉ biết chịu đựng. Mỹ Phượng chẳng những không thông cảm mà còn đồng tình với mẹ. Duy thấy phiền khi phải gặp cô và chỉ biết cố làm gom tiền trả bà Diễm.

- Nãy giờ anh nghĩ gì vậy?

- Không!

Duy quay ra phía sau:

- Em muốn đi đâu?

- Đưa em đi ăn, rồi vào shop. Biết tính em mà còn hỏi.

- Gần mười giờ rồi àm em chưa ăn gì à?

Mỹ Phượng đồng đánh:

- Em ngủ mới dậy và đến tìm anh đó.

Duy thờ dãi tìm một nhà hàng nào đó trên đường. Vừa ngừng xe, anh đã thấy Như Hạnh trong quầy sách kế bên. Cô khoác giỏ trên vai, lưng thưng đi ngắm các quyển sách trên kệ. Mắt cô chột nhìn ra đường. Thấy Duy và Mỹ Phượng, cô vội quay chỗ khác như tránh né.

Đưa Mỹ Phượng về nhà thì đã hơn mười hai giờ. Duy mệt mỏi đi về nhà, anh nằm dài ra giường với cảm giác phiền muộn.

Ở phòng đối diện, Hưng và Như Hạnh vô tình nói cười lớn. Tiếng cười giòn tan của Như Hạnh làm Duy thấy thần kinh bót căng thẳng. Rồi tiếng cô hơi lớn... Hình như cô đang cãi với Hưng chuyện gì đó. Duy im lặng nghe. Anh bỗng muốn Như Hạnh cũng cãi cộ, hờn giận rồi làm hòa với anh. Việc cô tránh né anh như người lạ bây giờ làm Duy thấy nặng nề. Anh bỗng nhận ra mình cô đơn quá.

Nhưng còn công việc? Duy không có thời giờ để phân tích tâm trạng mình nữa. Anh ngồi dậy mặc áo. Và không ăn cơm, anh rời nhà đi thẳng đến công ty.

Thật khuya, Duy mới về nhà. Mọi người đã về phòng mình. Phòng Như Hạnh đèn còn sáng, cửa chỉ hơi khép, Duy gõ nhẹ.

Như Hạnh bước ra mở cửa, và cô có vẻ ngạc nhiên khi thấy Duy. Cô im lặng mở rộng cửa, Duy bước vào:

- Hạnh học bài khuya vậy?

Vẫn không trả lời, cô kéo ghế về phía anh. Anh ngồi xuống. Bỗng thấy khó mà mở lời trước một thái độ khép kín, anh ngồi im. Hai tay vô tình gõ nhịp trên mặt bàn. Anh lặng lẽ nhìn cô.

Như Hạnh nhìn tránh ra cửa. Cô muốn biết Duy vào phòng cô để làm gì nhưng không muốn hỏi, rồi anh sẽ tự nói.

Im lặng mãi, cuối cùng Duy lên tiếng:

- Anh định nhờ Hạnh một chuyện, tương đối hợp với khả năng của Hạnh. Em nhận lời giúp anh không?

Như Hạnh lưỡng lự như suy nghĩ. Cuối cùng cô gật đầu. Duy nhìn cô một cách triu mến:

- Anh nói để em nắm sơ về công việc nhé. Đại khái là Đài Loan, họ sắp mở một ngân hàng ở đây. Họ cần một chương trình về quản lý nhân sự. Phải khó khăn lắm anh mới giành được hợp đồng này. Mà anh thì chưa từng đi xâm nhập thực tế về quản lý ở mấy ngân hàng bao giờ. Em làm chuyện đó giúp anh, được không Hạnh? Chủ yếu là em có hình dung được không?

Như Hạnh có vẻ ngạc nhiên:

- Em nghĩ là... Với một hợp đồng lớn như vậy, một mình anh làm sao...

Duy khoát tay:

- Không phải một mình anh. Anh nhận hợp đồng với danh nghĩa của một công ty, và có hẳn các kỹ sư chuyên viết phần mềm cho ngân hàng.

Thấy Như Hạnh mở lớn mắt nhìn mình, Duy vội giải thích:

- Thật ra, anh đã lập công ty cách đây hai tháng. Chuyện này chỉ có em biết thôi nghe Hạnh.

Cô ngáp ngừng:

- Anh giấu ở nhà, vậy tiền đâu anh...

Cô im bật, vừa đủ thông minh để đoán ra. Nhưng cô không muốn nhắc đến tên Mỹ Phượng hay bà Diễm trước mặt Duy. Cô giận run khi anh dám đề nghị một việc như vậy. Anh muốn cô phải giúp đỡ công việc của anh và Mỹ Phượng sao?

Môi Như Hạnh run lên:

- Anh nghĩ gì khi đề nghị tôi làm việc đó vậy? Trong khi anh thừa biết... các người...

Duy đứng dậy, đến trước mặt cô, xoa đầu cô như một đứa trẻ:

- Đừng giận anh Hạnh. Anh biết làm vậy là xúc phạm em, nhưng anh hoàn toàn không có ý đó. Lúc này anh đang rối, rối đến mức... Hạnh không hình dung được đâu. Anh cần có một người hiểu và đủ khả năng giúp anh. Anh nhờ Hạnh như nhờ một cô gái anh tin tưởng, chỉ có vậy thôi. Thông cảm cho anh.

Như Hạnh cũng đứng dậy, lách người chỗ khác. Cô dựa vào tường nhìn Duy giận dữ:

- Đề nghị anh ra khỏi phòng tôi. Tôi không muốn dính líu tới mấy người, không bao giờ.

- Hạnh! Nghe anh nói nè...

Cô gần như hét lên:

- Anh đi ra đi!

Duy thở hắt ra:

- Thôi được, xem như anh chỉ có một mình.

Anh đi ra cửa, chột đứng lại quay mặt nhìn cô:

- Chúc Hạnh ngủ ngon! Anh xin lỗi vì đã vào làm phiền em.

Như Hạnh vẫn đứng dựa tường, không trả lời. Đợi Duy đi hẳn rồi, cô ngồi xuống giường đắm thành thịch vào gối. Hết dì Ngân rồi đến Duy, lúc nào cũng bắt cô phải dính líu đến Mỹ Phượng, trong khi cô cố tìm cách quên mẹ con họ để lòng mình thanh thản. Mọi người ác lắm. Trong nhà này, ai cũng thương cô, nhưng hiểu cô thì chỉ có mình Hưng. Với hắn, cô có thể nói hết mọi ngõ ngách trong lòng. Trong khi dì Ngân và Duy luôn làm khổ cô.

Tức đến không ngủ được. Cô ngồi im trên giường với cơn ảm ức... Thật lâu cô mới đứng dậy đến bàn xếp tập vở, cô tắt đèn học, bật đèn ngủ và thay áo nằm xuống giường.

Khi cơn tức lắng xuống, Như Hạnh thấy tội nghiệp Duy. Cô nhớ như in khuôn mặt anh lúc nãy. Giọng nói trầm trầm buồn buồn, nét buồn đó cũng phảng phất trên mặt... "Anh cần có người hiểu và đủ khả năng giúp anh... anh đang rối..."

Như Hạnh ngồi dậy ôm gối vào lòng, suy nghĩ thật lâu. Thật ra, công việc Duy yêu cầu đâu phải là đơn giản đối với cô. Anh cứ nghĩ cô là phóng viên thì có thể xông vào bất cứ nơi đâu. Biết vậy, nhưng viết một bài phỏng vấn về quản lý nhân sự của hệ thống ngân hàng thì... cô đã vững vàng trong nghề đâu.

Lúc này Duy đang cần cô. Từ chối anh không hiểu sao cô thấy áy náy, không lẽ cô ác đến vậy?

Khẽ thở dài, cô lại nằm xuống vùi mặt vào gối... và ngủ ngon lành.

Hôm sau, Như Hạnh bắt Kha cũng bỏ học, để đưa cô đến các ngân hàng trong thành phố:

- Em muốn viết thử một bài phòng sự về quản lý nhân sự. Giấy giới thiệu của khoa, em có rồi. Đi với em!

Cô nói như vậy khi thấy anh thắc mắc. Quả nhiên Kha trợn mắt:

- Chà! Không đơn giản đâu nghe. Chuyện này phải để mấy nhà báo chuyên nghiệp.

- Nhưng không lẽ nhị ca không giúp em được? Hai người cùng viết thì vẫn hơn.

- Ừ, thì viết. Không hiểu sao tự dưng Hạnh nghĩ ra được chuyện này. Muốn lấy tiếng hay lấy nhuận bút?

- Lấy... cả hai. – Như Hạnh nheo mắt trả lời.

Cả một ngày cô và Kha đến các ngân hàng, hỏi tỉ mỉ và ghi cả gần nửa quyển tập. Về nhà, cô chui vào phòng tập hợp lại các tư liệu một cách hệ thống hơn. Khi viết xong thì đã hơn mười một giờ khuya. Cô không hiểu thế này đã đúng yêu cầu chưa, nhưng viết tỉ mỉ hơn thì cô không biết gì để viết nữa.

Như Hạnh qua phòng Duy gõ nhẹ cửa. Đợi mãi không thấy anh ra, cô hé cửa nhìn vào. Duy đang ngồi trước máy vi tính chăm chú làm việc. Cô khẽ lên tiếng:

- Anh Duy!

Duy quay ra. Anh có vẻ ngạc nhiên thấy cô tìm mình:

- Có gì vậy Hạnh? Em vô đây.

Như Hạnh lẳng lặng đưa anh tờ giấy cuộn tròn:

- Cái này là tư liệu anh tìm. Anh cứ đọc xem, có thể em viết chưa hoàn chỉnh lắm.

Duy nhìn Như Hạnh không chớp. Anh như không tin cái điều vừa nghe:

- Sao em làm nhanh vậy? Anh cảm ơn em nhiều lắm Hạnh.

- Không có chi.

Cô định đi ra, nhưng Duy như muốn cô ở lại:

- Hạnh buồn ngủ chưa?

- Anh cần gì nữa?

- Không, anh chỉ muốn em xem cho biết công việc của anh thôi.

Nghĩ rằng anh cần nhờ gì nữa, Như Hạnh im lặng ngồi xuống chiếc ghế cạnh Duy, lẳng lặng nhìn màn hình.

- Em biết sử dụng vi tính không?

- Biết, em có học.

- Trường dạy em à?

- Không, em theo lớp trung cấp ở ngoài.

Duy nghiêng người nhìn vào mặt cô:

- Em học chi vậy? Để đi làm hả?

- Không, tại thích nên em học. Em thích biết nhiều thứ.

- Xong hợp đồng này, anh rảnh rồi chút ít. Anh sẽ dạy Hạnh học lập chương trình phần mềm, em chịu không?

Như Hạnh gật đầu. Duy hài lòng khi thấy mặt cô tươi lên. Anh rất thích dạy cô học ngành này. Biết đâu sau này, cô sẽ sử dụng đến nó, biết nhiều chỉ có lợi cho mình mà thôi.

Duy che miệng ngáp, cảm thấy lơ đãng mệt. Cô tò mò nhìn Duy:

- Đêm nào anh cũng làm khuya à?

- Tại công việc gấp nên anh đem về nhà làm. Lúc trước, anh ngủ tại công ty luôn.

- Vậy hả?

Sao cô không biết chuyện đó nhỉ? Ồ, có quan tâm đâu mà biết. Như Hạnh đứng dậy:

- Em đi ngủ nha, em buồn ngủ lắm.

Thấy ly và phê voi phân nửa đặt trên bàn, cô nhìn anh như tội nghiệp:

- Anh Duy đừng nên thức khuya quá.

Cô chột ngáp ngừng:

- Mai mốt, công việc nhiều quá, em sẽ phụ giúp anh, em không từ chối đâu.

- Thật chứ Hạnh?

Duy quay cả người lại. Vô tình anh nắm tay cô:

- Em vị tha lắm Hạnh. Em tốt đúng như anh nghĩ.

Như Hạnh đỏ mặt, rút tay lại:

- Em mà tốt gì?

Nói xong, cô chạy ào ra cửa. Cô cũng không hiểu tại sao mình lại hứa hẹn như vậy. Có lẽ vì thấy Duy cực quá. Như hạnh không biết mình có hối hận không? Trong cô là tình cảm vừa ghét vừa thương. Đáng lẽ những việc như vậy là của Mỹ Phượng. Bất giác, cô thấy ghét cay ghét đắng Duy. Mai mốt đừng mong nhờ cô làm gì cả, không có lần thứ hai đâu.

Mấy ngày sau đó, Như Hạnh tiếp tục tránh mặt Duy. Tối, cô tắt đèn thật sớm để anh đừng gõ cửa. Vậy nhưng, có lúc thức giấc nửa đêm, cô lại rón rén đi đến phòng Duy, mở hé cửa nhìn, or ra phía ban công xem ánh đèn có hắt ra không. Nếu Duy là Hưng, chắc chắn cô sẽ cùng thức làm với hắn, không cần hắn phải bảo gì cả.

Mấy hôm nay, Duy ở nhà nhiều hơn. Anh có vẻ không bận bịu như trước nữa. Buổi tối đợi mọi người về phòng riêng, anh lại đến phòng Như Hạnh:

- Hạnh buồn ngủ chưa, qua anh dạy cho. Hôm trước, anh em mình định làm gì, Hạnh nhớ không?

Như Hạnh miễn cưỡng gật đầu:

- Nhớ.

- Vậy thì qua phòng anh đi.

Lững thững đi theo Duy mà trong bụng cô cứ mam mác một cảm giác bực

mình. Cô thấy mình đang thân thiết với anh, điều đó làm cô vui mà cũng cô cường lại. Đến tận lúc ngồi vào máy, cô cũng còn vương vấn ý nghĩ bỏ về phòng.

Duy phải lờ như không thấy cử chỉ chống đối yếu ớt của Như Hạnh. Anh hiểu cô đang nghĩ gì, nhưng điềm nhiên như không biết. Như Hạnh cũng không biết anh cố tình áp đặt cô phải học. Cũng không thấy nụ cười cố giấu của anh khi môi cô cong lên một mồm mống muốn phản kháng.

Duy kéo ghế ngồi xuống cạnh cô:

- Bắt đầu nghe! Em có hình dung công việc “lập chương trình” là sao không?

Anh im lặng nhìn Như Hạnh đang nheo mắt suy nghĩ.

- Cũng giống như dì Ngân dạy em nấu ăn vậy. Dì Ngân dạy em cách nấu nướng, khi em biết rồi, nếu muốn ăn món gì, anh cứ ra một lệnh, tự em sẽ làm.

Thấy Duy cười cười, cô bẽn lèn:

- Em nói có đúng không?

- Em có cách tưởng tượng ngộ nghĩnh quá!

- Sai hả?

- Không, không hề sai.

Như Hạnh vô tình quýt dài:

- Nếu em có nói bậy cũng ráng làm thỉnh đấy nhé. Chê là em không học đâu. Và nhớ là phải khen cho nhiều vào!

Cử chỉ trẻ con của cô làm Duy thấy vui vui. Anh bỗng nhận ra ở bên cô thật dễ chịu và hưng phấn. Duy liên tưởng tới Mỹ Phượng, bất giác anh khẽ thở dài.

Duy trở về công ty. Anh định nằm nghỉ một chút rồi ngồi vào máy, thì chợt nhận ra chỗ của Thắng còn bỏ trống. Đưa mắt nhìn Vĩnh, Duy định hỏi thì anh ta nhún vai:

- Nghỉ rồi.

Duy choáng váng:

- Sao vậy?

- Gây với bà Phượng rồi nghỉ.

- Ủa! Mỹ Phượng tới đây lúc nào mà gây?

- Trưa hôm qua. không, gần xế chiều. Tụi tao có can mà hai người găng quá... đành chờ mày vô giải quyết.

Duy bực tức dậm mạnh tay xuống bàn. Bản hợp đồng với ngân hàng Đài Loan ký kết trong trong sáu tháng. Mất trắng gần tháng để lo thủ tục, cộng với những trở ngại linh tinh khác, anh lo sốt cả người vì sợ trễ hợp đồng.

Giờ Thắng lại nghỉ ngang, anh biết tìm đâu ra người thay thế đây?

Đăng báo tuyển thì lâu quá. Thật ra kỹ sư vi tính không thiếu, nhưng tìm

một chuyên viên giỏi về viết phần mềm cho ngân hàng không phải là đơn giản.

Duy chống tay trên bàn, vò vò tóc. Anh cố nhớ những người bạn cũ đã cùng trường nhưng nhớ không ra. Vĩnh liếc nhìn Duy:

- Mà nghĩ gì vậy?

- Mà ráng nhớ xem, lớp mình còn thằng nào không?

- Tụi nó đi làm hết rồi. Tìm kiếm ngang như vậy, dễ gì gặp.

Hạo ngồi ở cuối phòng, chợt lên tiếng:

- Tao có thằng bạn cũ, hôm nọ uống cà phê gặp, nó than về sếp của công ty nó quá trời. Nó định “bay” đó, hay là mình kéo nó về Duy?

Duy đứng dậy đi về phía Hạo:

- Lương nó bao nhiêu? Có giỏi không?

- Ba triệu. Bảo đảm tay nghề... cỡ mày.

Anh búng tay:

- Ok.

Hạo đứng dậy đi về phía bàn giám đốc:

- Đợi chi cho lâu, tao gọi điện hỏi nó coi.

Hạo nói chuyện khá lâu, rồi quay lại phái Duy nhún vai:

- Thằng bạn nó bảo nó quay qua công ty khác rồi. Nó có cho tao điện thoại, nhưng gọi làm quái gì nữa.

Duy lắc đầu:

- Vậy thì thôi.

Anh chống tay cạnh bàn, trầm ngâm suy nghĩ. Hạo chợt lên tiếng:

- Mày nghĩ làm quái gì cho mệt óc. Ba đưa tao sẽ làm thêm giờ cho mày.

Vậy là xong!

Duy nhún vai:

- Mày nói làm thêm giờ nào? Thức suốt đêm chắc? Tụi mày làm tới 10 giờ rồi còn gì.

- Thì tăng thêm 11 giờ, có sao đâu.

Duy thở dài:

- Ủ, tạm thời cứ vậy, sau sẽ tính.

Anh đến ngồi vào máy. Hạo chợt quay lại nhìn anh một cách nghiêm chỉnh:

- Chỗ bạn bè, tao nói thật nghe Duy. Mày nên góp ý với Mỹ Phượng. Tính cô ấy... hơi quá đáng. Tụi tao thì có thể nhịn, nhưng thằng Thắng nóng tính lắm. Để mày với nó xích mích vì Mỹ Phượng, tao thấy...

- Tao hiểu.

Nãy giờ Duy cố nén giận khi nghĩ đến Mỹ Phượng. Anh hiểu vì sao có chuyện này rồi. Hôm qua sinh nhật mẹ anh, Duy đã đưa Như Hạnh đi lấy ổ bánh, giữa đường gặp Mỹ Phượng. Cô tức điên lên khi gia đình anh có tiệc mà không mời cô, cả Duy cũng giấu cô. Đối với Mỹ Phượng, đó là cách gián

tiếp nói rằng: Duy nặng tình cảm với gia đình hơn cô. Và để dần mặt anh, cô đã đến công ty gây gổ đuổi Thắng để thị uy. Mỹ Phượng quá đáng lắm. Cô chưa bao giờ quan tâm đến công việc của anh, điều đó Duy có thể thông cảm. Nhưng cố tình gây khó khăn để khuất phục anh, thì không thể chấp nhận được.

Làm sao anh có thể để cô có mặt trong tối sinh nhật mẹ anh. Mọi người đều mất vui, thà anh giấu cô.

Duy gõ phím mà tâm trí cứ lộn xộn. Có tiếng chuông reo ở bàn. Vĩnh bước tới nghe rồi đặt máy xuống nhìn Duy:

- Gọi mày.

Vài phút sau, anh gác máy ngồi chờ người xuống ghế:

- Bên Đài Loan họ đặt tiếp mình viết chương trình quản lý hàng xuất nhập khẩu. Từ chối thì không được... Chứ tình hình kiểu này, tao không muốn đi chút nào. Hết ham!

Hạo búng tay cái tách:

- Cứ đi, để tui tao lo ở nhà cho. Mày đi giỏi lắm là một tuần chứ gì.

Chuông lại reng, Duy nhắc máy. Bên kia giọng Mỹ Phượng chua như giấm:

- Sao, sinh nhật vui không? Không có tôi, chắc bà già và con ranh kia vui lắm chứ gì?

Duy gần giọng:

- Em để anh yên.

Anh gác máy, nhưng lập tức tiếng chuông lại reo phút sau đó. Mỹ Phượng hẳn học:

- Bây giờ anh bắt đầu giờ trò với tôi, phải không? Ai giúp nah mở công ty, ai cho tiền anh...

- Đủ rồi Phượng.

Duy bỏ máy xuống và không muốn bị gọi nữa anh đặt ống nghe xuống bàn.

Mặt đỏ phùng phùng.

Bình thường, Duy rất trầm tĩnh, nhưng mọi việc rối tinh từ nãy giờ làm anh không thể dần được nữa. Lần đầu tiên anh phản ứng gay gắt với Mỹ Phượng như vậy. Anh không hề thấy ân hận. Cô thật là quá đáng. Cố dẫn tình cảm nóng giận. Duy ngồi vào máy bắt đầu làm việc. Nhưng chưa đầy nửa tiếng đã thấy Mỹ Phượng xuất hiện. Về mặt cô làm mọi người nghĩ rằng cô sắp nuốt cả Duy lẫn các nhân viên. Cô nhìn Duy một cách dữ dội. Anh đứng dậy đi về phía cô:

- Em tới có chuyện gì?

Mỹ Phượng khoanh tay trước ngực, hất mặt đầy vẻ khiêu chiến:

- Anh trả lời về thái độ lúc nãy đi.

Duy cố nén giận, điềm tĩnh nhìn cô:

- Mình đi uống nước, em đừng làm ồn ở đây.

Mỹ Phượng như cố tình làm nư:

- Tôi không đi.

- Được, vậy thì ở đây nói chuyện. Em lại đây!

Vừa nói Duy vừa đi về phía bàn. Gây gổ trước mặt bạn bè chẳng hay ho gì.

Nhưng nếu Mỹ Phượng làm ầm ngoài đường thì còn kỳ hơn thà là ở đây.

Vĩnh nháy mắt với Hạo và Kỳ, rồi đứng dậy:

- Tụi tao đi giải lao chút nghe Duy.

Còn lại hai người, Duy nghiêm nghị nhìn Mỹ Phượng:

- Bây giờ em nói đi. Em muốn gì vậy?

- Anh trả lời về thái độ lúc nãy đi. Cắt máy trước mũi tôi, coi thường tôi vậy hả?

- Anh không coi thường. Nhưng em có biết mình làm gì không?

- Tôi không cần biết. Sinh nhật mẹ anh, anh cũng giấu tôi, anh coi trọng gia đình anh hơn tôi... Khi thôi hỏi thì anh không thèm nghe. Anh cư xử vậy đó hả? Anh vô ơn lắm.

Duy lăm li nhìn cô:

- Còn gì nữa không?

- Anh nhớ đi. Nhờ ai mà anh có được thể này? Ba mẹ anh có dám cho tiền anh không? Còn mẹ tôi thì không tiếc gì với anh hết. Tưởng sao, chưa thành công thì đã phủi ơn như phủi bụi. Anh tồi lắm!

- Em khoan vội ghán ghép. Hãy suy nghĩ kỹ điều mình nói đã, liệu em có kết luận đúng chưa?

- Tôi không cần biết. Chỉ biết anh coi tôi không ra gì, thậm chí nhà có tiệc anh cũng giấu tôi.

Giọng Duy từ tốn:

- Nhưng không phải vì vậy ầm em đến đây đuổi việc nhân viên của anh. Đó cũng là bạn anh mà?

Mỹ Phượng càng càng mặt thách thức:

- Tôi đuổi đó, và có quyền đuổi cả cái công ty này kìa. Tiền này là của tôi mà. Anh với tôi, ai có quyền hơn?

Duy giận run, nhưng cố kiềm chế:

- Em nghĩ như vậy à? Có quá đáng không?

- Không. Hứ! Tưởng bỏ tiền ra giúp anh để anh vì tôi đuổi con Hạnh, ai ngờ anh chẳng biết điều như vậy. Lắm thể mới tức chứ.

Mắt Duy lóe lên một ánh kỳ lạ, nhưng anh vẫn điềm nhiên:

- Thì ra mục đích của em là vậy. Rất tiếc đến giờ anh mới biết.

- Biết thì sao? Anh muốn bỏ tôi chứ gì? Nói đại ra đi.

Duy im lặng nhìn ra cửa. Thấy ống nghe còn lăn lóc trên bàn, anh đặt trở lại máy. Chưa đầy năm phút đã nghe tiếng chuông reng, anh cầm máy lên:

- Alô, tôi nghe đây.

Tiếng bà Diễm hiền hòa:

- Duy hả cháu?

- Vâng.

- Bác đây. Có con Phượng đó không cháu?

- Dạ, Phượng đang ở đây. Để con gọi Phượng nói chuyện với bác.

- Thôi, không cần. Con bảo nó, bác mới về, nó về nhà gấp gấp bác nhé.

- Dạ, hay là để bác nói với Phượng.

Nói rồi, anh đưa ông nghe cho cô. Mỹ Phượng cầm lấy, mặt vẫn hằm hằm nghe. Cuối cùng cô buông máy đứng dậy.

- Tôi về.

Đứng dậy đưa cô ra cửa, thái độ Duy lịch sự hơn là quyến luyến. Mỹ Phượng chờ một câu an ủi or một lời từ biệt của anh, nhưng Duy vẫn lặng thinh. Cô nghe giận đến cay đắng.

Bà Duy đợi Mỹ Phượng ở nhà. Bà nằm dài xuống salon, người như sạm đi vì nắng gió, mệt mỏi lẫn căng thẳng. Chuyến đòi nợ Ở Nông Pênh có hy vọng thành công. Bà đã gặp ông nhân tình cũ và dọa sẽ thưa với chính quyền về tội lừa gạt. Ông ta có hẹn sẽ trả phân nửa vào tháng sáu. Có nghĩa là bà sẽ phải lặn lội qua đó mấy lần nữa.

Về đến nhà không thấy Mỹ Phượng, người giúp việc kể với bà cô gọi điện gây gổ với Duy và có lẽ đã đến công ty tìm anh, bà vội gọi cô về ngay.

Mới vắng nhà một tuần mà Mỹ Phượng đã có chuyện. Bà Duy thấy bức bối vô cùng. Chẳng lẽ lúc nào bà cũng phải ở cạnh cô như đứa trẻ?

Vừa thấy Mỹ Phượng, bà xẵng giọng:

- Chuyện gì nữa đó?

Mỹ Phượng ngồi phịch xuống, kể một tràng.

Bà Duy tức ức gan, nhưng vẫn điềm nhiên:

- Tai thằng Duy biết mẹ nó không thích mày nên nó không nói. Kệ nó! Với lại sinh nhật của bà chứ có phải của nó đâu mà mày tức?

- Nhưng anh dám nói nặng với con như vậy, mẹ chịu nổi không? Trời ơi!

Tức riết chắc con chết. Chịu hết nổi rồi.

- Chuyện chưa đến nỗi đâu. Nó bức cũng đúng, sao tự nhiên mày đuổi nhân viên của nó?

- Con muốn dần mặt anh đó. Cho anh biết nếu chọc con giận, con cũng có thể phá nát cái công ty đó được.

Bà Duy thấy tức Duy thì ít, mà ghét bà Ngân và Như Hạnh thì nhiều. Đâu riêng gì Mỹ Phượng, bà cũng nghe tức tối tự ái. Nhưng là người quỷ quyết khôn ngoan, bà tỉnh táo hơn cô.

Phải bảo Mỹ Phượng hạ mình như vậy, ruột bà cũng tím giận. Nhưng muốn giữ được Duy đành phải để cô nhẫn nhịn thôi. Bà tìm đâu ra chàng trai tốt hơn cho Mỹ Phượng chứ?

Bà không nghĩ đến việc gả cô cho Việt Kiều. Bởi vì những người đứng đắn, đâu ai dám mai mối. Còn đám bạn bát nháo của bà thì dám mà tin. Bà sợ bị lừa, sợ bị lợi dụng, sợ đủ thứ...

Có một quá khứ xấu xa như bà, được kết sui gia với gia đình nề nếp như bà Ngân, bà sẽ hãnh diện hơn.

Nhìn Mỹ Phượng như ra lệnh, bà nói ngắn gọn:

- Chiều nay, mày đến xin lỗi nó cho mẹ. Đừng hỏi nhiều nữa.

Bà đứng dậy, thấy vẻ cố chấp trên mặt Mỹ Phượng, bực tức bùng lên bà quát:

- Mày chỉ giỏi gây rắc rối. Vừa dữ vừa ngu, cãi tao rồi khổ thì ráng chịu.

Thật lạ! Mỹ Phượng không hề phản ứng. Cô ngả người ra ghé lẩm bẩm:

- Khốn nạn quá!

Buổi chiều, cô trang điểm thật đẹp, thật tỉ mỉ, tỉ mỉ đến làn môi khoé mắt. Cô đến công ty khi tan giờ làm.

Hình như Duy không có vẻ ngạc nhiên, khi cô đổi thái độ đột ngột. Thậm chí anh đã biết trước sự việc sẽ như thế.

Họ lại tìm đến nơi vắng vẻ. Lại là những lời xin lỗi mơn man trong từng lời nói, mơn man trong từng cử chỉ vuốt ve. Biết rằng mẹ con Mỹ Phượng sắp đặt trước, nhưng Duy vẫn mềm lòng tha thứ. Cô làm tất cả vì yêu anh, điều đó làm anh xúc động và rộng lượng hơn.

Thuở Tình Yêu Bình Yên

Chương 7

Ôm vai Mỹ Phượng, kê môi trên mặt cô, Duy dịu dàng:

- Ngày mốt anh đi Đài Loan. Em muốn anh mua quà gì?

Mỹ Phượng quay lại, môi họ chạm nhau:

- Anh đi bao lâu?

- Một tuần.

- Ôi trời! Lâu quá, em nhớ anh lắm!

- Ở nhà buồn thì em đi chơi.

- Anh hứa là mỗi ngày phải gọi điện về cho em nha. Hứa không?

- Dĩ nhiên rồi. À! Còn chuyện này nữa Phượng.

- Nói đi cưng.

Duy nói một cách thận trọng:

- Những ngày không có anh, em đừng đến công ty nghe. Ai cũng bận nên không tiếp em được đâu. Vả lại, công việc gấp lắm, em đừng nên vào làm phiền bạn anh, được không?

- Được chứ.

Duy mỉm cười:

- Ước gì lúc nào em cũng ngoan như bây giờ.

- Chỉ cần anh yêu em, em sẵn sàng nghe theo anh. Trên đời này, em chỉ yêu duy nhất mình anh, nên em muốn anh cũng yêu em như vậy. Anh hứa không?

- Anh còn có thể yêu ai bây giờ, hả Phượng?

Duy chợt im lặng. Lạ lùng làm sao, anh bỗng nhớ đến Như Hạnh.

Áp mặt trong tóc Mỹ Phượng, Duy nhắm mắt tìm lại cảm xúc quen thuộc trước đây. Bất giác anh lắc mạnh đầu, rồi ôm siết Mỹ Phượng, hôn cuồng nhiệt khuôn mặt xinh đẹp của cô. Cô cũng đáp lại cử chỉ của anh một cách nhiệt tình.

Rồi họ rời nhau, hài lòng và cảm thấy bình yên.

Duy đưa Mỹ Phượng về. Cô cứ đứng mãi không chịu vào. Sự quyến luyến của cô làm Duy cảm động. Anh lại hôn cô trong ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn đường xa tít đằng kia.

Duy về nhà lúc gần nửa đêm, mọi người đều đã ngủ. Ngang phòng Như Hạnh, anh hơi đứng lại, muốn thấy trong đó ánh sáng để biết cô còn thức học bài, nhưng cửa đã khép kín. Có lẽ đèn đã tắt từ lâu...

Buổi sáng, Như Hạnh chuẩn bị đi học, Duy giữ tay cô lại khi cô định lấy xe:

- Để anh đưa Hạnh đến trường. Trưa anh qua đón.

- Có chuyện gì vậy anh Duy?

Như Hạnh nhảy bèn thật. Duy cười cười:

- Anh định nhờ Hạnh một việc.

Ra ngoài đường, Duy yên lặng lái xe. Suốt đoạn khá dài cả hai cứ im lặng.

Anh bỗng quay lại nhìn cô:

- Hạnh không hỏi anh nhờ chuyện gì hả?

- Em để anh tự nói. Với lại, tính em lười hỏi.

Duy lại bật cười:

- Em ngộ nghĩnh quá! Nhưng lần này Hạnh giúp anh nói dối được không?

- Anh định “quậy” chuyện gì hả? Nói dối rồi có phải theo anh ra công an không đây?

- Nhỏ này! Nghe anh nói nè, ngày mai anh đi Đài Loan ký tiếp một hợp đồng nữa. Anh sẽ nói với ở nhà là đi Đà Lạt.

- Vậy hả? Có nghĩa là em sẽ làm tiếp công việc của anh, phải không?

Nhưng... em chưa rành mà, em biết gì đâu mà làm.

Duy hỏi một câu chẳng ăn nhập gì đến câu chuyện:

- Hạnh biết anh đang đưa em đi đâu không?

- Không biết. Chỉ biết đây không phải là đường đến trường em.

Duy thấy vui vui:

- Vậy sao em không hỏi?

- Vì em nghĩ anh không đáng trí đến quên đường. Em chờ xem anh đến đâu.

- Rủi anh rủ em bỏ học đi chơi thì sao?

- Thừa, không dám.

Duy chợt ngừng lại bên đường, anh hất mặt về phía công ty:

- Em biết chỗ này không?

Như Hạnh tò mò nhìn:

- Công ty anh hả?

- Ừ. Em nhớ nghe.

Duy lại nhấn ga, chiếc xe lao tới:

- Em đồng ý giúp anh không Hạnh?

- Hôm trước em nói rồi.

- Vậy nếu có giờ rảnh, em làm tiếp công việc của anh giùm. Mai em đến đây, bạn anh sẽ dạy em làm tiếp. Không khó lắm đâu, với lại em đã biết nhiều rồi. Em có thể giúp anh đến xong hợp đồng được không?

- Được.

- Tại bạn anh nghỉ giữa chừng, hiện giờ thì chưa tìm được người thay.

Như Hạnh buột miệng:

- Ai mà vô trách nhiệm thế?

Duy lắc đầu:

- Cũng không trách nó được. Chuyện của nó mà.
- Sao anh gặp nhiều rắc rối nhỉ?
- Vì vậy anh mới cần đến em.

Như Hạnh im lặng. Cô lờ mờ cảm thấy Mỹ Phượng không dĩnh dáng gì đến công ty. Những lúc thế này, chị ta phải giúp Duy chứ, sao lại để anh phải nhờ người khác như vậy?

- Em nghĩ gì vậy Hạnh?
- Không nghĩ gì hết.
- Hạnh nói dối. Anh không tin em hời hợt đến độ không thắc mắc. Nếu em muốn nghe, anh sẽ giải thích.

Như Hạnh xua tay:

- Không, không, chuyện riêng của anh chị, em biết làm gì?
- Cám ơn Hạnh.
- Anh chạy nhanh lên đi, đi trễ, em quē lắm!

Cô chợt cười:

- Nếu trưa nay không rảnh, anh khỏi đón cũng được. Em nhờ bạn em đưa về.
- Người bạn tên Kha đó hả?
- Dạ. Nhị ca của em đó. Em với anh đi đâu cũng rủ nhau, thân lắm
- Vậy hả?

Duy có vẻ không vui, nhưng anh không nói gì. Anh lấy vẻ thản nhiên nhìn Như Hạnh:

- Hạnh hứa với anh sẽ không nói với ai chuyện này nghe.
- Dạ.

Ngừng xe trước cổng trường cô, anh khẽ nheo mắt:

- Chúc học vui vẻ!
- Chúc anh gặp xui xẻo... ơ quên... vui vẻ.

Cô tinh nghịch nhún chân chào Duy, rồi đi vào sân trường. Anh ngồi yên trên xe nhìn theo bước đi như nhảy nhót và chiếc giỏ đựng đưa trên tay của cô, cười âu yếm một mình.

Những lúc vô tư, nhìn cô đáng yêu kinh khủng.

o O o

Bốn chiếc Spacy dàn hàng ngang choáng gần hết con đường. Những người đi lại khó chịu nhìn họ. Mặc kệ và thản nhiên, tám cô gái ngồi trên xe vẫn cười giòn âm ỉ. Thậm chí có lúc họ còn lạng vào nhau như hù dọa, rồi lại lách ra, cười khanh khách. Ngang qua công ty Dac Jin System, Mỹ Phượng quay đầu ngo vào. Ánh đèn sáng làm cô ngạc nhiên. Tám giờ rồi mà còn ai ở đó chứ nhỉ?

Cô thắng xe lại:

- Tụi bay giờ chút, tao vô công ty xem có gì rồi trở ra ngay.

Các cô gái dựng xe thành hàng trên lề đường. Hai cô tò mò đi theo Mỹ

Phượng vào sân.

Bên trong, mọi người đang cặm cùi trước máy tính. Nghe tiếng cửa mở, ai cũng ngược lên nhìn. Với mọi người, có ai đến giờ này thì thật đáng ngạc nhiên.

Mỹ Phượng định hỏi Vĩnh thì chợt thấy Như Hạnh ngồi bên máy, cô điếng người. Tại sao con ranh này lại ở đây chứ? Thì ra... đó là lý do Duy đã dẫn đến hàng chục lần bảo cô đừng đến. Như vậy là Duy lừa dối cô... Như vậy... Ý nghĩ đó làm Mỹ Phượng nổi khí xung thiên. Cô quắc mắt nhìn Như Hạnh:

- Ai cho cô vào đây?

- ...

- Cô có biết công ty này là của ai không? Dám lén lút vô đây hả? Đi ra ngay! Vĩnh khó chịu:

- Từ từ đã chị Phượng, chị làm gì dữ vậy? Công chuyện làm vất giờ không kịp, chị không phụ thì để người khác phụ, sao lại la người ta? Đáng lẽ chị phải cảm ơn...

Mỹ Phượng quay phắt lại:

- Anh câm họng đi! Chuyện của chủ, người làm công không được xen vào, tôi đuổi anh luôn bây giờ!

Nghe tiếng Mỹ Phượng hét, mấy cô gái dắt xe cả vào sân, đứng lố nhố xem chuyện gì. Thấy họ, Kỳ tưởng Mỹ Phượng gọi người đến quây, anh đi dần đến trước mặt cô:

- Đây là chỗ làm ăn, chị không được kéo người tới phá nghe.

Đang tức nên Mỹ Phượng không hiểu ý của Kỳ, cô quắc mắt:

- Anh nói ai phá? Tôi hả? Nếu vậy thì sao? Công ty tôi bỏ tiền ra, tôi có quyền giữ hay phá đó, làm gì tôi?

Kỳ nổi nóng:

- Tôi thách chị dám phá đó!

Mỹ Phượng điên ruột vì nhân viên dám “ăn nói mất dạy” với cô. Cô trừng mắt:

- Cái gì! Thách hả? Nè, phá nè...

Vừa nói, cô vừa hất chiếc máy xuống đất. Bàn phím văng ra xa, mặt kiếng vỡ vụn. Như Hạnh hét lên:

- Chị không được làm vậy. Bao nhiêu tài liệu trong đó, chị biết không?

Mỹ Phượng quắc mắt:

- Còn mày nữa, ranh con. Tao chưa đập vỡ mặt mày ở đó dám hỗn láo hả?

Thấy mọi người nhìn mình một cách căm ghét, Mỹ Phượng cảm thấy sôi sục lên. Cô khoanh tay, một chân chống trên chiếc máy. Cô hất mặt nhìn Như Hạnh:

- Tối nay là máy, nhưng mai một sẽ là mày nghe chưa? Tao cảnh cáo lần thứ

nhất đó.

Cô hất mặt về phía đám bạn, thị uy:

- Bạn bè tao đứa nào cũng ghét cay ghét đắng mấy đứa giựt bò, và sẵn sàng dạy cho một bài học. Khôn hồn thì hãy tự rút lui, đừng để tao ra tay nghe chưa?

Như Hạnh la lên:

- Chị nói cái gì giựt bò? Nếu chị hăm dọa thì đừng hòng, tôi không sợ đâu. Chị vô trách nhiệm lắm. Công việc anh Duy làm gần chết, đáng lẽ phải phụ thì chị lại phá. Làm chỉ gì kỳ vậy?

Mỹ Phượng nghiêng răng:

- Đúng là mày ngon lành.

Cô nhào tới định tát Như Hạnh, nhưng Vĩnh, Hạo và Kỳ đã bước tới chắn ngang che chở Như Hạnh:

- Chị không được đánh người ta, nghe chưa. Muốn tôi mời công an tới không?

Nghe chữ công an, nhóm bạn của Mỹ Phượng hơi ngán. Các cô thuộc thành phần “bất hảo” nên rất dị ứng với từ này. Nhưng Mỹ Phượng đang nổi điên nên bất chấp mọi thứ. Thấy không làm gì được Như Hạnh, cô trút giận vào máy móc. Cô hung hăng giật bàn phím, xô mạnh chiếc máy gần đó. Kỳ và Hạo cố ngăn lại, nhưng cô như con thú điên (như gì nữa là thú điên thật chứ còn gì) vùng vẫy trong cơn đập phá. Chỉ không đầy nửa tiếng, căn phòng tiêu điều như một bãi chiến trường. Như Hạnh khóc thút thít:

- Vây là hư chương trình hết rồi, làm sao cho kịp thời gian đây?

Hạo dỗ dành:

- Kệ cô ta đi Hạnh, rồi cô ta sẽ lãnh hậu quả chuyện này.

Kỳ cười khẩy nhìn Mỹ Phượng:

- Xong rồi đó. Coi như công lao của tui tui bị phui sạch. Chị có thể yên tâm về rồi đó. Nhà này là của chị thì tui tui trả chị. Về tui bây!

Ba người dắt Như Hạnh ra ngoài. Mấy cô gái đứng dạt qua một bên cho họ đi. Mỹ Phượng cũng không thể có phản ứng gì khác. Cô chiếu đôi mắt căm ghét nhìn theo họ.

Ra ngoài đường, Kỳ bảo Như Hạnh:

- Tui anh đưa Hạnh về. Đi một mình lúc này, nguy hiểm lắm. Coi chừng mấy “nữ quái” đó chặn đường đánh em, về thằng Duy sẽ trách tui anh.

Như Hạnh không phản đối. Trên đường về cô cứ khóc sụt sịt. Nghĩ tới công trình của Duy bị tan biến thành mây khói, cô tiếc đến ngẩn ngơ. Cả một dàn máy bỗng trở nên vô dụng. Mỹ Phượng có ý thức được sự tàn phá của chị ta không? Mù quáng và ngu ngốc. Đó là những từ chính xác nhất dành cho Mỹ Phượng.

Về nhà lúc dì Ngân đang có khách, Như Hạnh định đi qua phòng Hưng chơi

và chờ dì Ngân. Nhưng thấy hấn đang tiếp bạn, cô lại thôi.

Đợi khách về, cô giữ bà lại:

- Dì Ngân ơi! Lúc nãy đăng công ty anh Duy kinh khủng lắm. Chị Phụng đập máy bể hết rồi.

Không nín được, cô òa lên khóc. Bà Ngân nhú mào:

- Công ty nào của thằng Duy? Con nói gì vậy? Nín khóc, nói cho dì nghe coi.

Như Hạnh híc mũi:

- Anh Duy bảo con giấu dì. Nhưng chuyện đã thế này, con không dám giấu nữa đâu. Máy hôm nay không phải anh Duy đi Đà Lạt, mà là đi Đài Loan. Dì Diễm với chị Phụng đưa tiền cho anh mở công ty. Vậy mà lúc nãy chị ấy phá hết công trình của anh rồi... híc...

- Con nói tắt quá, dì không hiểu. Kể lại từ đầu đi.

- Dạ.

Đang bắt ổn nên Như Hạnh kể đầu đuôi lung tung. Nhưng bà Ngân chấp nôi lại mọi chuyện và hiểu rõ hết. Không như Như Hạnh nghĩ, bà chẳng tỏ vẻ tức giận hay rồi rắm, thậm chí còn cười hài lòng:

- Con Phụng nó làm vậy cũng tốt.

Cô tròn mắt nhìn bà, cái miệng cũng tròn xoe. Cô kêu lên:

- Trời ơi! Như vậy mà dì bảo tốt. Anh Duy bảo là nếu trễ hợp đồng, người ta sẽ đền và mất uy tín. Mà dì có biết không? Chỉ còn không đầy ba tháng nữa, làm sao cho kịp? Không có máy móc gì cả...

Bà diễm nhiên:

- Không có máy thì dì sẽ mua sắm cho nó dàn máy mới. Còn nhân viên thì bảo thằng Hưng phụ tìm. Chuyện đâu có lớn.

- Đúng, để con nhờ bạn con kiếm người cho anh Ba. Phên này con mạnh miệng xúi anh bỏ bà Phụng luôn.

Tiếng của Hưng làm Như Hạnh giật mình. Cô quay đầu tìm hấn thì hấn lững thững đến ngồi đối diện với cô:

- Chuyện lớn vậy mà hai người giấu cả nhà. Bây giờ mới chịu nói, hay thật, ghê thật. Hạnh cũng về phe anh Ba.

Như Hạnh gân cổ lên cãi:

- Tại anh Duy không cho nói chứ bộ. Với lại, lúc sau này tôi mới biết. Anh bảo rằng khi nào thành công sẽ nói với mọi người.

Hưng chế giễu:

- Ủa! Vậy là bây giờ thành công rồi đó hả? Vậy sao Hạnh còn khóc? Thành công gì sớm vậy?

Bà Ngân phẩy tay:

- Thôi, không chọc nó nữa. Con cứ nói đâm ngang như vậy, bảo sao hai đứa không cãi cộ tối ngày.

Chợt có tiếng chuông reng, Hưng bước tới nhất ông nghe, rồi nháy mắt:

- Cửa Hạnh. Hình như anh Ba gọi đó, bảo là muốn nói chuyện với Hạnh.

Như Hạnh đứng dậy iu xiu:

- Nếu anh hỏi, con nói sao hả dì Ngân?

- Con đừng kể gì hết, cứ để nó bình tĩnh. Về rồi nói cũng không muộn.

- Dạ.

Cô cầm ống nghe từ tay Hưng:

- Alô. Hạnh đây.

- Anh Duy đây Hạnh.

- Dạ.

- Em đang làm gì đó?

Cô lúng túng:

- Em... ngồi chơi với dì Ngân.

- Lúc nãy anh có gọi về công ty, sao không nghe ai trả lời hết? Hạnh biết tại sao mấy anh vắng mặt không?

- Hà!

Duy nhắc lại lần nữa. Như Hạnh nói như vô tư:

- Em không biết. Chắc mấy anh đi chơi quá.

- Lạ nhỉ! Mà thôi. Còn em thì sao? Hôm nay em khỏe không, có chuyện gì không?

- Em bình thường.

- Mẹ anh có hỏi gì không?

- Không hỏi gì cả.

- Hạnh nhớ đừng làm khuya quá nghe, cũng không phải gấp lắm đâu. Đừng thức khuya đi học không nổi đó.

- Dạ.

“Còn gì nữa đâu mà làm” – Như Hạnh nghĩ thầm.

- Nhà có gì lạ, kể anh nghe với.

- Mọi người vẫn bình thường. Với lại anh đi mới có mấy ngày, rồi ngày nào cũng gọi về, em biết chuyện gì đâu mà nói.

Duy cười nhỏ trong máy:

- Vây thôi nha. Hạnh nói với mẹ anh giùm là anh sẽ dành cho mẹ một món quà đặc biệt. Anh cúp nghe.

- Dạ.

Như Hạnh gác máy, cô đến ngồi gần bà Ngân:

- Anh Duy bảo là lúc về sẽ dành cho dì một món quà đặc biệt.

Hưng châm một câu:

- Và anh cũng sẽ nhận một món quà tương đối nặng ký.

Thấy Như Hạnh lườm mình, Hưng cười lớn:

-Coi bộ lúc này Hạnh bên anh Ba dữ, đụng tới anh Ba thì bị nguýt háy. Rốt

cuộc chẳng ai thương tui cả.

- Còn đừng nói chuyện lan man nữa, được không Hưng?

- Dạ.

Hưng le lưỡi nháy với Hạnh, làm cô phì cười. Sao mà hấn con nít kinh khủng? Bởi vậy học đến năm thứ ba rồi mà chẳng có người yêu...

Cô đứng dậy che miệng ngáp dài:

- Con đi ngủ nha dì Ngân.

- Ủ.

Thấy mặt bà có vẻ vui vẻ, Như Hạnh không nén được tò mò:

- Bộ dì không lo hả dì Ngân? Dì có biết chuyện này...

- Biết, biết. Nhưng tôi lo được, cô đi ngủ đi. Ngày mai bảo thằng Hưng nó đưa đi học, và không được ra đường một mình nghe không?

- Dạ.

Như Hạnh đi lên phòng, nhưng cô không ngủ. Ngồi thờ người trước bàn học, cô thấy lo lo. Dì Ngân đã bảo phải để Hưng đưa đi học, có nghĩa là dì sợ Mỹ Phượng sẽ đón đường “cho cô một bài học” như lúc nãy chị ta nói. Thật là khiếp! Như Hạnh sợ bị đánh lăm, đau thấy mồ. Chẳng những đau mà mà còn quê với đi đường. Chưa kể đến chuyện áo có bị rách... lúc ấy không biết trốn đi đâu. Khiếp quá!

Nhớ lại về mặt hăm dọa và thái độ hung dữ của Mỹ Phượng lúc nãy, Như Hạnh càng lúc càng tức, càng ghét trăm nghìn vạn sức, ghét đến không còn có thể dư cảm xúc để ghét ai khác. Lúc nãy “bà ta” bảo cô giựt bồ. Ăn nói vô duyên, vu khống. Còn mẹ bà ta giựt chồng người khác thì sao? Nếu bà ta nói như vậy, cô sẽ “cua” anh Duy cho bồ ghét, và sẽ xúi anh Duy bỏ bà ta, như ngày xưa mẹ bà ta xúi ba bỏ mẹ con cô vậy.

Tức hết chuyện này đến chuyện khác, Như Hạnh lòi nhật ký ra viết ào ào.

Con buồn ngủ cũng tự động bay mất. Bây giờ Như Hạnh mới hiểu đúng nghĩa câu : "giận đến mất ăn mất ngủ".

Lúc trước, cô chỉ ghét sông Mỹ Phượng. Bây giờ bị lấn đến chân tường, ý thức phản kháng chột bùng dậy. Nhưng cô biết làm gì hơn là trả thù bằng ý nghĩ... cho đỡ tức.

Buổi trưa ngủ dậy, Như Hạnh rửa mặt rồi lò mò xuống bếp. Cô mở tủ lạnh lòi chùm nho ra, vừa ăn vừa đu ra phòng khách.

- Úi!

Cô kêu lên một tiếng khi thấy Duy nằm dài trên salon hút thuốc. Cô nhảy một bước đến ngồi đối diện với anh:

- Anh về lúc nào vậy?

Duy uể oải ngồi lên:

- Mới về.

Anh bỏ tàn thuốc vào chén thuỷ tinh, rồi chậm rãi châm điếu khác:

- Chuyện như vậy sao em không nói với anh, Hạnh?

Đang bỏ trái nho vào miệng, nghe hỏi, Như Hạnh cũng ngừng nhai. Cô lúng túng:

- Em định nói đấy chứ. Tối hôm kia anh gọi về em định nói, nhưng dì Ngân không cho, bảo đợi anh về.

Duy nhướn mắt:

- Mẹ anh cũng biết chuyện này nữa à?

Như Hạnh lăm lét nhìn anh:

- Biết, em nói... Vì lúc ở công ty về em sợ quá nên nói hết.

Duy lẳng lặng gật đầu. Như Hạnh cũng ngồi im. Thái độ lặng lẽ và làm lì của anh làm cô thấy sợ... không dám ăn nho nữa. Ăn trong lúc người khác buồn là vô duyên lắm.

Duy chợt đứng dậy:

- Hạnh lên đây!

Như Hạnh lững thững theo Duy lên phòng anh. Duy đến bàn lục lọi, rồi đưa cô hộp quà:

- Em mở ra đi.

Anh ngồi gác một chân trên bàn, im lặng nhìn cô mở quà. Như Hạnh có vẻ hồi hộp tháo lớp giấy. Rồi mắt chợt sáng lên:

- Í! Em thích cái này lắm. Trời ơi! Dễ thương quá, sao nó giống em bé thật thế.

Duy cười nhẹ:

- Em bóp vào bụng nó đi.

Như Hạnh nghe lời anh, ấn ngón tay vào bụng búp bê, nó chợt khóc ré lên:

- Óe... óe...

Như Hạnh giật mình, rồi phá ra cười. Duy cũng lặng lẽ cười theo cô. Một lát thấy nó vẫn khóc, Như Hạnh sốt ruột: Quên nó là búp bê, cô dễ dàng:

- Sao nó cứ khóc hoài vậy? Ê... ê... nín đi cưng, nín nào.

- Hạnh có khiếu chăm trẻ lắm. Nhưng em bóp bụng hoài làm sao nó nín được.

- Í! Em quên.

Cô cười khúc khích đặt búp bê xuống. Nó chợt kêu “papa-mama” rồi cười hi... hi... tiếng cười chẳng khác em bé thật. Như Hạnh thích mê đi, cô nhắc bổng nó lên, quay vòng tròn:

- Trời ơi! Sao mà nó thấy thương quá, dễ thương quá. Anh nhìn mắt nó này, trông thơ ngây dễ sợ. Em mà có đứa con thế này chắc em cưng...

Thấy nụ cười trên môi Duy, Như Hạnh chợt nhận ra mình nói hớ, cô đỏ mặt:

- Là em thí dụ thôi, chứ đâu phải nói thật. Em quên chứ bộ... tại em...

Cô im bật. Bởi vì càng thanh minh thì càng chẳng khác nào tự thú mình thích có con. Nói chuyện đó trước mặt anh Duy thì xấu hổ không thể tưởng

tượng. Cô cứ ngồi im nhìn búp bê. Lúng túng cố nghĩ ra chuyện khác để nói mà nghĩ không được. Duy cố tình im lặng để trêu cô. Anh đến ngồi đối diện với Như Hạnh, ngắm nghía vẻ ngượng ngập của cô. Cuối cùng, anh lên tiếng:

- Thôi chứ Hạnh, ngược lên đi chứ. Em thích cái gì nói cái đó. Câu đó đúng chứ đâu có sai, có gì đâu mà mắc cỡ. Vậy em thích nuôi con lắm hả?

Như Hạnh vùng vằng ấn con búp bê vào tay Duy:

- Trả anh nè, không thèm chơi đâu. Anh vô duyên.

Đúng là quê quá nên làm vậy. Như Hạnh định đi ra thì Hưng đã lộ đầu vô:

- Ủa! Anh Ba về hồi nào vậy?

- Hồi trưa.

Hưng bước hẳn vào phòng. Thấy con búp bê còn trên tay Duy, hẳn nhướng mắt:

- Anh Ba cũng chơi cái này nữa hả?

Duy đứng dậy, đặt trên bàn:

- Của Như Hạnh.

- Chà...

Hắn định nói gì đó nhưng lại thôi. Hắn nhìn Như Hạnh như muốn hỏi chuyện của Duy. Cô gật đầu, hẳn gục gặc:

- Anh Ba biết hết rồi hả? Em khỏi nói hén.

- Khỏi nói.

Như Hạnh chợt thắc mắc:

- Ủa! Nhưng sao anh biết vậy?

- Anh biết lúc còn bên đó.

Hưng nhún vai:

- Bà Phượng này hung hăng quá há. Quậy bên đây chưa hả giận còn gọi điện qua đó nữa.

Duy không trả lời, anh không muốn nghe nhắc đến Mỹ Phượng nữa. Tối hôm kia gọi điện về cho cô, Duy thật bất ngờ khi giọng cô hẳn học:

- Nãy giờ tôi cũng có ý chờ đó. Anh mà cũng dám gọi cho tôi à? Hôm qua đến công ty, tôi biết hết rồi. Anh trả lời sao về vụ này? Nói đi.

- Vụ gì Phượng?

- Đừng có vờ không biết. Anh dám để con Hạnh vào làm ở công ty hả, sao coi thường tôi quá vậy?

- Em phải biết việc em đuổi Thắng làm ảnh hưởng công chuyện của anh.

Như Hạnh chịu đến giúp mình, em cảm ơn mới phải, sao em hẹp hòi vậy?

- Cái gì? Cảm ơn hả. Tôi chưa đánh là may lắm còn đòi cảm ơn, anh có nằm mơ không đấy? Nói cho anh biết là tôi đã phá tan hoang hết rồi. Cho anh biết thế nào là nói dối tôi.

Duy giật mình:

- Em phá cái gì?
- Tôi đập nát máy móc rồi đó. Với loại người như anh, phải làm vậy mới vừa. Còn nữa, trong vòng tuần tới, anh phải trả mẹ tôi hai trăm triệu. Nếu không tôi không để yên đâu. Chào.
- Nói rồi, cô dần máy nghe cup một tiếng. Lúc đó Duy cứ đứng lặng bên máy. Anh không thể tưởng tượng Mỹ Phượng dám làm như vậy. Khi xuống sân bay, anh đã gọi taxi ghé công ty kiểm tra, và hiểu cô không dọa suông. Đến mức như vậy, Duy chẳng còn gì để phân trần hay giải thích với Mỹ Phượng. Anh chỉ muốn trả tiền cho bà Diễm. Mỹ Phượng đã làm cạn sức chịu đựng của anh.
- Duy mãi suy nghĩ nên không thấy này giờ bị Hưng và Như Hạnh nhìn. Hấn sốt ruột:
- Giờ tính sao anh Ba?
- Anh chưa biết.
- Trước tiên là xù bà Phượng cái đã. Con gái gì mà chua ngoa, giống bác Diễm dễ sợ. Người ta nói mẹ nào con nấy.
- Duy không trả lời. Anh lục soạn trong va li rồi lôi ra một chiếc áo lộng lẫy đến chói mắt. Như Hạnh không nén được tò mò đến đứng xem:
- Trời ơi! Sao màu nổi dữ vậy?
- Mỹ Phượng thích như vậy.
- Duy trả lời ngắn gọn. Rồi hất mặt về phía Hưng:
- Mang cái này qua chị Phượng giùm anh, bảo là quà Đài Loan.
- Nói vậy thôi hả? Em giải thích gì thêm không?
- Khỏi.
- Hưng hăng hái:
- Em sẽ đi liền. Xem “bả” phản ứng ra sao?
- Hưng đi rồi, Như Hạnh đứng loay hoay không biết phải làm sao. Cô muốn hỏi Duy về hợp đồng, nhưng anh cứ ngồi lặng lẽ, như không muốn bị quấy rầy. Cô suy nghĩ một lát, rồi lén rút con búp bê cạnh Duy đi ra ngoài, khép cửa lại. Cô bấm nhẹ vào bụng nó. Tiếng khóc óe óe làm Như Hạnh thích thú. Cô cười khúc khích một mình khi nghe trong nhà vang lên tiếng khóc trẻ con.
- Buổi tối, bà Ngân mở tiệc nhỏ “chiêu đãi” người từ Đài Loan về. Trừ nhân vật chính trầm lặng ít nói, còn thì ai cũng vui vẻ. Nhất là Hưng, hấn nói oang oang:
- Hồi chiều em qua nhà chị Phượng. “Bả” hỏi anh đâu, em không nói gì, chỉ chìa gói quà ra và bảo “quà Đài Loan”.
- Dì Ngân xen vào:
- Con thấy bác Diễm có đó không?
- Có. Bác có vẻ sượng sượng. Chị Phượng hỏi sao anh Duy không tới, con

nói ảnh mệt. Bà không tin và bảo anh Ba có ý không tới vì...vì...

Thấy Hưng ngập ngừng, bà Ngân hỏi tới:

- Chuyện gì, con cứ nói đi?

- Bà nói anh Duy muốn lánh mặt để... khỏi trả tiền.

Như Hạnh chống đũa, mở lớn mắt tò mò nhìn Duy. Anh hơi cúi xuống, môi mím lại, nhưng không nói gì. Cô nhìn qua dì Ngân. Bà thở nhàn:

- Con có hỏi trả bao nhiêu không?

- Con không hỏi, chỉ bảo là “Chị khỏi lo, gia đình tôi không quýt tiền của chị đâu”. Bà bảo phải trả đủ hai trăm triệu bà mới để yên, nếu không sẽ quậy.

Bà Ngân chưa kịp trả lời thì ông Minh lên tiếng:

- Trả vậy cũng được, nhưng bắt buộc họ phải đền mấy cái máy bị đập cho mình. Mẹ con bà này ngang ngược thật. Mình cứ trừ tiền ra.

Như Hạnh buột miệng:

- Con nghĩ nếu mình giằng co với họ, họ sẽ chỉ làm khó mình thôi. Chị Phụng đã cố ý làm khó để anh Duy chịu thua. Giờ mình không trả tiền, họ lấy cớ đó theo quậy anh Duy hoài. Họ ngang thì mình nói sao lại?

Bà Ngân nhìn Như Hạnh:

- Vậy ý con là sao?

Cô ngập ngừng:

- Con thấy... cứ trả hết cho họ, thế là dứt khoát luôn.

Bà mỉm cười:

- Đã chấp nhận trả tiền, thì thêm vài chục triệu cũng không phải là lớn.

Nhưng họ không biết điều thì mình không cần cao thượng với họ.

Như Hạnh cong môi lên định nói, nhưng thấy vẻ nghiêm nghị của Duy khi nhìn cô, cô lại thôi và cắn môi. Duy cũng nghĩ như Như Hạnh. Anh muốn dứt khoát, muốn cắt đứt mọi liên hệ với Mỹ Phụng. Việc làm của cô gây cho anh sự chán nản và chút ghê sợ. Anh không còn muốn nhớ mình đã từng yêu cô gái tầm thường ấy.

Nhưng không thể mở miệng hỏi tiền mẹ, bà cho bao nhiêu anh chỉ có thể nhận bấy nhiêu. Lòng tự ái không cho phép anh xin thêm nữa.

Cả Duy và Như Hạnh đều không hiểu ý bà Ngân. Trước đây, khi Duy mới ra trường và đòi mở công ty, bà không đồng ý và cố ý bảo anh quản lý nhà hàng để thử khả năng của anh. Lần thứ hai Duy lại xin tiền, lúc ấy anh đang khảng khít với Mỹ Phụng, nên bà không dám, đúng hơn là không muốn. Vì khi Duy có công việc ổn định rồi, anh sẽ cưới Mỹ Phụng. Bà cố kéo dài thời gian để chia cắt hai người. Giờ thì bà hài lòng vì thấy mình đã thành công.

Trả tiền cho bà Diễm không phải là khó, nhưng bà cố ý trừ khoản tiền máy bị Mỹ Phụng làm hư. Bà muốn Mỹ Phụng thể hiện hết tính xấu của cô ra cho Duy thấy, cuối cùng trả cũng đâu có muộn. Lúc ấy Mỹ Phụng chẳng

còn gì để bắt nọn Duy nữa.

Việc Duy đã tự mở công ty và làm ăn thành công khiến bà rất mừng. Và càng yên tâm hơn nếu lần này bà tách được Mỹ Phượng khỏi anh.

Tiếng chuông reo liên tục trên bàn, Duy buông viết, nhấc ống nghe lên:

- Alô. Tôi đây.

Đầy dây bên kia im lặng, rồi tự nhiên phát ra tiếng khóc óe óe. Sau đó là tiếng gọi papa, mama và tiếng cười hí hí của trẻ con.

Duy mỉm cười, anh biết ngay là Như Hạnh. Hình dung vẻ tinh nghịch của cô khi kê búp bê vào ống nghe, anh bỗng nhớ cô đến nôn nao. Anh cười dịu dàng:

- Hạnh phải không? Lên tiếng đi.

Không có tiếng trả lời, chỉ có giọng Như Hạnh cười rúc rích trong máy. Duy dọa:

- Không lên tiếng là trưa nay về biết tay anh. Nghe không.

- Ê! Đừng có dọa, em không sợ đâu.

- Thật không? Này! Hạnh đang làm gì đó?

- Em mới về.

- Em đi đâu về?

- Đến tòa soạn.

- Sao, người ta trả lời thế nào?

- Vẫn như cũ.

Rồi cô hắng giọng:

- “Phóng viên chỗ chúng tôi đã đủ rồi. Cô hãy chịu khó làm cộng tác viên một thời gian, xem như luyện tay nghề. Bao giờ cần, tôi sẽ mời cô đến. Còn bây giờ thì...”

- Mời cô về.

Duy ngắt lời trêu cô. Như Hạnh cười khúc khích.

- Chứ gì nữa. Buồn quá, em đi ăn kem một mình. Mới về đó.

- Rồi có hết buồn không?

- Đờ đờ.

Duy phì cười:

- Sao không đến anh?

- Thôi, anh bận công chuyện nên em không muốn phiền.

- Không sao. Em cứ việc đến đây, ngồi nhìn anh làm cũng được.

- Nhưng bây giờ trưa rồi, anh gần về rồi.

- Vậy thôi, lát nữa anh về sớm. Ở nhà một mình, đừng có buồn nghe.

- Không có đâu. Nghe nè!

Lại có tiếng búp bê khóc óe óe và Như Hạnh cười giòn giã. Cuối cùng cô gác máy. Duy đợi thêm lát nữa rồi đặt ống nghe xuống.

Anh đến ngồi vào chỗ làm. Thắng đang chăm chú nhìn vào màn hình, chợt

liếc qua Duy. Thấy nụ cười vương vất trên môi Duy, anh lên tiếng:

- Ai gọi mà mày vui vậy?

- Cô em gái.

Hạo lên tiếng:

- Như Hạnh hả?

- Ừ.

- Lâu ghê không gặp. Hôm nào mày rủ cô bé đến chơi.

- Như Hạnh là ai vậy? – Thắng hỏi.

Hạo trả lời:

- Em gái thằng Duy... Nhưng khi muốn... có thể làm người yêu cũng được.

- Ăn nói gì lạ vậy?

Hạo cười lớn:

- Không tin, mày cứ hỏi thằng Duy xem. Cô bé xinh và dễ thương như công chúa.

Thắng ngạc nhiên thấy Duy không phản ứng. Thật ra anh có nghe nhắc đến Như Hạnh nhưng không biết mặt. Khi Thắng trở lại công ty thì hợp đồng cũ đã xong nên Như Hạnh không đến nữa. Hạo và Kỳ bảo chưa thấy cô gái nào “mi ngon” đến vậy, cứ gọi Duy là anh Ba. Còn Vinh thì bảo nếu Duy không tìm cách giữ một cô bé như vậy, thì là tên ngốc. Rốt cuộc Thắng đâm tò mò muốn biết mặt cô gái nhiều “huyền thoại” ấy. Anh đùa:

- Hôm nào rủ nàng đến giới thiệu với tao xem.

- Chi vậy?

- Nghe tụi bây khen quá, tao muốn biết mặt thôi. Với lại tìm tao nó mềm hơn bún. Chỉ nghe nhắc đến cô nào đẹp, là nó bắt đầu rung rinh rồi.

Vinh nheo mắt:

- Cô Mỹ Phượng cũng đẹp, rung rinh không mày?

Hạo cười lớn:

- Thì nó “rung” quá nên phải bay khỏi công ty cho bớt rung đó.

Bốn người cười phá lên. Duy cũng cười theo, nhưng là nụ cười không tròn.

Thắng liếc về phía Duy:

- Xin lỗi nghe mậy. Tụi tao đùa cho vui thôi chứ không ác ý.

Duy nhún vai:

- Tao biết. Khởi thanh minh đi mày.

Kỳ nghiêm chỉnh:

- Chỗ bạn bè, tao nói thật. Yêu Như Hạnh đi Duy. Cô bé vừa đẹp vừa thông minh, lại có óc khôi hài nữa. Con gái như vậy khó kiếm lắm. Với lại tính mày với Mỹ Phượng đâu có hợp.

- Thời cơ mà không chớp lấy đề qua rồi, tức lắm.

Duy cười không trả lời. mấy lần bạn bè bảo gọi Như Hạnh đến, Duy đều tìm cách thoái thác. Anh sợ bị chọc, Như Hạnh sẽ mất tự nhiên với anh. Và anh

cũng không muốn những tình cảm thâm kín bị phơi bày trước mọi người. Hãy để nó còn là trái cấm khi chưa được định hình cụ thể. Anh không thích những tình cảm ồn ào.

Và anh muốn Như Hạnh có time hiểu kỹ mình. Duy quá từng trải để hiểu tình cảm của cô. Như Hạnh yêu anh mà chính cô cũng không biết. Nếu nhận diện được tình cảm đó chắc cô sẽ hoảng sợ, bối rối và rụt rè. Anh muốn cô cứ yêu một cách hồn nhiên cho đến khi nào cô hiểu được đó là tình cảm gì. Bây giờ mọi thứ đều hãy còn quá sớm. Với Duy là sự bắt đầu, với Như Hạnh là sự nhận diện mơ hồ. Duy nhớ nào để bạn bè phá vỡ thế giới thanh bình của nó.

Duy nhìn đồng hồ, mới hơn mười giờ. Anh đứng dậy:

- Về chưa tụi mày?

Kỳ nhìn anh một cái, nói băng quơ:

- Lúc này sắp hay về nhà sớm vì có người đợi. Cũng vui đấy. Còn mình về chắc chỉ có “ki ki” ngoắt đuôi mừng, về sớm làm gì.

Duy làm như không nghe. Anh ra sân lấy xe. Hình dung lát nữa về sẽ gặp Như Hạnh. Anh thấy vui vui. Cô không biết cô là nam châm có sức hút diệu dàng đối với anh, để mỗi lần đi đâu về, anh thấy hứa hẹn một niềm vui nhẹ nhàng làm anh thích ở nhà hơn.

Dừng xe trước cổng, Duy thấy Như Hạnh ngồi đong đưa chân trên ghế xích đu. Con mèo nhỏ nằm ngoan ngoãn trên tay cô. Thấy anh, cô chạy ra mở cửa, cười tủm tỉm:

- Em chờ anh về này giờ đó.

- Chờ chi vậy? – Duy hỏi một cách ngụ ý.

Cô tròn mắt vô tư:

- Thì lúc này anh bảo về sớm. Ở nhà một mình, em chờ chứ đâu biết làm gì. Đôi mắt lóe lên vẻ nghịch ngợm, cô giơ con mèo về phía Duy:

- Hôn anh Duy đi mèo.

Con mèo cào nhẹ lên áo anh kêu meo meo như nũng nịu. Như Hạnh cười khanh khách:

- Nó mừng anh đó, thấy chưa.

Rồi cô mở rộng cửa, nghiêng người một bên, chân hơi nhún một cái:

- Xin mời vào.

Duy mỉm cười:

- Rất cảm ơn.

Bồng con mèo trên tay, Như Hạnh ríu rít theo vào nhà. Duy đi lên phòng nhưng cô không vào theo. Một lát, cô đẩy nhẹ cửa phòng anh, tay bồng con mèo, tay cầm ly cam vắt đưa Duy. Anh đón lấy với chút cảm động:

- Hạnh uống chút đi.

Cô lắc đầu:

- Em làm cho anh mà.

Cô ngồi xuống ghế, chân đung đưa (Duy thấy hình như chẳng bao giờ cô ngồi im được một phút). Tay vuốt nhẹ đầu con mèo, cô nghiêng đầu nhìn anh:

- Anh thấy con mèo này hiền không?

Không đợi Duy trả lời, cô nói luôn:

- Nhìn nó vậy chứ đừng tưởng hiền nha. Dữ lắm đó! Dữ ngầm, đừng chuyện rồi mới biết. Anh xem này.

Nói rồi, cô chạy về phòng. Duy định ra cửa xem cô đi đâu thì cô đã trở lại.

Tay này ẵm mèo, tay kia bồng búp bê. Cô ngồi dưới sàn dứ dứ búp bê trước mặt con mèo. Nó giơ chân cào cào loạn xạ. Như Hạnh cười ngặt nghẽo:

- Đó đó, dữ ghê chưa. Anh thấy chưa? Tối này lo giữ nó không cũng mệt.

Cô quay lại nhìn Duy lúc này đã ngồi xuống tò mò nhìn con mèo:

- Lúc nãy em chụp không kịp, nó cào mặt con búp bê bị trầy một đường nè.

Anh nhìn xem. Bực quá, em nhéo tai nó một cái, nó quào tay em nữa này.

- Đâu?

Như Hạnh vô tư đưa tay cho Duy xem. Chỉ là một vết trầy nhỏ, nhưng cô thích nhõng nhẽo với Duy. Cử chỉ của cô làm Duy thấy tức cười, anh nghiêng đầu:

- Để anh treo con mèo này lên nghe.

- Chi vậy? Chết nó làm sao?

- Tại nó dám cào tay em.

- Anh này vô duyên.

Vừa nói, Như Hạnh vừa rút tay lại. Duy vội buông cô ra. Anh thấy hình như mình muốn nắm hoài bàn tay rất mềm của Như Hạnh. Nhưng cô đã đứng lên ẵm mèo và búp bê về phòng. Ra cửa, cô ngoái lại:

- Em mới phát hiện ra chỗ bán kem ngon lắm. Chiều nay em rủ Hưng đi ăn, anh có đi với tụi em không?

Đứng giữa phòng, Duy nheo mắt:

- Hạnh có muốn anh đi không?

- Muốn chứ sao không. Không thì em rủ làm gì?

- Vậy chiều anh về đi.

- Nhớ đừng có trốn nghe.

Cô lại cười khúc khích rồi đi mất.

Buổi chiều, Duy đi mua dụng cụ văn phòng. Lẽ ra đây là việc của tạp dịch, nhưng công ty chẳng có nhân viên nhiều nên Duy không tìm người. Cuối cùng anh làm từ A đến Z. Có lúc anh nghĩ đến chuyện nhờ Như Hạnh làm thư ký cho mình. Nhưng thấy cô thích làm phóng viên, anh đành bỏ ý nghĩ đó.

Duy về công ty một lát thì Như Hạnh cũng đến. Cô gật đầu chào mọi người,

vui vẻ:

- Mấy anh gọi em đến có chuyện gì vậy?

Duy còn đang ngạc nhiên thì Kỳ đã lên tiếng:

- Tại lâu quá không gặp, tụi anh muốn Hạnh đến chơi thôi, không có gì cả.

Cô thờ phào:

- Vậy mà em hết hồn. Nãy giờ đi trên đường em lo ghê, sợ là...

Cô bỏ lửng câu nói. Kỳ nói tiếp:

- Sợ có ai đó đập phá công ty, phải không?

- Cái anh này...

Rất tự nhiên, cô kéo ghế ngồi giữa bốn người. Thấy Thắng, cô gật đầu như làm quen. Duy giới thiệu:

- Anh Thắng, người lúc trước nghỉ để em thế chân đó.

- Vậy hả? Chào anh.

- Vậy đây là Như Hạnh. “Văn kỳ thanh bất kiến kỳ hình”. Lâu nay nghe tiếng giờ mới biết mặt.

Hạo xen vô:

- Biết mặt rồi thấy sao?

- Thấy Hạnh duyên dáng, dễ thương. Đừng bảo anh Thắng nịnh nha.

- Í! Em mà đẹp gì. Mấy anh muốn ăn gì thì bảo em đi mua, khỏi cần dụ khị.

Mọi người cười rộ lên, ai cũng bỏ máy quay lại phía Như Hạnh. Vinh búng tay:

- Anh Thắng đòi gặp mặt Hạnh hoài đó. Lúc nãy là tụi anh gọi Hạnh đến chơi để anh Thắng làm quen.

Như Hạnh liền thoáng:

- Làm quen rồi có dẫn em đi ăn gì không?

- Sẵn sàng. Hạnh muốn ăn gì cũng được.

Duy dựa người ra ghế:

- Như Hạnh mới phát hiện ra quán kem ngon đó. Tụi mày có muốn đi thì chiều nay tháp tùng, Hạnh sẽ đi.

Cô phản đối:

- Anh Duy rủ thì anh đi, sao lại đẩy cho em?

Kỳ nói bóng gió:

- Duy hay Hạnh gì cũng vậy thôi, xem như một mà.

Duy lừ mắt nhìn Kỳ:

- Im mày!

Như Hạnh vẫn vô tư không để ý:

- Em sợ mấy anh chê món đó là của con gái không thềm ăn.

Thắng nhiệt tình:

- Không có đâu. Hạnh mời gì anh cũng ăn hết.

Như Hạnh nheo mắt:

- Vậy hả?

Cô nghiêng người tới lấy xấp giấy trên bàn chia ra:

- Ăn đi anh Thắng.

Mọi người cười rần lên. Thắng từ chối:

- Thôi, cảm ơn Hạnh, anh no rồi. Hạnh mời món này... kệt quá.

Hạo vỗ vai Thắng cái bốp:

- Thấy chưa? Cho mày chừa cái tội hay “nổ”. Bây giờ có người trị rồi đó.

Cử chỉ khôi hài của Như Hạnh làm mọi người thú vị cười mãi. Thấy ai cũng cười, cô nhìn một cách ngơ ngác:

- Làm gì mà mấy anh cười hoài vậy?

- Đâu có gì. Tại thấy Hạnh dễ thương.

- Khen nữa.

- Mấy anh nói thật mà.

Thắng gật gù:

- Có bà chủ như thế này, làm bao nhiêu cũng không thấy mệt. Chịu làm sếp của tụi anh không Hạnh?

Như Hạnh chớp mắt suy nghĩ. Duy định ngăn lại thì Thắng đã oang oang:

- Hạnh thay chân Mỹ Phượng thì tụi anh ủng hộ tối đa. Thảo nào, tụi nó bảo thằng Duy không yêu Hạnh là uổng.

Mặt Như Hạnh chợt đỏ lên:

- Anh Thắng nói bậy gì đấy?

- Tính anh thẳng thắn, nghĩ sao nói vậy. Duy nó yêu em đó Hạnh. Em có nhận ra không?

Câu nói bất ngờ làm Như Hạnh và Duy đều ngẩn ra. Duy không ngờ mấy tên bạn trời đánh này đùa như vậy. Anh chợt hiểu cả bọn đã sắp đặt trước, có ngăn lại cũng không kịp. Anh thấy khó xử thật sự. Nhất là Như Hạnh đang cúi gầm mặt vì xấu hổ.

Ra hiệu bảo cả bọn “tốp” bót lại, Duy nói thản nhiên:

- Mấy anh chọc Như Hạnh cho vui đó, ở đây tụi anh hay đùa lắm. Hạnh đừng thèm nghe.

Kỳ cố tình châm thêm, kiêu giỡn đứng tim người nghe:

- Đúng rồi đó Hạnh, tụi anh đùa thôi. Tại thấy thằng Duy yêu mà không thể nói, nên tụi anh... đùa giùm cho nó cảm ơn đó. Đừng giận tụi anh nghe.

Duy đứng thẳng người lên. Anh không thể trách nhiệt tình của bạn bè, cũng không thể phản đối cách đùa cố ý như vậy. Duy khẽ lắc đầu, nói tỉnh bơ:

- Tụi mày hết chuyện sao lại moi em gái tao ra giỡn? Bộ không muốn ăn em hả? Bây giờ Hạnh về trước rửa Hung. Chiều tụi anh về đưa hai đứa đi ăn kem, em chịu không?

Vẻ linh hoạt trên mặt Như Hạnh đã biến mất. Cô xấu hổ quá nên cười không nổi nữa. Nếu biết đến đây để bị chọc ghẹo thế này, cho kẻo cô cũng không

dám đến. Cô không tưởng tượng nổi bạn anh Duy bạo đến vậy. Tự nhiên cô đâm ra khóp.

Hiểu rằng Duy muốn giải vây cho cô. Như Hạnh đứng dậy:

- Em về trước nha. Chào mấy anh.

Hạo và Kỳ nói với theo:

- Mai nhớ đến chơi nghe Hạnh.

Nhưng Như Hạnh đã đi như chạy ra cửa. Duy quay vào:

- Thế nào cô bé cũng trốn tao. Tụi mày làm trò khỉ gì vậy?

- Tụi tao tác hợp cho mày, không cảm ơn mà định trách hả. Coi chừng ăn đấm nghe.

Duy gạt ta Vinh ra nhả nhó:

- Làm ơn dẹp bớt lòng tốt lại giùm, tụi mày hại tao rồi. Tính cô bé hay mắc cỡ lắm.

- Mắc cỡ là dấu hiệu của tình yêu. Tốt! Mày chịu khó năn nỉ cô bé đi.

Duy nhún vai không trả lời. Chuyện chưa tới đâu đã bị lôi ra chọc ghẹo thế này, anh còn nói gì được nữa.

Đúng như Duy nghĩ. Như Hạnh bắt đầu trốn anh như con dế nhũi. Buổi chiều về không thấy chạy ra đón. Trong phòng cũng không có cô, dưới bếp cũng không. Duy hiểu mình nên tránh gặp, chờ cho cô bớt ngượng. Nhưng anh không làm nổi chuyện đó. Anh muốn biết đứng trước anh cô sẽ có thái độ ra sao. Mong rằng cô đừng thân nhiên, vì điều đó chứng tỏ cô không hề yêu. Như Hạnh không biết đóng kịch, nếu lòng cô thật không trong sáng với Duy, cô sẽ bối rối hay tìm cách giấu kiến nó. Không sao, cặp mắt tinh đời của anh sẽ nhận ra.

Duy vào phòng Hưng, hắn chỉ có một mình và đang nằm đọc sách. Anh quay về phòng mình nằm nghe nhạc khá lâu. Chợt nhớ ra, anh tắt máy, đi lên sân thượng.

Như Hạnh đang ngồi xem sách dưới dàn hoa giấy. Nghe tiếng chân, cô quay lại. Thấy Duy, mặt cô chợt đỏ lên, cô vội cúi gằm mặt nhìn vào sách. Cử chỉ linh túng đó không lọt khỏi mắt Duy. Anh đến ngồi gần Như Hạnh, hỏi tự nhiên:

- Hạnh đọc gì vậy?

Như Hạnh khép quyển sách lại để Duy đọc tựa. Nhưng anh chỉ liếc qua:

- Sao Hạnh không ở dưới nhà, ở đây em không thấy nóng hả?

- Đâu có, chiều tắt nắng rồi mà.

- Nhưng hơi nóng từ dưới hắt lên, cũng khó chịu vậy.

- Em đâu thấy gì đâu, trời mát rồi.

- Vậy hả?

Duy quay lại nhìn Như Hạnh hơi lâu. Anh mỉm cười một mình khi thấy mặt cô càng cúi gằm hơn. Duy thích nhìn vẻ bối rối của cô lạ lùng. Anh cố ý

nhìn thật lâu. Cuối cùng thấy cô sắp bỏ chạy đến nơi, Duy nói thản nhiên:

- Đi ăn kem không Hạnh?
- Thôi, em bận lắm.
- Bận gì vậy?
- Hả! Anh nói gì?
- Anh hỏi Hạnh bận gì?
- Em lỡ hẹn với nhỏ bạn đi chơi.

Biết là cô nói dối, Duy không tha:

- Em hẹn với bạn sao còn rủ anh với Hưng? Em mới nói lúc chiều mà. Vậy em hẹn bạn trong thời gian nào?

Như Hạnh làm thinh. Duy cũng không nói nữa. Anh vói tay ngắt chiếc lá trước mặt, tỉ mỉ xé nhỏ nó ra, như không để ý đến cô. Như Hạnh tò mò nhìn chiếc lá trên tay anh. Bất chợt Duy quay lại. Cô vội nhìn lảng nơi khác, cử chỉ rõ ràng là không tự nhiên.

Duy thấy mình “ngiên cứu” bao nhiêu đó đã đủ. Anh nói chuyện thật vô tư để cô đỡ ngượng nữa:

- Hạnh này! Anh thấy ở nhà một mình cũng buồn, sao em không theo mẹ anh đến nhà hàng chơi, hay đến nhà bạn gì đó. Suốt ngày giam mình ở nhà làm sao chịu nổi? Anh nhớ lúc trước em đi nhiều lắm mà.
- Em có đòi theo, nhưng dì Ngân không cho.
- Sao vậy?
- Dì bảo tới đó làm chi ồn ào lắm. Ở nhà buồn thì xem phim.
- Vậy sao không đi chơi?

Như Hạnh thở dài:

- Bạn bè về nhà hết rồi. Và em chỉ thích đi chơi với nhị ca, nhưng lúc này nhị ca bận rồi.

Duy có vẻ chú ý:

- Em thích đi chơi với Kha lắm hả?
- Dạ, đi với anh vui hơn, hợp “rơ” hơn.

Cô chợt linh hoạt lên:

- Nhị ca chịu vậy, tính tình cũng hợp với em. Chơi với anh, không bao giờ em thấy chán cả.

Duy cười:

- Vì Kha có thể chịu đựng khi bị em ăn hiếp, đúng không?
- Sao anh biết?
- Anh đoán.
- Ê! Anh đoán mò.

Thấy Như Hạnh đã quên chuyện lúc nãy, Duy cũng thôi không nhắc đến vụ ăn kem nữa. Nhưng ý nghĩ thâm kín của cô thì anh nghi ngờ gì nữa. Cô bé yêu anh mất rồi. Còn anh, bao giờ là lúc để nói thật lòng mình? Duy không

hiếu sao anh thận trọng khi tỏ tình đến vậy? Làm sao Như Hạnh tin anh yêu cô như cô đã yêu anh? Anh vừa chia tay với Mỹ Phượng đã vội tỏ tình. Như vậy chỉ làm Như Hạnh khổ sở vì nghi ngờ thôi.

Duy đã muốn kéo dài thời gian thử lòng Như Hạnh, vậy mà bạn bè đã làm hỏng hết. Anh khó xử vô cùng vì không thể giải bày với cô, chỉ im lặng. Cứ để thời gian giải quyết những điều cần làm.

Chương 8

Mỹ Phượng ngồi giữa đám bạn ăn nhậu và đùa giỡn. Cô im lặng hút thuốc, mặt khó dăm dăm. Cô bắt đầu hút từ lúc rơi vào nỗi buồn hận, chán đời. Và uống rượu sành hơn khi gia nhập vào “Hội những người thích quậy” mà nhỏ bạn giới thiệu, như thừa hưởng dòng máu trác táng của mẹ. Cô chơi hết mình, chơi không thua những tay anh chị nổi tiếng sành sỏi trong giới giang hồ, bất chấp sự ngăn cản của bà Diễm.

Băng nhóm này thuộc giới quý tộc, không cần học hành cũng không quậy phá kiểu giật dọc trên đường phố. Đó là những cô chiêu cậu ấm xài tiền như nước. Có mặt thường ở sàn nhảy hơn là ở nhà. Mà sàn nhảy thì lưu động mọi nơi mọi giờ. Mỹ Phượng lao vào cuộc chơi với tâm trạng phá phách, tung hết lớp vỏ nề nếp mà bà Diễm đã khoác cho cô.

Dựa ngửa ra ghế, chân gác bừa trên bàn, cô nhả khói, nhìn lên trần nhà. Điều bộ bất cần chung quanh. Chợt một bàn tay vỗ mạnh vào vai khiến cô đổ quau, ngồi phắt lên với điệu bộ sinh sự. Chiêu Ly đang đưa ly rượu cho cô, cười với vẻ hiểu biết:

- Uống thêm đi. Vài ly hết thất tình ngay. Tội quái gì phải buồn với rầu. Bộ trên đời này hết con trai rồi hả?

Đang nóng vì bị đau, lại nghe chữ thất tình, Mỹ Phượng như bị trúng tên, cô trừng mắt:

- Câm họng lại ngay!

Chiêu Ly bị mắc bắt ngờ, hơi hơi què, nhưng cũng gượng cười:

- Này! Làm gì tự nhiên quau quọ vậy? Đùa chút thôi mà.

- Đùa kiểu gì mất dạy vậy?

Mọi người ngừng ăn, quay lại phía Chiêu Ly. Què quá, cô cũng “phát hỏa”:

- Ê! Nói ai mất dạy?

Mỹ Phượng đứng dậy, đá phăng chiếc ghế:

- Nói mày, rồi sao? Ăn nói mất dạy. Đồ tồi!

- Phải rồi. Cứ cho tao tồi hay gì đó nhưng ít ra tao cũng không bị bồ đá liểng xiểng như mày. Ha... ha... bị bồ đá mà ra vẻ ta đây... Á...

Cô chưa nói xong đã hét lên một tiếng hốt hoảng. Mỹ Phượng hất ly rượu vào mặt cô, rượu ướt cả mặt, chảy tràn xuống áo. Chiêu Ly nổi khùng nhào tới tát vào mặt Mỹ Phượng. Mỹ Phượng túm áo cô xô mạnh một cái. Nếu Thái không đỡ kịp, có lẽ Chiêu Ly đã văng xuống đất.

Tròng phòng náo loạn lên, chén đĩa bay tứ tung, mảnh vỡ lổn ngổn dưới sàn

nhà. Thái giữ Chiêu Ly lại, vài người kéo Mỹ Phụng ra. Tiếng hét, tiếng can ngăn và tiếng cười tạo nên một hỗn hợp âm thanh chói tai. Buổi tiệc tan giữa chừng trong đồ nát, náo loạn.

Phải vất vả lắm, bạn bè mới tách được Chiêu Ly và Mỹ Phụng ra.

Về nhà Mỹ Phụng nằm vật ra giường khóc âm ỉ, làm bà Duy hoảng hồn chạy vội vào phòng cô.

- Chuyện gì vậy Phụng?

- Con chán lắm rồi. Chán tất cả rồi. Con đang muốn chết, mẹ đi mua thuốc về đây.

Bà Duy lắc đầu khổ sở. Đầu phải đây là lần đầu tiên Mỹ Phụng đòi tự vẫn.

Bà không sợ điều đó. Nhưng cô cứ khóc lóc đập phá làm trong nhà rối tung.

Bà khổ tâm mà chẳng làm gì được, chỉ biết trút tất cả căm giận vào ông Huỳnh. Rốt cuộc, ông ngày càng trốn bà và ở lại hăng, thỉnh thoảng mới về nhà. Hai mẹ con khôn khổ đầy đọa lẫn nhau trong biệt thự rộng thênh thang.

Cổ nén chán chường, bà ngọt ngào:

- Không có thằng Duy thì cũng có thằng khác. Mẹ sẽ tìm cho con thằng khác hơn nó gấp mười lần. Tội gì phải khổ vì nó chứ.

- Mẹ đẹp điệp khúc đó đi. Tại mẹ tất cả. Nếu mẹ không xúi con đòi tiền thì đâu đến nỗi ảnh bỏ con.

Bà Duy nghiêng răng:

- Chứ không phải tại mày hung dữ làm nó chán hả? Tao có xúi mày đập phá công ty nó không?

- Nhưng như vậy vẫn còn cứu vãn được, con năn nỉ ảnh là xong. Tại mẹ tham tiền làm ảnh ghét lây cả con. Mẹ sáng mắt chưa?

Bà Diễm im lặng. Có lẽ Mỹ Phụng nói đúng. Có lẽ bà sai lầm. Buổi tối về nhà nghe Mỹ Phụng kể lại cuộc xô xát của cô, bà nghĩ vậy là hết. Thế nào bạn bè Duy cũng xúi nó bỏ Mỹ Phụng. Vả lại, khi Duy đưa Như Hạnh vào công ty là nó đã mặc nhiên xem thường Mỹ Phụng rồi. Bà nhin cũng giới hạn mà thôi. Đến nỗi như vậy thì cho đổ vỡ luôn.

Việc đầu tiên bà nghĩ đến là tiền. Mất hai trăm triệu bà xót gì nổi. Cho nên khi Duy gọi điện nói chuyện với Mỹ Phụng, bà ngồi một bên nhắc cô đòi tiền, đòi một cách quyết liệt... Cuối cùng thì bà cũng được như ý.

Có điều bà không ngờ Mỹ Phụng lụy tình đến như vậy. Chưa hề biết yêu nên bà không hình dung nổi cô sẽ đau khổ ra sao. Bà tức điên lên khi thấy cô quây phá hận đời, như thể mất Duy là mất luôn ánh sáng của cô. Và hậu quả việc thất tình của cô chỉ mình bà gánh chịu. Biết trút cơn giận vào ai đây?

Mỹ Phụng day nghiêng:

- Tại mẹ tất cả, mẹ tham tiền. Mà tiền đó có phải của mẹ đâu, cũng là của người khác mẹ giật cướp. Vậy mà cho con có bao nhiêu đó cũng tiếc. Có ngày trời trả báo mẹ đó.

- Cầm họng đi!

Cô vùng dậy, quát lên:

- Con không cầm.

Bà Diễm dịu giọng:

- Bây giờ con muốn gì?

- Không muốn gì nữa hết, con chán mọi thứ rồi, không muốn sống nữa...

Hu...hu...

Mỹ Phượng lại gục xuống như tàu lá héo, khóc nức nở trong gối. Bà Duy mím miệng:

- Con ngồi dậy, ra gọi điện cho thằng Duy đi.

- Chi vậy?

- Hẹn nó đi chơi để nói chuyện.

- Mẹ đừng tào lao. Hẹn mấy lần rồi có được đâu.

- Nhưng lần này thì khác. Con đang khóc, cứ vừa khóc vừa hẹn nó ở quán nào đó. Con dọa tự tử là nó đến ngay. Nó không dám lì đâu.

Bà nhìn đồng hồ:

- Gọi nhanh đi, gần đến giờ nó về rồi đó.

“Có vậy mà cô nghĩ không ra”. Mỹ Phượng tràn trề hy vọng. Chạy xuống nhà dưới, cô gọi điện đến công ty. Là Duy bắt máy. Cô lấy giọng bí ẩn:

- Em. Mỹ Phượng đây. Chiều nay em muốn gặp anh.

- Chi vậy Phượng?

- Em muốn nói chuyện.

- Anh nghĩ mọi chuyện mình đã giải quyết xong rồi. Xin lỗi em, lúc này anh rất bận.

Mỹ Phượng khóc nức lên:

- Đừng tàn nhẫn với em như vậy Duy. Hãy để em giải thích một lần nữa thôi. Chiều nay sáu giờ, em chờ anh ở quán Hương Lam. Nếu anh không đến em sẽ tự vẫn. Em chán đời lắm rồi, có chết cũng không sao.

Duy kêu lên:

- Đừng làm vậy Phượng.

Nhưng Mỹ Phượng đã gác máy. Mắt cô ráo hoảnh, hả hê trong cảm giác chiến thắng.

Cô rửa mặt, và ngồi vào bàn trang điểm. Đích thân bà Diễm làm mặt cho cô. Một đôi mắt thật mơ màng, sâu muợn. Cộng với vẻ buồn trên gương mặt, cô đẹp một cách nào nùng. Lần đầu tiên Mỹ Phượng trang điểm nên một khuôn mặt như vậy, cô thấy mình chẳng cần gì phải khóc cả. Chỉ cần vẻ buồn như cúc, điệu gầy như mai cũng đủ làm mềm lòng Duy rồi. Những cử chỉ đó đâu cần cô phải học.

Cô đến sớm hơn giờ hẹn, và ngồi vào góc phòng lặng lẽ chờ Duy.

Anh đến thật. Mỹ Phượng nhìn thấy anh ngoài cửa. Cô ngồi yên nhìn anh

lách qua các bàn đi về phía cô. Dáng dấp hào hoa ấy, gương mặt đẹp cương nghị ấy đã một thời là của cô. Bây giờ và mãi mãi sau này cũng vậy. Cô cứ yêu đắm đuối, tuyệt vọng. Tự nhiên cô thấy muốn khóc.

Duy ngồi trước mặt Mỹ Phượng. Như không thấy cái nhìn mê say của cô, anh hơi nghiêm:

- Em muốn nói chuyện gì?

Mỹ Phượng hơi lúng túng:

- Chẳng lẽ mình không có chuyện gì để nói sao anh? Dù sao mình cũng đã từng yêu nhau mà.

Duy quay mặt như không muốn nghe cô nói điều đó. Cử chỉ của anh không làm cô hụt hẫng tự ái chỉ càng khơi dậy tình cảm cuồng nhiệt đã mất. Giọng cô van lơn:

- Không lẽ vì chuyện khờ khạo của em, anh giận em lâu đến vậy?

Duy lắc đầu, nhìn vào mắt cô:

- Đây không còn là chuyện giận nữa Phượng, mình hoàn toàn không hợp nhau thì nên chia tay. Em nên tìm cho mình tình cảm khác, đừng nhớ chuyện trước đây nữa.

- Không, em không quên được. Em còn thương anh. Tới chết em cũng chỉ thương mình anh.

Giọng Duy nhẹ nhàng:

- Rất tiếc anh không thể làm em vui được. Nếu em muốn mình vẫn cứ là bạn, chỉ là bạn. Ngoài ra anh không thể chiều em được. Đừng buồn anh.

Duy nói chuyện lịch sự và xa cách. Một tình cảm mãnh liệt trào lên trong cô khi nhìn thấy anh, nghe giọng nói của anh. Cô muốn nhào vào lòng anh để được ôm siết, được cảm thấy sự đắm đuối... Càng khao khát Duy, cô càng thấy quýnh quáng bất lực. Sao mà anh xa cách thế, lạnh lùng thế? Cô biết làm gì bây giờ?

- Anh nói đi! Em phải làm sao để anh trở lại yêu em, em sẽ làm hết cho anh vui.

Duy nhìn cô, điềm tĩnh và thương hại:

- Cái gì mất rồi thì không thể tìm lại được Phượng ạ. Anh xin lỗi.

- Anh thù ghét em lắm phải không? Vì em đã làm anh lòng đau.

- Chuyện đó qua rồi. Anh quên rồi.

Mỹ Phượng gục mặt xuống bàn, vai rung lên vì khóc. Duy hơi nhìn xung quanh. Rất may là không ai để ý cử chỉ khác thường của cô. Duy không thích bị người ta nhìn mình với ánh mắt tò mò. Anh gõ nhẹ nhẹ lên bàn:

- Em đừng xúc động quá. Hay là anh đưa em về. Để người ta nhìn em không hay đâu Phượng à.

Mỹ Phượng chột ngắc lên:

- Có phải anh đã yêu Như Hạnh không?

Duy im lặng tìm gói thuốc trong túi. Anh rút một điếu, chăm chú châm lửa, như muốn thay câu trả lời.

Mỹ Phượng vẫn nhìn anh, nói gần như hét lên:

- Em nói có đúng không? Anh nói thật đi.
- Đó là chuyện riêng giữa anh và Như Hạnh. Xin lỗi, anh không thể trả lời em.
- Không, anh nói thật đi, nói thật đi.
- Em tìm hiểu làm gì?
- Em muốn biết, và cần biết.
- Chỉ vậy Phượng?
- Để em dứt khoát tư tưởng.

Duy cười nhẹ:

- Mình đã chia tay rồi, anh sống ra sao, mong em đừng quan tâm.

Mỹ Phượng vẫn ngoan cố:

- Có nghĩa là anh đã yêu nó rồi, không chừng vì nó nên anh mới bỏ em.

Duy nhìn cô, hơi cau mày:

- Em tưởng tượng chuyện gì vậy? Như Hạnh vô tội trong chuyện này, em đừng lôi cô ấy vào đây.

Mắt Mỹ Phượng lóe lên, cắn hờn:

- Vì nó mà anh bỏ em, nó phải trả giá chuyện này.

Duy thoáng rùng mình, anh lo cho Như Hạnh thật sự:

- Tại sao cô ấy phải trả giá, và trả giá vì cái gì? Anh nhắc lại là cô ấy không liên quan gì đến anh và em, em đừng làm bậy. Nếu Như Hạnh có chuyện gì, thì gia đình anh không bỏ qua cho em đâu Phượng ạ.

Tim Mỹ Phượng tưởng nát ra được vì đau đớn. Duy không thừa nhận tình yêu của anh. Nhưng chỉ bao nhiêu đó lời cảnh cáo, Mỹ Phượng hiểu anh bảo vệ Như Hạnh như một phần lễ sống của mình. Điều đó làm cô chỉ muốn chết để trốn chạy cảm giác tuyệt vọng đau khổ.

Khuôn mặt xinh đẹp của cô lại đầm đìa nước mắt:

- Nếu anh từ chối em, em sẽ tự tử cho anh yên ổn mà yêu người khác.

Duy cau mày:

- Em vẫn không chừa được tính ích kỷ sao? Dồn người khác vào chân tường, liệu em có sung sướng hơn không?

Anh đã nghiêm nghị nhìn cô:

- Đã không còn yêu thì nên chia tay như những người bạn, Phượng ạ. Anh hy vọng em đừng biến anh và em thành kẻ thù của nhau, không hay ho gì cả em hiểu không.

Mỹ Phượng trầm thì:

- Anh không yêu em nữa thì em sống để làm gì.
- Em còn mẹ em, và tương lai nữa. Đừng bi quan như vậy Phượng, anh

không đáng để em suy nghĩ nhiều đâu.

Thấy cô im lặng, Duy chủ động chia tay. Anh gọi tính tiền, rồi ngồi yên chờ Mỹ Phượng đứng lên. Nhưng cô không có ý định về, cô nói như mê man:

- Mấy ngày xa nhau, em suy nghĩ lại và đã hiểu. Anh yêu Như Hạnh nên mới bỏ em. Nó là kẻ thù không đội trời chung với em, em thù nó.

- Anh nhắc lại, Như Hạnh không có lỗi gì trong chuyện mình chia tay, em nên sáng suốt một chút Phượng ạ. Mình về nghe, để anh đưa em về.

Hơi nghiêng người về phía Phượng, Duy vỗ nhẹ tay cô:

- Lúc nào anh cũng lo cho em như một người bạn, và mong em tìm được hạnh phúc. Anh nói thật lòng, em đừng xem anh như kẻ thù. Không phải vậy đâu Phượng. Thôi, về cho em nghỉ nghe. Em có vẻ mệt rồi.

Mỹ Phượng không phản ứng gì nữa. Cô im lặng theo anh ra ngoài, nhìn cô như không còn sinh khí.

Đưa Mỹ Phượng về, Duy từ chối lời khản khoản của cô khi yêu cầu anh vào nhà. Anh cũng không hứa hẹn bất cứ điều gì với cô. Mỹ Phượng chỉ còn biết yên lặng vì thất vọng.

Chia tay với Mỹ Phượng, Duy về nhà. Nhớ lại những lời đe dọa của cô, anh lại lo cho Như Hạnh. Mỹ Phượng thuộc tuýp người dám làm bất cứ chuyện gì để đạt được điều mình muốn, làm sao Duy không thấy lo.

Duy lắc đầu một mình, thực ra anh đã hiểu gì về Mỹ Phượng? Chưa bao giờ anh phân tích hay nghĩ ngợi về tình yêu của mình. Ba năm học chung ở phổ thông, anh cũng chẳng hiểu tí gì về cô. Tình cảm đối với cô giống như sự say mê một nhan sắc. Mãi sau này anh mới hiểu mình lẫn lộn với tình yêu.

Bốn năm sau gặp lại, anh vẫn không thay đổi, không yêu hơn và cũng không phai nhạt. Duy không hiểu anh đã không còn yêu Mỹ Phượng nữa, hay vì những việc làm của cô đã dập tắt tình yêu? Nhưng dù ở dạng nào đi nữa, thì anh vẫn may mắn đã chưa trói buộc với cô. Mỹ Phượng không là người yêu lý tưởng, càng không thể là người vợ anh mong muốn. Không yêu Như Hạnh đi nữa, anh cũng không dám chọn cô.

Duy về nhà hơi tối. Anh gặp Hưng ở phòng khách. Hắn nhìn anh một cách trách móc, nhưng không nói gì. Cái nhìn làm Duy không thể không chú ý.

Anh đến ngồi trước mặt Hưng:

- Chuyện gì vậy?

- Đâu có gì. Bình thường.

- Mẹ có nhà không?

- Mẹ qua nhà bác Hoàng chưa về, tối nay bên đó có tiệc.

- Vậy hả?

Duy định đứng lên thì Hưng chột lên tiếng (có lẽ im lặng hắn không chịu được), giọng hắn có chút phê phán:

- Anh Ba! Bộ anh định quen lại với chị Phượng hả?

- Không.

- Hồi chiều em và Như Hạnh đi mua đồ, gặp anh với chị Phượng trong quán nước. Tụi em ngồi ở ngoài thấy anh, nhưng anh không thấy.

Mặt Duy hơi thay đổi:

- Như Hạnh có nói gì không?

- Không, nhưng thấy có vẻ buồn. Emm tính rủ nó đi chơi, nhưng nó bảo nhức đầu muốn về ngủ. Em về luôn.

Nói rồi, Hưng chăm chú xem tivi như không để ý chuyện của Duy nữa. Anh ngồi yên suy nghĩ một lát, rồi đi lên lầu.

Như Hạnh không có trong phòng. Duy đi lên sân thượng. Cô đang ngồi ở góc cuối sân, màu áo trắng nổi lên trong bóng tối (khiếp tả gì mà giống ma thế không biết nữa). Duy đi về phía cô:

- Sao ngồi đây một mình vậy Hạnh?

Cô không trả lời. Duy có cảm tưởng cô đang khóc. Anh sờ nhẹ lên mặt cô. Một khuôn mặt ướt đầm. Không kèm được, anh ôm cô vào lòng:

- Chuyện không phải như em nghĩ đâu Hạnh. Em đừng khóc. Anh với Mỹ Phượng không có gì hết. Em phải tin anh.

Giọng Như Hạnh hơi nghẹn nghẹn:

- Chuyện tình cảm của anh, tôi không có ý kiến, anh buông tôi ra đi. Tôi không dính dáng gì đến hai người cả. Mặc tôi.

- Không dính dáng sao em lại khóc?

- Tôi khóc kệ tôi.

- Nhưng anh chịu không nổi. Em có dám khẳng định em không yêu anh không? Dối lòng làm gì, anh không hiểu em thì còn ai hiểu. Nếu không yêu em làm sao anh hiểu được điều đó.

Nói rồi không để Như Hạnh phản ứng, Duy áp môi mình lên môi cô. Anh không hôn mà chỉ để yên thật lâu. Như Hạnh cố quay mặt tránh, nhưng bị anh giữ lại. Cô để yên. Duy nói nhỏ gần như thầm thì:

- Em hết giận anh chưa?

- Cùng một lúc yêu hai người, lương tâm anh không cắn rứt sao?

- Đừng nói bậy, nếu em không muốn bị đòn.

Như Hạnh ngọ nguậy cố thoát khỏi vòng tay Duy. Nhưng anh không buông mà còn ghì chặt cô hơn:

- Lẽ ra anh chưa nói với em bây giờ. Anh muốn em có thời gian hiểu kỹ mình hơn, nhưng chuyện đã như vậy anh không thể không nói. Em buồn làm sao anh chịu được.

Cô khóc thút thít:

- Tôi buồn vui thì ảnh hưởng gì đến anh. Từ trước đến giờ, tôi vậy đó. Thích thì tôi khóc, chứ không phải vì chuyện anh đi chơi với người yêu đâu. Tự nhiên ghán ghét lung tung.

- Đừng trẻ con như vậy Hạnh. Nói nghiêm chỉnh với anh đi. Em bảo ai là người yêu?

- Tại sao tôi phải nhắc tên người yêu của anh chứ? Tự anh không nhớ nổi sao?

Duy hỏi một câu thật xa đẽ:

- Em biết tại sao mỗi lúc chọn quà cho em, anh đều mua đồ chơi không?

- ...

- Vì em cứ con nít mãi. Ngay cả trong tình yêu, em cũng trẻ con, anh biết làm sao bây giờ.

- Chê tôi là con nít thì anh yêu làm gì.

Duy phì cười:

- Nói như vậy là em hiểu anh rồi mà. Mà đã hiểu thì không được giận nữa nghe không?

Như Hạnh híc mũi:

- Đã bảo là tôi không thêm giận người dung.

Duy đặt Như Hạnh ngồi trên chân mình, nửa nghiêm nửa chế giễu:

- Rất may em là người dung của anh. Yêu người dung, anh không bắn khoắn gì cả. Chỉ sợ mãi mãi em chỉ là cô em gái.

Nhớ lại hình ảnh đã thấy lúc chiều, Như Hạnh ảm ức:

- Là em gái thì anh không phải khó xử khi đi chơi với người yêu cũ, cái nào dễ chịu hơn hả anh?

Duy khẽ tát vào mặt cô:

- Nếu em cứ tiếp tục nói bậy, anh sẽ quăng em xuống đường. Tốt hơn hết em hãy bảo anh giải thích, như vậy mới ra dáng người lớn.

- Em không thêm nghe.

- Để giận khóc thích hơn chứ gì? Tốt! Vậy anh đi ngủ đây.

Vừa nói, Duy vừa đặt Như Hạnh xuống, đến đứng tựa lan can ngó xuống đường. Như Hạnh ngồi im, rồi bỗng giậm chân bỏ đi xuống. Duy quay lại kéo cô ngã ập vào người, phì cười:

- Em đi đâu vậy?

- Buồn ngủ lắm.

Đã giận chuyện Mỹ Phượng, giờ còn bị chọc ghẹo, Như Hạnh tức thật sự.

Cô lăm lè gỡ tay Duy ra. Trong bóng tối không thấy rõ mặt, nhưng cô biết anh buồn cười về cử chỉ của cô. Cô nói như muốn khóc:

- Với chị Phượng, anh có hay đùa cợt không? Hay chỉ có tôi là như vậy? Tôi không cho phép ai đem mình ra làm trò đùa đâu. Buông ra!

Duy choàng qua người cô, dịu dàng:

- Em có biết lúc này anh với Mỹ Phượng nói gì không? Vẫn là chuyện chia tay. Tính anh không thích lưng chừng. Cũng như anh không hề lơ lửng giữa em với Mỹ Phượng. Em giận anh là đồng nghĩa với xúc phạm. Giải thích

như vậy, em chấp nhận được không?

Như Hạnh không trả lời, cô thở dài:

- Có năm mơ em cũng không tưởng tượng tới nay xảy ra chuyện này. Lúc này thấy anh với chị Phượng, em khổ sở quá mà không hiểu tại sao. Em cảm thấy bị sụp đổ ghê lắm. Nhưng điều đó không đáng ngạc nhiên bằng anh bảo yêu em. Anh có đùa không, hả anh Duy?

- Anh không có thói quen đùa như vậy.

Duy nói và cúi xuống mặt cô, môi họ chạm nhau. Lần này anh hôn cô bằng nỗi say mê rung động. Môi Như Hạnh cứng ngắt dưới cử chỉ cuồng nhiệt của Duy. Cô chưa biết hôn. Anh thì thầm:

- Mai một anh sẽ dạy em.

Như Hạnh im lặng nghe Duy nói, đầu óc cô chéch choáng như bị say. một cảm giác lạ lùng chưa từng có. Nhưng là cảm giác ngắt ngảy kỳ lạ. Giờ thì cô đã hiểu được sức quyến rũ lạ lùng của trái cấm.

o O o

Mỹ Phượng nằm dài trên giường. Tóc rối tung trên gối, cổ họng khô khốc và lưỡi bỏng rát. Cô đã uống quá nhiều rượu như một sự tàn phá, tự giày vò.

Trong đời mình, chưa bao giờ cô bị rơi vào cảnh buồn bã như thế này. Giữa những cơn tỉnh táo hiếm hoi, cô thề sẽ làm cho Như Hạnh điêu đứng, để trả thù nỗi mất mát mà cô phải chịu.

Cả tuần nay không cách nào gặp được Duy, cô lòng sục anh một cách điên cuồng. Nhưng những phút gặp hiếm hoi của cô chỉ nhận được thái độ lạnh tránh. Duy cương quyết và không dễ bị lung lạc bằng nước mắt. Cô biết làm gì hơn để không chế anh.

Lúc này bà Diễm hay đi đâu biệt, có khi vắng nhà gần cả tuần. Dương Huỳnh thì lặng lẽ như chiếc bóng. Lúc bực tức, cô trút tất cả thô bạo vào người làm. Mỗi lần cô gọi đến, bà ta có vẻ chống đối ngầm. Vẻ ghét bỏ trong mắt bà ta càng làm cô ngứa mắt hành hạ cho bỏ ghét. Rốt cuộc cô có cảm giác mình là cái gai trong mắt tất cả mọi người. Cô muốn phá phách đập nát tất cả.

Mỹ Phượng ngồi dậy, lần mò xuống phòng khách tìm chai rượu. Ngang qua phòng bà Diễm, thấy bà nửa nằm nửa ngồi trên giường đăm chiêu hút thuốc. Cô đứng lại cười khẩy:

- Lâu lắm mới thấy mẹ hút thuốc. Mẹ chán làm bà già đức hạnh rồi hả?

Bà Duy không trả lời, dụi đầu thuốc vào gạt. Bà ngồi dậy đá nó vào gầm bàn. Mỹ Phượng khó chịu:

- Mấy ngày nay, mẹ đi đâu vậy?

- Đi công chuyện.

- Công chuyện hay đi chơi? Tối ngày mẹ cứ bỏ đi, cái nhà này giống nhà hoang quá.

Bà Duy chột nổi quạu:

- Mày không phải là mẹ tao. Đi ra ngoài cho tao được yên thân một chút.
- Khỏi đuổi.

Nói xong Mỹ Phượng đá sầm cửa nghe một tiếng rầm chói tai. Bà Duy giận tím mặt, nhưng đành nhin cô cho yên thân.

Mỹ Phượng chẳng hiểu gì nỗi lo của bà cả. Tối ngày chỉ lo rình rập đuổi Duy đến chướng mắt. Bà chịu không nổi cô nữa.

Nằm ngửa ra giường một cách chán nản, bà nhớ lại chuyến đi Nông Pênh lần này. Tên nhân tình cũ đã chuyển chỗ ở. Lần mò hỏi thăm phải mất đến hai ngày, bà lần được địa chỉ của hắn ở chợ Ô-xây. Hắn trắng trợn bảo bà cứ đi thừa cảnh sát. Nhưng ngay cả giấy tờ chứng minh hắn lấy tiền của bà cũng không có, thừa thì được gì. Xem như mất trắng mấy trăm triệu. Bà thất điên bát đảo mà chỉ âm thầm chịu đựng. Về nhà lại gặp Mỹ Phượng quậy, có đáng để nổi điên không?

Bên phòng Mỹ Phượng chột có tiếng cười đùa. Rồi tiếng nhạc âm âm cộng với tiếng rú hét giống mấy người điên. Bà tức càng hông. Nhưng biết có nói cũng không được nên ráng nén giận nằm im.

Ông Huỳnh chột bước vào, vẻ nhẩn nhin pha lẫn chán chường:

- Mình nói con Phượng làm ơn vặn nhạc nhỏ lại giùm, âm ỉ quá tôi nhức đầu lắm.

Bà Duy ngọt ngào:

- Tụi nó còn trẻ, tính phải sôi nổi chứ. Mình để ý làm gì.
- Tôi không để ý nó. Nhưng nó cứ quậy âm cả nhà, ồn quá làm sao tôi chịu nổi,

Như không nén được bức tức, ông hậm hực:

- Tự nhiên sau này nó hay kéo bạn đàn đúm về đây. Riết rồi mẹ con mình coi tôi không ra gì cả.

Bà Duy chột đứng phắt dậy:

- Thế thì sao? Giờ đến phiên ông muốn quậy phải không?
- Tôi không quậy, nhưng tôi chịu hết nỗi rồi.
- Ông chịu hết nỗi thì tôi cũng chịu hết nỗi ông. Nếu muốn thì mẹ con tôi ra khỏi nhà cho ông vừa lòng.
- Kìa mình! Tôi có nói gì đâu.

Ông bắt đầu dịu xuống, nhưng đã muộn. Bà đã nổi cơn lôi đình:

- Ông có biết tại sao con gái tôi phải khổ sở đập phá như vậy không? Vì con ông đó, con gái yêu quý của ông đó. Nó giật bồ của con Phượng làm con nhỏ điều đứng mấy tháng nay. Ông vừa lòng chưa?

Mắt nhìn trừng trừng ông Huỳnh, bà rít lên:

- Con ông làm khổ con tôi đến vậy, chắc ông hài lòng lắm, ông hả dạ lắm. Sao tôi ngu dại chọn ông làm chồng vậy hả trời? Để tôi chết mất cho ông

sáng mắt... hu... hu...

Nói rồi, bà nằm vật xuống giường khóc lóc thê thiết. Ông Huỳnh hoảng sợ:

- Kìa mình! Tôi chỉ góp ý con Phượng một chút chứ có ý gì đâu. Mình đừng làm lớn chuyện. Tôi xin mình. Để cho trong nhà được yên ổn rồi mình muốn làm gì thì làm.

- Tôi muốn yên mà có được với ông đâu. Sao thân tôi khổ vậy hả trời?

Bà đập tay vào gối, khóc vật vã. Không phải bà muốn làm nư với ông, cũng không phải giả vờ để hù dọa, mà đó là những giọt nước mắt đau khổ thật sự. Sự đau khổ thâm kín không nói được, giờ biến dạng đi bằng biểu hiện khác. Làm sao ông Huỳnh hiểu được điều đó. Ông chỉ thấy vì Như Hạnh mà bà đau đớn, bà làm khổ ông. Ông sợ thấy bà khóc, đúng hơn là sợ bị làm tình làm tội. Đến phiên ông lúng túng:

- Giờ bà muốn tôi phải làm sao đây?

- Con ông thì ông biết, ông tự xử. Tôi có quyền gì mà xen vào.

- Tôi có gặp nó đâu mà xử. Mười mấy năm rồi, tôi đâu thấy mặt nó. Có nói chưa chắc nó đã nghe.

Thái độ nhu nhược của ông ban đầu làm bà ngạc nhiên sau đó thì hả dạ. Bà liếc ông thâm hiểm:

- Ông làm cha mà không dám bảo nó buông tha bỏ con Phượng à. Nếu nó cãi thì ông dọa tử vẫn, xem nó có sợ không?

Thấy ông Huỳnh làm thỉnh, bà tấn công:

- Ông không trị được con ông thì chết đi cho rồi. Làm cha kiêu gì mà sợ con quá vậy?

- ...

- Ông muốn trong nhà này yên ả thì liệu mà dạy con, tôi không biết. Còn không thì tôi sống với người khác. Tôi chán ông lắm rồi.

- Kìa mình! Vợ chồng sống với nhau mười mấy năm mà mình còn tư tưởng đó sao?

Bà Duy ngồi lên:

- Còn hơn ở với ông, tôi không được cái gì. Ông cứ chọn đi.

Nói rồi, bà bỏ đi qua phòng Mỹ Phượng, để mặc ông ngồi rữ với tâm trạng nặng nề.

Mỹ Phượng đang ngả ngón trong lòng Thái. Trong phòng là mấy cô cậu nửa nằm nửa ngồi trên giường. Khói thuốc mù mịt, dưới sàn phòng vỏ đậu phộng và lon bia bừa bãi.

Thấy bà Duy, Mỹ Phượng cau mặt:

- Mẹ làm ơn để con tự do một chút đi. Mẹ vô đây làm gì?

- Thôi được. Nhưng mày đừng làm ồn quá, đừng mà mới lên tiếng đó.

Mỹ Phượng bĩu môi:

- Mẹ sợ hả?

Cô phẩy tay coi thường. Rồi nhả mặt bảo bà đi ra.

Thái lên tiếng:

- Liệu ông dưỡng em có la tụi anh không? Quê lắm.

- Ông không dám làm chuyện đó đâu. Em quát một tiếng là rụt cổ liền. Ông mê mê em lắm.

- Mẹ con em đều đẹp, đàn ông nào lại không mê.

- Còn anh?

- Anh làm nô lệ cho em rồi còn gì.

Mỹ Phượng nằm ngửa ra, cười kiêu hãnh. Nụ cười giấu một vẻ độc ác. Buổi họp mặt hôm nay không có Chiêu Ly. Thái đã tẩy chay con nhỏ để chạy theo cô, cho đáng đời.

Cô ghét Chiêu Ly về tội đã dám cười cô thất tình. Và thế là cô của Thái ngay trước mũi Chiêu Ly để trả đũa. Con bé đua đòi ăn chơi nhưng thật ra còn rất “nai”. Bị Thái hắt hủi và Mỹ Phượng cười vào mũi, cô nhỏ đã khóc lóc năn nỉ Mỹ Phượng. Nhưng một khi Mỹ Phượng đã trả thù thì đập được Chiêu Ly dưới chân rồi, cô sẵn sàng hất thêm xuống bùn. Để gì cô buông tha.

Cô cũng đang cần Thái làm vệ sĩ cho cô. Không phải để bảo vệ, mà là trừng phạt Như Hạnh. Mỹ Phượng tin rằng Thái dễ điều khiển hơn Duy gấp chục lần.

Hôm gặp Như Hạnh và Duy ngoài đường, cô đã ghen điên cuồng. Chỉ một trí tưởng tượng cũng đủ để cắn gan, huống gì chúng kiến họ thân mật với nhau. Cô những muốn bẻ răng Như Hạnh khi nhìn thấy cô ta áp mặt trên vai Duy cười cười, nói nói. Còn anh thì quay lại nhìn cô ta đầy vẻ âu yếm. Một cử chỉ mà trước đây cô không thấy ở Duy.

Cô có cảm tưởng Như Hạnh giật trên tay cô một báu vật chỉ là của mình cô. Mà cô thì không có thói quen nhường nhịn hay chịu thua.

Đến chiều, đám yêu nhên nhện rút lui. Căn phòng bừa bộn và đầy rác. Mỹ Phượng hách dịch sai người làm lên dọn dẹp.

Bà ta đi rồi, không đuổi Thái ra ngoài, cô điềm nhiên thay đồ trước mặt hắn. Bị hắn ôm trong tay và bắt đầu vỗ đập, Mỹ Phượng mỉm cười để yên. Rồi bất ngờ giữ tay hắn lại:

- Khoan chứ cưng! Xong chuyện rồi cưng muốn gì cũng được.

Thái có vẻ cụt hứng, cặp mắt hắn đầy vẻ luyến tiếc. Hắn lì lợm chúi đầu vào ngực cô:

- Tối nay anh ở đây được không? Ở suốt đêm luôn. Anh không thích nhà mình bằng nhà em.

Mỹ Phượng vỗ đầu hắn như vỗ đầu một đứa trẻ:

- Đi công chuyện xong cái đã.

Cô đứng yên mặc hắn hưởng thụ mình và cuối cùng kiên quyết đẩy hắn ra:

- Bao nhiêu đó thôi nha. Bây giờ mình đi, tối rồi. Coi chừng không gặp được

nó.

- Em nói con nhỏ đó ở đâu?

Mỹ Phượng liếc hắt một cái:

- Có bao nhiêu đó cũng quen. Cứ đi với em sẽ biết.

Thái rời cô. Hắt búng bùng ngón tay như đe dọa một người vô hình đứng trước mặt, cử chỉ cực kỳ du côn.

Cả hai đến Nhà Văn Hóa. Mỹ Phượng biết lúc này Như Hạnh đến đây học lớp dương cầm. Cô biết điều này vì đã hai lần thấy Duy đón cô ta ở cổng. Cô đã theo dõi Như Hạnh. Gởi xe xong, Mỹ Phượng chọn một băng đá ở góc khuất lối đi. Ở đây vắng hầu như không có người. Thái đứng dựa cột chờ đợi.

Chờ hơi lâu, Thái bắt đầu sốt ruột. Anh định đến chỗ Mỹ Phượng, thì cô đã nhả mặt ra hiệu:

- Nó đến rồi kìa.

Thái quay lại nhìn về phía hành lang. Như Hạnh đang đi tới. Cô đến trễ nên có vẻ rất vội. Thái khoanh tay đứng ngắm cô. Cô bé mặc đầm trắng, tóc thắt bím, nhìn thanh thoát và dễ thương lạ lùng. Tự nhiên hắt thấy chùn tay. Hắt đã quen giao du với bọn con gái táo bạo ngổ ngược, và tưởng sẽ gặp một nữ tướng vênh váo. Nên khi thấy trước mặt là cô tiểu thư mảnh mai dịu dàng, hắt hụt hẫng đến lúng túng. Thậm chí không tưởng tượng nổi mình có thể tát vào khuôn mặt xinh xắn kia.

Thấy có gã con trai bặm trợn nhìn mình chằm chằm, Như Hạnh có vẻ hoảng sợ. Cô đi chậm lại và định bỏ chạy thì hắt đi về phía cô. Hắt lừ lừ đi bên cạnh không nói một tiếng làm cô hoang mang không biết phải đối phó ra sao.

Cô không biết Thái đang rất phân vân. Đánh cô thì không nỡ. Nhưng hứa với Mỹ Phượng rồi và biết đang có cặp mắt theo dõi sát sao, hắt không thể không ra tay.

Cuối cùng, hắt đành dí Như Hạnh vào tường, chỗ mờ tối mờ sáng. Trước đôi mắt khiếp đảm của cô, hắt gằn giọng như hăm dọa.

- Cô bé! Mai mốt không được đến đây học nghe chưa? Biết đây là chỗ nào không?

Như Hạnh sợ muốn chết, nhưng cố nói cứng:

- Anh có thấy mình vô lý khi làm vậy không? Tôi không có quen, và càng không hề gây hấn với anh, tại sao anh muốn đánh tôi.

- Sao cô biết tôi muốn đánh?

- Nhìn điệu bộ anh, tôi biết.

- Tôi không có ý định đánh cô, nhưng người khác thì muốn, nói cho cô biết mà đề phòng. Thôi, vô học đi.

Hắt hơi lách qua một bên. Như Hạnh nhìn hắt một cái, rồi chạy như bay lên

cầu thang.

Thái đứng yên nhìn theo. Giọng Mỹ Phượng làm hấn giật mình quay lại:

- Anh nói gì với nó vậy?

- Anh bảo bó đẹp quá mà sao giật bỏ người khác, và hăm rạch mặt nếu nó không rút lui.

Mỹ Phượng nhăn mặt:

- Anh làm hỏng kế hoạch của tôi hết rồi. Nói kiểu đó, nó về sẽ mách với anh Duy. Xem như họ biết tôi mượn tay anh rồi. Chán thật!

Cô vùng vằng đến tựa bên lan can:

- Tưởng nói sơ sơ vậy là anh biết, ai ngờ... Có bao nhiêu đó cũng làm không xong. Thật là ản hại. Rồi có đánh nó cái nào không?

- Một bạt tai.

Mỹ Phượng hơi nguôi nguôi, nhưng vẫn còn hậm hực:

- Một bạt tai thì ản nhằm gì. Mười lần như vậy, tôi mới hả dạ. Tưởng anh ảp nó thôi chứ không nói gì hết, ai ngờ làm ngược lại hết. Thế nào anh Duy cũng biết ngay là tôi. Con quỷ này, phải ảp cho nó một trận mới được. Lỡ biết rồi thì cho biết luôn.

Nói rồi, cô xầm xầm đi lên lầu. Thái chạy theo giữ cô lại:

- Em định ảp con nhỏ giữa lớp học hả? Còi chừng họ gọi bảo vệ bắt em đó.

- Ngu gì tôi xông vào lớp. Gọi nó ra.

- Càng ngốc. Thấy em, con nhỏ không ngu gì ra đâu. Để lần khác đi, anh sẽ có cách khác.

Mỹ Phượng hậm hậm đứng im. Cô muốn sẵn dịp dạy cho Như Hạnh một bài học nhớ đời. Nhưng Thái nói có lý, bây giờ chưa phải lúc. Cô đành nén tức, rồi sẽ tìm dịp khác vậy.

Thái nắm tay cô:

- Bây giờ mình về hả?

- Về đâu?

- Về nhà em. Em hứa với anh rồi mà.

- Nhưng anh phải hứa với tôi, lần sau phải...

- Anh biết, anh phải trả thù cho người yêu của anh chứ. Này! Ông dượng của em có khó không?

- Bỏ ông đi, mẹ tôi cũng lờ. Nhưng anh phải chịu khó đi đâu đi, chờ họ ngủ tôi mở cửa cho vô.

- Ok.

Cả hai đi ra chỗ lấy xe. Thái huýt sáo một bản nhạc vui nhộn. Trong đầu hấn lướt qua vô số hình ảnh hấp dẫn sẽ diễn ra trong đêm nay. Hấn không ngờ Mỹ Phượng dễ dãi kinh khủng như vậy. Dễ dãi hay là ngu, hấn không biết. Chỉ biết chính hấn mới là người lợi dụng, chứ không phải cô. Hấn không

ngốc đến nỗi không nhận ra ý định lợi dụng của Mỹ Phượng, có điều là cô khờ hơn hẳn tưởng.

Dù sao, Chiêu Ly cũng hiền chứ không nanh vuốt như Mỹ Phượng. Còn hẳn thì chỉ khoái chơi và hưởng thụ. Hẳn không có ý định làm tên lính đánh thuê. Đánh con gái yếu đuối thì hèn quá. Còn đối đầu với con trai thì hẳn hoàn toàn không dám.

Hẳn không yêu cô đến mức phải làm những chuyện thấp kém như vậy.

Thuở Tình Yêu Bình Yên

Chương 9

Như Hạnh rời lớp học. Cô đi lẩn giữa mọi người. Thỉnh thoảng cô quay lại nhìn phía sau một cách dè dặt. Cô có cảm tưởng gã thanh niên lúc nãy còn đứng đâu đó, có thể gã sẽ bất thần đứng trước mặt cô hăm dọa một điều gì đó. Cô không hiểu mình đang sợ hay đứng đưng, có lẽ thắc mắc nhiều hơn. Cô vừa đi, vừa lặng lẽ suy nghĩ, đầu cúi xuống và môi vô tình mím lại giống hệt như người đi kiếm tiền rơi. Cô không thấy Duy nhìn mình từ xa. Đến lúc đứng trước mặt anh, cô ngẩng lên, mặt vẫn còn ngơ ngác.

Duy chống tay trên cổ xe, nhìn Như Hạnh chăm chú:

- Em làm sao vậy?

Như Hạnh hơi ngoái lại nhìn phía sau:

- Lúc nãy em gặp một ông lạ lắm. Chặn em ở giữa đường và bảo đừng có đến đây học, coi chừng bị đòn.

Duy nhú mày:

- Ai vậy?

- Em không biết.

- Nó có đánh em không?

- Không, chỉ hăm dọa, còn bảo có người khác muốn đánh. Ôi! Em sợ quá.

Duy nhìn cô chăm chăm:

- Không lẽ Mỹ Phượng làm chuyện đó?

Như Hạnh lắc đầu:

- Không phải đâu anh. Ông này lạ lắm và không nói gì đến chị Phượng hết.

Duy mỉm cười:

- Em là con gái mà chẳng hiểu gì về con gái hết.

- Anh nói gì kia?

- Không, là anh nghĩ vậy thôi. Em lên xe đi.

Như Hạnh ngồi phía sau, vịn áo Duy. Anh quay lại:

- Em muốn đi đâu?

- Ăn kem.

- Sao ăn kem hoài vậy, bộ không ngán hả?

- Không hề, thậm chí càng lúc em càng ghiền. Còn anh?

- Anh khác, ăn hoài một món ngán lắm. Cũng như tình cảm vậy, yêu hoài một người anh chán lắm.

Như Hạnh giã nảy:

- Đó, đó. Tờ giờ em mới biết, sao không nói sớm cho em nhờ. Có nghĩa là

mai một anh cũng chán em chứ gì?

- Chắc vậy.

Như Hạnh véo hông Duy một cái thật đau. Anh nhăn mặt tìm cách giữ tay cô lại:

- Em có biết mình véo đau lắm không?

- Biết. Nhưng tội của anh đáng bị véo lắm.

- Em lạ thật! Anh nói trước cũng không cho. Mai một anh nghỉ chơi với em, thì nhớ đừng bảo anh không nói trước nghe. Dữ quá, ai yêu cho nổi.

Như Hạnh giãy nảy:

- Buông tay ra. Ngừng lại bỏ em xuống đi.

- Chi vậy em?

- Không thèm chơi với anh nữa. Nghỉ chơi luôn.

- Không ăn kem hả?

Cô gục đầu vào vai Duy, cười khúc khích:

- Cũng được, ăn xong rồi nghỉ.

Duy bật cười:

- Khôn quá trời! Nhưng sau đó anh phải dụ cho em chơi với anh mới được.

Như Hạnh nói kháy:

- Không nghỉ nữa hả?

Duy quay lại nheo mắt:

- Có người yêu dễ thương thế này mà nghỉ chơi sao được, anh đâu có ngốc.

- Nịnh.

Cô im lặng nghĩ, rồi lại cười rúc rích. Duy quay lại:

- Cười gì?

- Em nhớ lúc mới về nhà, em sợ anh muốn chết được. Lúc ấy em không hề tưởng tượng hai đứa thương nhau được. Lạ ghê!

- Anh cũng vậy. Lúc em “hù” giữa đường, anh cũng không nghĩ được mình có thể yêu cô nàng nghịch hơn cả con trai.

Như Hạnh nghiêng người tới, áp mặt trên vai Duy. Cô định nói thì chợt bị đập vào vai một cái đau điếng, rồi một giọng khiêu khích:

- Vui há!

Cô quay lại, nhận ra Mỹ Phượng đang ngồi phía sau chiếc Spacy đang chạy áp sát vào cô. Chiếc xe vụt qua mặt họ, Mỹ Phượng quay lại, vẫy tay với Duy:

- Bái bai!

Duy chỉ nhìn không trả lời. Như Hạnh ngó chăm chú người lái xe phía trước. Cô ngờ ngợ nhìn nét quen quen. Cô có cảm tưởng đó chính là người thanh niên đe dọa mình lúc nãy, nhưng không nói với Duy, chuyện còn quá mù mờ.

Tối hôm sau nữa, Như Hạnh vẫn đến lớp học dương cầm. Có điều Duy đưa

cô vào tận cửa như người ta đưa trẻ con đi học. Như Hạnh có sợ bị đe dọa thật, nhưng cô không nhát đến mức không dám đến Nhà Văn Hóa. Có lúc cô mơ hồ nghĩ, người giết dây cho tên du côn hôm nọ là Mỹ Phụng. Nhưng thấy mình nghĩ xấu cho cô ta nên cô thôi không nghĩ nữa. Cô chỉ tự hỏi tại sao gã hôm nọ không đánh cô, lại còn bảo để cô đề phòng? Lạ thật!

Tối nay, Duy đón cô ở hành lang. Như Hạnh chờ cho mọi người ra hết rồi đi thật nhẹ nhàng đến đứng phía sau anh. Duy lẳng lặng hút thuốc và ngó lơ xuống sân. Như Hạnh cười chúm chím định đợi Duy ngó vào lớp, bỗng anh lên tiếng:

- Thôi chứ, đứng đó hoài sao. Định hù anh đến chừng nào vậy?

Vừa nói, Duy vừa quay lại, cười chế giễu. Như Hạnh giận dữ:

- Ít nhất, anh cũng phải làm bộ không nhận ra em chứ? Anh làm em cụt hứng rồi.

Duy dang hai tay, nhún vai:

- Anh cũng muốn lắm. Nhưng gót giày em cứ nện trên gạch làm sao anh không nghe được.

Thấy cô ngó chỗ khác như không nghe, anh kêu cô đến gần:

- Lúc nãy gặp thằng bạn đi ngang, nó hỏi anh đến đón ai. Em biết anh trả lời sao không?

- Trả lời sao?

- Anh bảo đến đón... con.

- Đồ quỷ, đồ quỷ... - Như Hạnh đấm Duy lia lịa.

Cả hai đi xuống cầu thang. Cô ngược nhìn anh, cong môi lên:

- Anh có thấy anh giống đón con không? Đưa đón tận lớp học, làm như em là con nít vậy.

Duy ôm vai cô:

- Còn hơn cả con nít, vì lúc nào em cũng bị đe dọa. Để em một mình giữa đường, anh hồi hộp lắm.

Như Hạnh héch mũi:

- Anh làm em thấy giống... ba em quá... chỉ thiếu mỗi cái là bông em vào tận lớp thôi. Không sợ em tự ái hả?

Duy nhéo mũi cô một cái:

- Lá gan thì bé mà làm như cứng lắm. Hôm nào anh hù một trận xem có sợ không?

- Không dám sợ đâu. Coi chừng bị em hù lại đó.

- Thử xem.

Cô rời Duy ra nhìn lên hành lang. Thấy không có ai, cô nhảy lò cò xuống bậc thang, cười thích thú vì trò chơi của mình. Cô ngừng lại ngược lên nhìn Duy còn đứng ở mấy bậc thang phía trên nheo mắt:

- Lúc trước em với nhỏ bạn hay chơi trò này lắm. Lần nào em cũng nhảy

trước nó, con nhỏ tức lắm.

Cô cười hì hì và tiếp tục nhảy. Duy nhắc:

- Coi chừng té...

Nhưng anh chưa kịp dứt tiếng, Như Hạnh đã khụy chân té phịch một cái. Cô kêu “á” lên một tiếng, mặt nhăn lại muốn chảy nước mắt. Duy nhảy vội xuống ngồi trước mặt cô:

- Có sao không? Đau lắm không?

- Đau muốn chết được. – Như Hạnh nhăn nhó.

- Anh đã bảo rồi mà. Đưa chân anh xem, có bị trật không?

- Chân thì không sao. Nhưng gót giày em bị gãy rồi.

- Trời đất! Mang giày cao gót thế này mà dám nhảy nhót. Anh sợ em thật.

Anh giúp cô tháo đôi giày:

- Giờ thì chịu khó đi chân không nghe cô nương. Anh đư đi mua giày mới luôn.

Cô đứng dậy, tay cầm đôi giày lúng lẳng, lắc đầu:

- Thôi về luôn, đi thế này em quê lắm.

Duy chống tay nhìn Như Hạnh một hồi, rồi lắc đầu như bảo cô “hết thuốc chữa”. Như Hạnh phớt lờ cái nhìn của Duy. Kéo tay anh chạy băng băng trên hành lang, cười láu lỉnh:

- May là giờ này không có ai. Chứ đông người, chắc em quê chết mất.

Cả hai xuống đến sân, Như Hạnh đứng ở góc tối chờ Duy lấy xe. Anh nhìn điệu bộ nhu mì của cô và cười cười. Như Hạnh ngồi phía sau, véo anh một cái:

- Làm gì mà anh cười hoài vậy? Định chọc quê em hả?

- Đâu có, anh đâu dám. Vịn chặt, anh chạy nhanh nghe.

Như Hạnh ngồi im. Duy chạy như bay trên đường. Cô sợ run cả người. Định kéo áo Duy bảo anh chậm lại thì bỗng một nhóm bốn, năm chiếc mô tô bóp kèn inh ỏi như khiêu khích rồi cháy áp sát lại xe Duy. Anh nhìn thẳng phía trước phóng hết tốc lực. Bọn thanh niên lạ cũng đuổi theo. Đến góc ngã tư vắng người, không có đèn đường, Một chiếc chạy vọt lên chắn ngang đầu xe. Duy bẻ ngoặt tay lái tránh được. Anh cười lạnh lòng định rẽ vào đường khác, thì một chiếc mô tô lại áp tới chặn đường, bắt buộc Duy phải thắng lại. Anh nhìn tên lái xe đeo kính đen, hất hàm:

- Tụi mày muốn gì?

- Muốn mày xuống xe.

Duy vẫn ngồi yên, hơi chồm người chống tay trên tay lái, giọng anh cứng rắn:

- Đây là vụ gì đây? Tổng tiền hay thanh toán chuyện cá nhân?

Tên nọ yên lặng rút thuốc ra hút. Cử chỉ thật chậm rãi, như cố ý kéo dài thời gian để khùng bố tinh thần đối phương. Duy cũng lặng yên nhìn hẩn. Như

Hạnh nhìn quanh năm tên chiếc xe vây tròn quanh cô và Duy. Những tên côn đồ mặt đầy vẻ hăm dọa sẵn sàng nhảy vào vòng chiến. Cô sợ hãi níu áo Duy, thì thầm:

- Đừng gây với tụi nó nghe anh.

Duy quay lại, vỗ nhẹ tay cô nói nhỏ:

- Em đừng sợ. Bây giờ em xuống xe về trước đi. Chạy ra ngoài kia gọi taxi cho an toàn, để mình anh ở đây thôi.

Như Hạnh lắc đầu nguầy nguậy:

- Thôi, em ở đây với anh.

- Có em, anh vương víu lắm. Nghe anh đi.

Như Hạnh vẫn ngồi yên phía sau. Chợt cô nhìn thấy Thái. Đúng là hắn. Hắn đứng chống nạng, một tay dựa vào tay lái. Như Hạnh bước nhanh chóng xuống xe đi về phía hắn:

- Lại là anh, tại sao anh...

- Hạnh!

Cô chưa nói dứt câu, Duy đã dựng nhanh xe và nhảy một bước kéo cô lại:

- Sao em liều vậy? Em có biết nguy hiểm lắm không?

Bốn, năm tên khác bắt đầu nhào đến. Thái hét hàm ra hiệu cho bọn hắn đứng yên, rồi đứng trước mặt Như Hạnh. Duy kéo cô ra phía sau anh, nhìn Thái trừng trừng:

- Mày muốn gì?

- Rạch mặt con bé này.

Như Hạnh sợ điếng người. Bản năng làm cô nép sát vào Duy hơn. Duy hơi lo, nhưng vẫn bình tĩnh cười gằn:

- Có dễ không?

Anh rút điện thoại trong túi, giơ trước mặt Thái:

- Chỉ cần tao bấm nút, bọn đàn em tao sẽ có mặt trong vài phút. Tụi mày năm thằng, liệu có đánh nổi với mười thằng không?

Thái chưa kịp mở miệng, Duy đã áp đảo:

- Lần trước Như Hạnh bị hăm dọa là tao đã đề phòng rồi. Thế nào? Muốn chơi thử không?

Thái đứng yên như suy nghĩ. Mắt hắn liếc về phía trước. Hắn không ngờ Duy phản ứng như vậy. Bọn kia nghe Duy nói có vẻ hơi chùn, một tên lên tiếng:

- Làm nhanh rồi rút đại ca.

- Khoan!

Thật ra không cần Duy phải dọa gì cả, Thái đang chờ công an đến. Hắn chỉ kéo dài thời gian mà thôi. Biết Mỹ Phượng thuê băng “Áo đỏ” thanh toán Như Hạnh, Thái đã cho báo với thằng bạn thân làm công an. Hắn không muốn hành hung Như Hạnh, và cũng rất sợ bị tóm. Hắn đề phòng nếu như

thuyết phục Mỹ Phượng nói ra, Duy sẽ không tha cho hắn. Mà hắn thì chỉ muốn yên thân chơi bời, dính đến băng nhóm, phiền phức lắm.

Hắn cũng không dám ra mặt cản Mỹ Phượng, biết đâu cô nàng cũng cho người thanh toán hắn. Hiểu Mỹ Phượng rồi, hắn ngán cô đến tận cổ, và đang tìm đường rút một cách êm thấm. Mỹ Phượng không biết hắn hối hận đã đại dốt lao vào cô, vì vậy cô đã giao việc này cho hắn. Cuối cùng thì mèo vẫn hoàn mèo.

Ở góc đường chợt có những ánh đèn chớp tắt liên tục, kèm theo tiếng còi hú inh ỏi. Đúng là công an tới! Bọn kia không ai bảo ai, phóng nhanh lên xe vọt thẳng. Thái cũng biến mất tiêu.

Duy đến đứng trước mấy chiếc xe vừa dừng lại:

- Tụi nó đi hết rồi. Cám ơn mấy anh.

Anh trở lại xe. Như Hạnh ngồi lên phía sau, mặt vẫn còn xanh mét vì sợ:

- Có khi nào họ trở lại không anh?

Duy quay lại nhìn mặt cô:

- Còn sợ lắm hả?

- Sợ muốn chết được. Lúc nãy nghe hắn nói, em muốn đứng tim. Em sợ đau lắm và xấu nữa.

- Em nghĩ anh để tụi nó làm được vậy hả?

- Nhưng họ đông quá.

Duy lắc đầu không nói gì. Như Hạnh chợt tò mò kéo nhẹ áo anh:

- Anh Duy! Bộ anh rửa bạn “phục kích” thật hả?

Duy chợt cười lớn:

- Bộ em tin hả?

Cô hoang mang:

- Lúc nãy thấy anh nói cứng quá, em tưởng...

Duy cười rung cả vai:

- Tưởng gì? Tưởng anh muốn “xã hội đen” hả? Em có ý nghĩ ngộ nghĩnh thật. Thật tình anh cũng không biết họ ở đâu mà nhờ nữa.

Như Hạnh hiểu ra, cô ngó người:

- Trời! Vậy mà em tưởng... Anh cũng biết hù người ta nữa hả?

- Em tưởng chỉ có mình em biết làm vậy thôi à?

Cô véo vai anh một cái, rồi cười khúc khích:

- Giống trong phim ghê há anh. Ly kỳ dễ sợ! Anh có thấy vậy không?

- Anh thấy lúc đó em liều lĩnh như con nít. Đã sợ mà còn liều lĩnh, em lạ quá.

Duy chợt nắm tay Như Hạnh đặt lên chân anh, dịu dàng:

- Yêu anh long đong quá, phải không? Anh xin lỗi.

Như Hạnh ngơ ngác:

- Xin lỗi chuyện gì?

Duy lắc đầu:

- Mà thôi, có nói em cũng không hiểu. Nhưng anh hứa với em là sẽ không bị phiền phức nữa.

Như Hạnh im lặng một lát:

- Có nghĩa là... anh nghĩ chị Phượng đã...

Cô im bật. Duy cũng không nói nữa. Chỉ mân mê những ngón tay cô. Trong cảm giác bị đe dọa, cả hai cảm thấy thương nhau nhiều hơn. Với Duy sự che chở, với Như Hạnh là cảm giác sợ hãi lẫn hy vọng. Cảm giác đó làm cô khấn khít với Duy hơn.

o O o

Buổi trưa không ngủ, Như Hạnh qua phòng Hưng định rủ hấn chơi cờ. Thấy hấn ngủ, nên cô đi về phòng mình chơi đàn.

Được vài bản, cô buông đàn đứng lên. Cảm thấy buồn và tù túng không chịu được. Suốt ngày chẳng làm gì, ra ngoài đường một mình thì ngại. Từ buổi tối kinh khủng đó, cả nhà chẳng ai cho cô ra ngoài nếu không có người đưa. Và cô cũng thấy sợ nên chẳng đi đâu. Nguồn vui của cô bây giờ là Duy về để mỗi chiều đưa cô đi chơi, hay lên sân thượng ngắm cảnh. Mấy hôm nay Duy lại về trễ, thậm chí có lúc đi đến tối. Cô hỏi thì anh trả lời qua loa. Thấy Duy có vẻ không thích hỏi, nên cô không nhắc đến.

Kinh khủng nhất là sống mà chẳng làm gì. Tính cô quá sôi nổi, nên giam mình một nơi cô chịu không nổi. Đi chơi thì bị đe dọa. Lúc này cô thấy buồn chán vô cùng.

Xuống bếp lấy một thỏi sữa cô đặc, Như Hạnh mang ra sân nhấm nháp. Cô đang đưa chân trên chiếc xích đu, miệng chép chép kẹo sữa.

Ở ngoài đường, một chiếc Future thắng kép, bóp kèn tin tin như gọi sự chú ý. Như Hạnh quay lại. Mắt cô sáng lên khi thấy Kha ngồi trên xe. Cô chạy bay ra mở cửa:

- Trời ơi! Lâu lắm rồi mới thấy nhị ca.

Kha dắt xe vào sân:

- Nhìn em như công chúa Bạch Tuyết vậy. Chỉ thiếu có bảy chú lùn.

- Lâu gặp nhị ca, giờ vừa gặp đã nghe nhị ca nói một câu hay tuyệt. Câu nói đáng được thưởng một hộp kem sữa lắm. Chờ em nha!

Nói rồi, cô chạy vào nhà. Lát sau trở ra với đĩa bánh sữa trên tay. Kha đã ngồi vào chiếc đu, anh ngừng lại cho Như Hạnh ngồi. Rồi lại tiếp tục đẩy cho nó đư lên xuống nhịp nhàng.

Như Hạnh mở lớp giấy, đưa anh thỏi kẹo:

- Nhị ca đi đâu vậy?

Kha nheo mắt:

- Đây có phải là lời đui khéo không?

Như Hạnh héch mặt:

- Không đuổi. Nhưng nếu nhị ca về thì không giữ.
 - Lâu gặp em, bây giờ thấy cũng không khác tí nào.
 Anh quay lại ngắm cô:
 - Miệng lưỡi thì cũng có gai, chỉ khác hơn là...
 - Sao?
 - Xinh hơn. Chịu chưa?
 - Nếu ngày nào nhị ca cũng nói câu đó. Thì em bảo đảm nhị ca sẽ có kẹo đều đặn. Nhưng em hỏi nhị ca đi đâu vậy?
 Kha nhún vai:
 - Rảnh nên tới thăm em,
 - Sao không rủ em đi chơi?
 - Được không? - Giọng Kha hơi nghi ngờ, dè dặt.
 Như Hạnh vô tình không để ý, cô hớn hờ:
 - Có gì đâu mà không được. Em đang chờ có người rủ đi chơi khiếp đây này.
 Nói rồi, cô nhảy vèo xuống đất, chạy vào nhà.
 Lát sau cô trở xuống, kéo tay Kha:
 - Đi.
 - Bây giờ đi đâu?
 - Lung tung, chỗ nào cũng được.
 - Muội vẫn không bỏ được tật mê chơi. Không bị ý kiến gì à?
 - Ai ý kiến?
 - Anh Duy.
 Như Hạnh phì cười:
 - Anh ấy không khó như nhị ca tưởng đâu. Ngược lại...
 - Ngược lại rất yêu và chiều em, đúng không?
 - Sao nhị ca biết?
 - Chuyện gì của muội mà nhị ca không biết.
 - Làm như nhị ca quan tâm tới em lắm vậy.
 - Nếu vậy thì sao?
 Như Hạnh khẽ bĩu môi:
 - Quan tâm gì mà cả năm không tới thăm em.
 - Nhị ca sợ không tiện. – Kha nói bóng gió.
 - Có gì mà không tiện?
 Thấy Như Hạnh vẫn vô tư, Kha im lặng một lát, rồi đề nghị:
 - Bây giờ vô trường chơi, em chịu không?
 - Chịu.
 - Có thể đi đến mấy giờ?
 Như Hạnh định bảo năm giờ về. Nhưng mấy hôm nay Duy về thất thường quá, chiều nay không hẳn anh đã có ở nhà. Cô bèn bảo Kha:
 - Chừng nào chán thì về. Lúc này em rảnh lắm.

- Nhưng em không thể tự do như lúc trước.

Như Hạnh phì cười:

- Nhị ca làm như em có chồng rồi không bằng.

- Có người yêu cũng là hình thức trói buộc vậy Hạnh.

- Đâu có... Ủa! Nhưng sao nhị ca biết em có người yêu?

- Lúc này nói rồi. Chuyện gì của em nhị ca cũng biết hết. Chúc mừng em!

- Mừng cái gì?

- Em đã gặp một người rất hợp, một người có thể không chế được em.

- Không chế gì nhỉ? Và tại sao phải như vậy?

Kha không trả lời. Anh ngừng lại, dắt xe vào cổng trường. Cả hai chọn một băng đá ngồi xuống. Như Hạnh còn đang ngắm nghía các sinh viên đứng trên lầu thì Kha nói tiếp:

- Trong hai anh em nhà đó. Nếu Hạnh yêu Hưng thì cả hai sẽ suốt ngày cãi cọ vì những chuyện vớ vẩn, và hẳn sẽ ghen điên cuồng vì tính thoải mái của em. Anh Duy thì khác. Trầm tĩnh, nghiêm nghị và bao dung hơn, nhất là không mê chơi như em. Sống với một người như vậy, em có thể yên tâm.

Như Hạnh lẩm bẩm:

- Chuyện gì của em, nhị ca cũng biết, lạ thật.

- Lạ lắm hả?

- Chứ gì nữa mà không lạ. Gần cả năm rồi, nhị ca có đến em đâu.

Kha nhún vai không trả lời. Như Hạnh nhìn anh thắc mắc:

- Sao nhị ca biết em... yêu anh Duy?

- Em đừng quên nhị ca là phóng viên.

- Không thèm nói chuyện với nhị ca nữa.

Như Hạnh héch mặt quay chỗ khác, dáng điệu giận dỗi y như mỗi lần bị trái ý. Kha phì cười làm hòa:

- Đừng giận nhị ca nữa. Đi lên lầu chơi Hạnh. Em thích ghé thăm lớp mình không?

- Còn ai nữa đâu mà thăm?

Nói vậy, nhưng Như Hạnh cũng đứng lên. Cô với Kha đi thơ thẩn qua các hành lang nhìn lớp học. Cuối cùng, Kha đứng lại dưới cầu thang.

- Chiều rồi, về đi Hạnh. Lúc này em không nên đi chơi lâu.

Như Hạnh quên khuấy chuyện chờ Duy, cô tròn mắt:

- Sao vậy?

Kha bước xuống các bậc thang:

- Không có sao hết. Tóm lại, em nên tập làm người lớn là vừa. Với em như vậy là hơi muộn đó.

- Lúc này nhị ca nói chuyện khó hiểu quá. Bộ có người yêu thì em không thể sống thoải mái sao?

Kha đứng lại, nửa đùa nửa thật:

- Nếu em yêu nhị ca thì có thể thoải mái, nhưng với người khác thì không.
N như Hạnh nhăn mặt:

- Nhị ca nói chuyện kỳ cục quá. Kỳ cả hai mặt chứ không phải hiểu theo nghĩa đơn giản đâu. Em lúc nàu cũng vậy, nhưng nhị ca rõ ràng là có thay đổi.

Cô nhảy lóc cóc xuống thang. Kha đi nhanh theo cô:

- Có thể em nói đúng. Nhị ca có thay đổi. Buồn hơn và thấy mình mất mát quá nhiều.

N như Hạnh đứng yên, quay lại nhìn Kha:

- Chuyện gì, kể cho em nghe được không?

- Muộn rồi, kể làm gì. Nhị ca không muốn em bị ray rứt.

N như Hạnh nghĩ nghĩ một lát. Cuối cùng cô khẽ lắc đầu:

- Lúc trước chuyện gì nhị ca cũng nói, còn bây giờ thì cứ úp mở với em. Chán ghê.

Kha không trả lời, anh đến chỗ lấy xe. N như Hạnh ngồi lên phía sau:

- Đi chơi thế này, em nhớ lúc còn đi học ghê. Lúc đó sao vui quá.

- Bây giờ em cũng vậy. Cũng có niềm vui khác đó chứ.

- Ồ... chắc vậy.

Mãi nói chuyện, N như Hạnh không để ý. Lát sau, cô mới nhận ra Kha đang chạy trên đường ngang qua nhà ba cô. N như Hạnh ngoái lại nhìn. Tim cô bỗng nảy lên một nhịp khi nhận ra Duy đang dắt xe vào sân. Không dám nhìn nữa, cô vội quay đi.

Cô bỗng vụt hiểu. Thì ra mấy ngày nay Duy về trễ vì đến đó. N như Hạnh thấy mình muốn khóc mà không khóc được. Cổ cô cứ nghèn nghẹn vì một cảm giác giận hờn.

Chia tay với Kha ở cổng, cô thần thờ đi lên phòng mình. Ngồi trước bàn học, cô chống tay nhìn ra khung cửa sổ. Không hiểu có phải mình đang chờ anh Duy về để nghe giải thích, hay đang muốn trốn chạy? Chỉ biết rằng mình thất vọng ghê gớm. Tưởng cả bầu trời bỗng nhiên trở thành màu xám. Cô mất hẳn Duy rồi hay có được anh một nửa vời đây?

Không phải vô cớ khi nghe người ta bảo mỗi tình đầu là mỗi tình khó quên. Duy cũng vậy. Làm sao anh ấy quên hẳn được Mỹ Phượng. Cô đâu có quyền đòi anh phải lựa chọn. Cô biết phải làm sao bây giờ?

N như Hạnh ngồi một mình trong phòng đến tối. Bóng tối bao phủ quanh cô lúc nào cô cũng không để ý. Cho đến lúc đèn trong phòng chợt sáng lên, N như Hạnh quay lại. Duy đang đi về phía cô:

- Sao em ngồi đây mà không bật đèn?

- Em thích bóng tối.

- Hôm nay lại có ý thích mới hả?

Anh vén mấy sợi tóc trước trán cô:

- Làm gì em có vẻ buồn vậy?

Tự nhiên cô gạt tay Duy ra:

- Không có gì.

Duy nhìn cô chăm chăm. Thấy bộ đồ trên người cô, anh hỏi với giọng hơi lo:

- Lúc này em đi đâu vậy?

- Đi chơi.

- Em đi một mình à? Anh đã dặn rồi.

Như Hạnh quay chỗ khác:

- Không phải đi một mình, mà là đi với nhị ca của em.

“Nhị ca của em” – Duy nhìn cô hơi lâu. Chuyện cô đi chơi với Kha không làm anh chú ý, nhưng thái độ của cô làm Duy không thể bỏ qua. Anh nắm tay Như Hạnh:

- Em giải thích đi.

Như Hạnh rút tay ra:

- Giải thích chuyện gì?

- Về thái độ của em.

“Anh mới là người giải thích” – Như Hạnh âm ức nghĩ thầm. Cô không còn xóc nổi để giận hờn khóc lóc như lúc trước, nhưng cũng không đủ bình tĩnh để hỏi Duy. Cô chỉ làm theo bản năng của mình mà không cần biết sẽ gây cho anh sự nghi ngờ.

Duy nhắc lại:

- Em giải thích thái độ của em đi.

Như Hạnh lạnh lùng quay chỗ khác:

- Anh làm ơn để tôi yên. Nếu còn tự trọng thì đừng nói chuyện với tôi nữa.

Duy đứng thẳng lên, cặp mắt sáng quắc:

- Cũng được. Anh chiều ý em.

Nói rồi, anh bỏ ra ngoài, cử chỉ của anh làm Như Hạnh tức tối. Bất giác cô òa lên khóc.

Buổi tối, cô bỏ cơm. Dì Tư lên hỏi mấy lần cô cũng nhất định không xuống.

Duy cũng không qua phòng cô. Không biết anh rúc trong phòng mình hay đã bỏ đi rồi.

Đến khuya Như Hạnh thay áo định đi ngủ thì Duy qua. Lúc này anh vào phòng cô rất tự nhiên chứ không gõ cửa trước nữa. Như Hạnh chưa kịp mặc xong áo. Cô che chiếc áo ngủ trước ngực, nhả mặt:

- Ai cho anh vào phòng tôi mà không gõ cửa? Anh bất lịch sự lắm.

- Anh phải làm chuyện đó nữa sao?

Vừa nói, Duy vừa đến ngồi bên bàn nhìn Như Hạnh mặc áo. Như quan tâm đến vẻ cách biệt của cô, Duy kiên nhẫn:

- Nếu em bỗng thấy sai lầm khi yêu anh, hay đến giờ em mới nhận ra một điều gì đó, thì em cứ nói. Hãy thẳng thắn với anh, anh sẽ thông cảm. Em

đứng cư xử như vậy.

“Tôi là như vậy đó. Tôi không phải con nít để tra vấn lời thôi.” – Như Hạnh nghĩ thầm. Cô muốn trách móc cho hả giận, nhưng thấy làm vậy tầm thường quá nên cô chỉ còn biết im lặng.

Duy nói tiếp:

- Không yêu nữa thì cũng có thể là bạn. Như vậy không hay hơn sao Hạnh? Như Hạnh hiểu câu nói của anh theo ý của cô. Tự ái bùng lên, cô mím môi cố giữ cho giọng nói đừng run:

- Với tôi thì khác. Nếu không thương, tôi sẽ nói thẳng chứ không vờ ra vẻ cao thượng như anh. Giả dối lắm.

- Có nghĩa là em đã nói thẳng? Đó là cách giải thích thái độ của em tối nay phải không? Cũng được, dù sao thì anh cũng cảm ơn em đã thẳng thắn. Anh hứa sẽ không làm phiền em nữa.

- Rất cảm ơn.

Duy cười nửa miệng:

- Anh đang tự hỏi anh làm em hay vì tính em xốc nổi? Đến giờ em mới nhận ra rằng “Nhị ca của em” mới thật sự là tình yêu, hay vì em muốn bắt cá hai tay?. Ý nghĩ trong đầu em, anh không biết được. Nhưng để trở lại với Kha mà em chia tay với anh kiểu đó thì...

Như Hạnh nhìn Duy sững sốt. Anh hiểu cái nhìn của cô theo nghĩa khác, và nói tiếp:

- Rồi một ngày nào đó, lương tâm em sẽ lên tiếng.

Nói xong, anh bỏ đi ra. Như Hạnh vẫn đứng yên một chỗ. Có nằm mơ cô cũng không tưởng tượng nổi Duy hiền lành kinh khủng vậy. Vậy mà cô hoàn toàn không có ý định thanh minh. Cô giải thích làm gì khi chính Duy mới là người bắt cá hai tay. Tự nhiên cô thấy căm ghét Duy đến mức không muốn nhớ cô đã từng yêu nữa. Duy ngọt ngào giống hệt mẹ con Mỹ Phượng. Kiểu thanh tao chết người đó, cô đã hiểu, nhưng giờ mới hiểu đến Duy. Cô bỗng thấy một sự sụp đổ vô hình. Chỉ mới có mấy ngày mà tất cả đã thay đổi.

Nhanh đến bàng hoàng cả người.

Mấy ngày liền, cô và Duy cố tránh mặt nhau. Duy thường ở lại công ty buổi trưa, và đến tối mới về. Nếu có gặp nhau trong nhà thì ai cũng lãnh đạm quay chỗ khác. Trong nhà không ai biết chuyện đó trừ hai người.

Tối nay, Như Hạnh vào quán cà phê với Kha. Buổi chiều cô đã gọi điện báo anh đến. Cô không nghĩ làm vậy là khiêu khích Duy, chỉ đơn giản là cô cần một người bạn mà cô có thể khóc trước mặt người ấy.

Họ ngồi ở một bàn sát tường. Chưa kịp cả gọi nước thì Như Hạnh thấy Duy và Mỹ Phượng đi vào. Mắt cô và Mỹ Phượng gặp nhau. Cô ta có vẻ kinh ngạc, rồi là vẻ thích thú không giấu giếm, cô ta ranh mãnh kéo áo Duy và hất đầu về phía bàn Như Hạnh. Rồi chột ôm tay nép vào người Duy như một

cặp tình nhân khăng khít. Rõ ràng là một cử chỉ quá thân mật ở giữa nơi công cộng.

Mặt Như Hạnh tái đi, cô quay nơi khác. Duy cũng nhìn cô, nhưng không có vẻ ngạc nhiên. Hình như anh thấy chuyện cô đi chơi với Kha không lạ nữa. Kha gọi nước xong, quay lại nhìn Như Hạnh chằm chằm:

- Như vậy là sao Hạnh?
- Nhị ca muốn hỏi chuyện gì?
- Chuyện lúc nãy nhị ca vừa thấy?

Giọng Như Hạnh tắc nghẹn:

- Nhị ca thấy sao thì hãy hiểu vậy, đừng hỏi em.
- Chính vì hiểu nên Nhị ca mới hỏi. Em đừng giấu nữa được không?

Như Hạnh hơi ngẩng lên. Cố mỉm cười... cô đọc nhỏ:

- “Mối tình đầu là mối tình khó quên. Những mối tình sau đó là sự gương ép...” Vậy đó, nhị ca hiểu chưa.

Kha phà ngum khói, lắc đầu:

- Nhưng chuyện em với anh Duy không phải như vậy. Tự anh ấy chia tay chứ có phải do hoàn cảnh đâu?
- Em không biết, chỉ hiểu theo những gì đã thấy. Nhị ca bảo em còn giải thích thế nào nữa bây giờ?
- Nhị ca nghĩ anh Duy không phải loại người yếu đuối như vậy.
- Em không biết, và cũng không có ý kiến.
- Em có điên không mà bảo không ý kiến? Trừ phi chuyện này không liên quan tới em, còn thì em phải phản ứng chứ.

Như Hạnh cúi xuống ly nước:

- Em biết phản ứng sao đây? Hai lần rồi em thấy anh Duy đi với chị Phụng, nhưng họ không thấy em. Em nghĩ một khi anh còn vương vấn chuyện cũ thì em có hỏi cũng vô ích, chỉ khiến anh nói dối và đề phòng. Bồn phận của em là phải im lặng chờ. Cuối cùng là lặng lẽ rút lui, làm âm ỉ thì có ích gì hả nhị ca?

Kha im lặng nhìn cô thật lâu, vẻ ngạc nhiên lộ rõ trên mặt:

- Em làm người lớn từ lúc nào vậy Hạnh? Em chắc chắn hơn nhị ca tưởng. Và một khi em hiểu được mình rồi, thì nhị ca không thể khuyên được điều gì hết.
- Đừng lo cho em. Em biết mình đang làm gì mà. Có điều... không thể không thấy khổ, nhị ca hiểu em không?

Kha nhìn Như Hạnh thương hại:

- Em long đong quá Hạnh. Nhị ca không yên tâm chút nào.

Như Hạnh vẫn không ngẩng đầu lên:

- Về nhị ca, em nhức đầu quá.

Kha chiều ý cô. Đưa cô về trước cổng anh bắn khoán:

- Em làm nhĩ ca không yên tâm chút nào. Bình tĩnh đừng làm bậy nghe, mai nhĩ ca đến.

- Dạ.

Kha về rồi, Như Hạnh chậm chạp qua vào nhà. Cô ngồi nơi băng đá chờ cho nỗi xúc động lắng xuống rồi mới vào nhà, về mặt bình thần.

Nằm xuống giường, cô nghe tiếng chân Duy trên hành lang. Ngang qua phòng cô, anh cũng không ngừng lại. Cô nghe anh và Hưng nói gì đó khá lâu, rồi trong nhà hoàn toàn yên lặng.

Cô ngồi dậy ôm gối vào lòng, khóc một cách lặng lẽ. Tất cả mọi người trong nhà, kể cả Kha, đều không biết cô đau khổ hơn nghìn lần những gì cô biểu hiện. Đau khổ đến mức tuyệt vọng, cô không muốn sống nữa.

Sáng hôm sau cô dậy muộn. Trong nhà vắng hoe. Cô thay đồ định đi ra đường thì Mỹ Phượng đến. Rất tự nhiên như thể ở nhà mình, Mỹ Phượng ngồi dựa ngửa người trên salon:

- Cô định đi chơi hả? Tôi đến lúc này coi bộ cản trở quá hả? Nhưng không sao đâu. Nói chuyện vài phút thôi, ngồi đi.

Như Hạnh đứng dựa tường, im lìm nhìn Mỹ Phượng. Cô ta chợt cười vui vẻ:

- Thế nào. Lúc tôi đi chơi vui không? Tình cũ không rủ cũng về hén. Không ngờ cô cũng lang bang dữ. Bây giờ anh Duy mới sáng mắt ra. Dĩ nhiên anh phải quay lại với tôi thôi.

Thấy Như Hạnh không trả lời, cô thích thú:

- Bây giờ cô định thế nào?

- Chị muốn hỏi gì?

Mỹ Phượng so vai, hất mặt về phía Như Hạnh:

- Định chừng nào cút khỏi nhà này vậy?

Môi Như Hạnh chợt run lên:

- Đó là chuyện của tôi. Yêu cầu chị đừng xen vào.

- Xí! Chuyện của tôi? không phải, chuyện của cả anh Duy nữa. Anh ấy bảo tôi lựa lời khuyên cô đi khỏi đâu đó. Tự trọng một chút đi.

Như Hạnh choáng váng nhìn Mỹ Phượng. Cô tưởng mình sắp khụy xuống đến nơi và ráng đứng vững hơn. Mỹ Phượng nhìn lại cô, cười hả hê:

- Thật không hiểu nổi tự ái của mấy người dễ đâu. Sao không bảo thằng bỏ nó lo cho chỗ ở, bám theo anh Duy làm gì để người ta phải bức mình?

Chẳng lẽ cô đợi chính anh mở miệng đuổi mới chịu đi sao? Anh nói không tiện nên bảo tôi nói giùm đó.

- ...

- Còn nữa, nếu có đi khỏi thì cứ lặng lẽ rút. Làm ơn đừng nói với ai trong nhà để đổ tiếng oán cho anh Duy đó.

Môi Như Hạnh cứng ngắc không nói được. Mỹ Phượng đứng dậy:

- Thôi nghe, nói ít hiểu nhiều. Đi càng sớm càng tốt. Cô như vậy rồi, anh

Duy mới thấy thương tôi nhiều hơn. – Cô cười đắc thắng. – Có thể chứ. Cái gì là của tôi thì rốt cuộc cũng trở lại là của tôi.

Nói rồi, cô bỏ về. Như Hạnh vẫn đứng im sát tường. Bất giác cô ngã người xuống ghế. Úp mặt trong tay khóc nức nở. Cả một đêm mất ngủ, bây giờ Mỹ Phượng đến ném vào mặt cô một sự xỉ vả chà đạp. Cô không chịu đựng được nữa. Thần kinh như rã rời. Trong nỗi tuyệt vọng vô bờ bến, và cô khóc tưởng không còn đủ nước mắt để xoa dịu khổ đau cứ giằng xé trong lòng. Tất cả những điều Mỹ Phượng nói đều đúng cả. Giá mà có thể được nghỉ ngơi, có lẽ cô còn hy vọng một điều gì đó. Giờ thì cô không hoài nghi gì cả. Nhưng điều làm cô thấy tan nát cả lòng là sự cư xử của Duy. Tại sao anh mượn Mỹ Phượng làm điều đó chứ? Một sự trả thù vừa thâm hiểm vừa tàn nhẫn. Anh dồn cô vào trong tường một cách kín đáo và thản nhiên. Chỉ có cô là thụ động nhận chịu. Bởi một đứa con gái không cha mẹ, không việc làm và không cửa nhà như cô thì biết bám víu vào đâu.

Tiếng chuông reo làm cô nín khóc ngẩng đầu lên. Cô đến nhắc ông nghe:

- Alô. Như Hạnh đây.

Bên đầu kia im lặng hơi lâu. Như Hạnh ngạc nhiên định hỏi thì giọng nói khàn khàn vang lên:

- Hạnh! Con nhận ra ba không?

Mắt Như Hạnh chợt mở lớn kinh ngạc. Tim cô đập loạn trong lồng ngực. Sự chấn động làm cô đứng đờ người quên cả mọi cảm xúc. Cô không biết mình đang nghĩ gì và chỉ đứng im. Giọng bên kia lại vang lên:

- Con nghĩ gì vậy Hạnh?

Phản ứng đầu tiên của cô là ngạc nhiên:

- Làm sao ba biết chỗ ở của con?

- Dì con nói.

- Dì Diễm hả ba?

- Đừng giận nghe con. Là vì ba...

Ông im lặng. Câu giải thích còn bỏ lơ lửng. Nhưng Như Hạnh quá rối rắm nên không để ý, giọng cô gấp rút:

- Ba còn đó không? Ba nói gì đi.

- Thế này Hạnh ạ. Hay là ba con mình gặp nhau nói chuyện nhiều hơn. Ba sẽ đến đón con, con chịu không?

- Dạ.

- Khoan, Hạnh à!

- Dạ.

- Nhà có ai không con?

- Dạ không. Chỉ có mình con.

- Vậy con ra cổng chờ ba nghe. Ba đến đón con ngay đây.

- Dạ.

Như Hạnh gác máy. Cả người như căng thẳng vì cảm giác bất ngờ. Tay cô run lên, lạnh ngắt. Mười năm rồi cô không thấy mặt ba. Mười năm cô là đứa con bị quên lãng. Thế rồi bỗng nhiên ba gọi cô, như chưa hề có khoảng thời gian xa cách... làm sao cô không cảm thấy bàng hoàng.

Định thần lại, Như Hạnh đứng dậy đi ra sân. Cô như thoát ly thực tế và đầu óc cứ miên man trong thế giới bồng bềnh lơ lửng. Đến nỗi không nhớ mình phải thay đồ khi ra khỏi nhà. Rất may là sáng nay cô đã làm việc đó.

Chiếc du lịch sang trọng đỗ xích trước cổng. Như Hạnh chạy ra. Ông Huỳnh mở cửa xe cho cô. Như Hạnh ngồi vào như con mèo. Cô nhìn ông không chớp mắt. Ông cho xe lướt tới, cả ông cũng im lặng.

Thật lâu, ông lên tiếng:

- Con đã thành người lớn rồi. Con gái ba đẹp và giống mẹ lắm.

Như Hạnh không nói được lời nào, chỉ khóc, cảm giác tủi thân... oán giận.

Thương yêu làm cô không nói được gì, ngoài nước mắt ràn rụa trên mặt.

Mười năm nay, cô có ba cũng như không có, những đêm tỉnh giấc mơ, cô thề với lòng sẽ căm ghét, sẽ không nói chuyện hay nhìn mặt ba. Vậy mà bây giờ... cô không còn nhớ mình đã căm thù, chỉ có tình cảm mừng rớt nước mắt... cô cũng không hiểu tại sao mình như vậy.

Hai cha con vào một nhà hàng thưa khách. Ngồi đối diện ông bên bàn, cô chống tay, giấu mặt trong chiếc khăn ông đưa và khóc rầm rức.

Ông Huỳnh vỗ nhẹ tay cô:

- Nín đi con! Con muốn ăn gì?

- Ăn gì cũng được ba ạ.

Ông gọi cho cô đĩa bánh và ly nước. Đến giờ Như Hạnh mới nhớ sáng giờ mình chưa ăn gì, nhưng cô không còn tâm trí để ăn nữa.

- Mấy năm sau này, con sống với ai Hạnh?

- Với dì Ngân. Ba biết rồi phải không?

- Mẹ con gửi con cho dì ấy à?

- Dạ.

- Con giận ba không Hạnh?

Như Hạnh lắc đầu:

- Lúc trước con có ghét ba, nhưng bây giờ thì không. Con là con của ba mà.

Ông Huỳnh nhìn chỗ khác, vẻ mặt trầm ngâm. Giọng ông ray rứt:

- Con không ghét ba thật sao? Thật ra thì ba...

Ông lắc đầu không nói nữa. Hai cha con lại im lặng thật lâu. Ông nhìn đăm đăm vào một điểm, vừa bị khổ tâm vừa bị giằng xé. Ông không biết nói gì với cô dù muốn nói rất nhiều. Ông không quen diễn đạt tình cảm của mình, nhất là tình cảm đó bị lấn át bởi sự thúc bách của bà Diễm.

Như Hạnh đã nín khóc, cô cũng ngồi im. Thật là lạ, lúc này cô tưởng cha con sẽ nói nhiều chuyện lắm. Cô tưởng tượng thật nhiều. Rằng cô sẽ kể với

ông về quãng đời đã qua, về nỗi khổ của mẹ và cảm giác tội thân của đứa con bị bỏ rơi. Cô nghĩ ba sẽ hỏi cô nhiều lắm, vậy mà ông cứ lặng im. Chẳng lẽ ba không có gì để nói với cô?

Ông Huỳnh chợt lên tiếng:

- Sống với dì Ngân, con có hạnh phúc không Hạnh?

- Dạ, hạnh phúc.

- Mẹ con gọi con cho bà ấy à?

- Dạ.

- Mẹ con hận ba nên muốn trả thù, phải không Hạnh?

- Dạ, không có đâu ba.

Như Hạnh ngỡ ngàng nhìn ông. Ba nghĩ lạ quá! Cô ngập ngừng:

- Sao ba nghĩ vậy hả ba? Mẹ gọi con cho dì Ngân nuôi vì lo cho con. Vậy mà ba nghĩ mẹ trả thù... con không hiểu. Mà trả thù ai kia?

Ông Huỳnh nhăn trán như thật khó nghĩ. Ông lưỡng lự thật lâu, cuối cùng nói như bắt buộc:

- Hạnh à! Con nên buông tha Mỹ Phượng, đừng trả thù nữa con ạ. Con không sung sướng... nó khổ đã đành mà ba cũng được yên thân. Ba già rồi, chỉ muốn yên ổn. Nếu thương ba, con đừng phá hoại hạnh phúc gia đình ba, con ạ.

Như Hạnh nhìn ông trân trối. Có nằm mơ cô cũng không tin những lời ông nói là có thật. “Ba nói gì vậy? Ba nói gì vậy?” Trong đầu cô vang lên tiếng gào thét phẫn nộ. Vậy nhưng cô vẫn ngồi im.

Giọng cô lạc đi:

- Dì Diễm nói với ba rằng con giết anh Duy của chị Phượng để trả thù, đúng không ba? Ba có tin con gái ba làm như vậy không?

Ông Huỳnh tránh nhìn cô:

- Ba không có ý kiến. Nhưng ba chỉ khuyên một điều. Chuyện người lớn hãy để người ta phán xét. Con còn nhỏ, đừng hành động mù quáng như vậy Hạnh, Mỹ Phượng nó không có lỗi gì với con đâu.

- Vậy ba muốn con làm gì hả ba?

- Con đừng làm khổ con Phượng nữa, Hạnh ạ.

- Còn con thì sao? Còn con gái của ba thì ba có lo không? Ba có nghĩ đến con không?

- Ba xin lỗi con, Hạnh ạ. Nhưng đó là lỗi của ba đối với con. Con hãy buông tha dì Diễm với Mỹ Phượng.

Ngực Như Hạnh phập phồng, môi cô run lên bần bật. Không kiềm chế được nữa, cô đứng bật dậy:

- Ông không phải là ba của tôi. Một người cha thật sự không cư xử với con mình như vậy.

Cô ngẩng đầu lên, hất tóc ra sau, cổ nén tiếng nức:

- Dừng bao giờ ông gọi điện cho tôi nữa. Trên đời này, tôi chỉ có mẹ mà thôi.

Cô xô ghế qua một bên, chạy như điên ra ngoài. Mặc cho ông Huỳnh gọi theo:

- Hạnh! Nghe ba nói đi con. Hạnh...

Ông lách người đuổi theo cô, nhưng bóng Hạnh đã lẫn mất ngoài phố.

Cô đi như người mất trí. Hoảng loạn và căm hận, suýt nữa cô đã va vào một chiếc du lịch đang lướt qua. Tiếng quát của người tài xế làm cô tỉnh trí lại, và đi nép vào lề đường.

Cô vào công viên gần đó, và tìm chỗ vắng người... ngồi bó gối. Gục mặt trong nắm tay, cô không khóc. Nhưng vai cứ run lên vì tiếng nấc tức tưởi. Giờ đây cô chỉ còn nghĩ đến cái chết. Trước đây một giờ, cô tưởng mình còn có một niềm vui, một tình thương có thể níu kéo cô với cuộc đời, nhưng giờ thì hết rồi. Sự phẫn nộ như đốt cháy cả tim gan. Cô đứng bật dậy, bứt rứt vò nát chiếc lá trong tay.

Có thể nào tin trên đời có những người cha như vậy. Sau mười năm bỏ con mình, để rồi cần gặp chỉ là yêu cầu nó hãy để gia đình riêng của mình được êm ấm. Ích kỷ! Vô lương tâm! Nhu nhược!

Như Hạnh cuồng giận với ý nghĩ đó. Cô tưởng cả người bị đốt cháy vì căm hận, rồi bỗng nhiên cô thấy lòng lặng ngắt, lặng đến bình thản. Cả người cô yêu cũng bỏ rơi cô, trên đời này cô còn được tình thương nào là thật sự.

Như Hạnh đứng cạnh những chần song nhìn ra đường. Nếu có chết chỉ có di Ngân là người buồn thật sự, nhưng rồi di sẽ quên. Dù sao cô cũng chỉ là con bé đi nhặt được ngoài đời mà thôi, đó đâu thể gọi là mất mát.

Cô bặm môi. Tự nhiên nước mắt lại trào ra. “Ba ơi! Khi nhận được điện thoại của ba, con mừng rơi nước mắt. Con hiểu mấy năm qua con tự dối lòng là căm hận. Tự đáy lòng con là tình thương thiêng liêng nhất trên đời, nhưng ba thì có thương con đâu. Giữa lúc con cô đơn nhất thì ba cũng bỏ mặc con. Con mất hết rồi.”

Cô chùi nước mắt, đi đến một tiệm thuốc Tây gần nhất. Khi cô về nhà thì đã bắt đầu tối. Duy đang ngồi xem phim một mình. Thấy cô đi ngang anh gọi lại, giọng hờ hững:

- Lúc này Kha đến tìm em, nhắn là em về nhà thì chờ một lát sẽ trở lại.

- Cám ơn.

Cô đi lên lầu. Chưa kịp thay đồ thì di Tư ló đầu vào:

- Cô Hạnh! Có điện thoại.

Như Hạnh nhét vội hộp thuốc vào tủ rồi đi xuống. Cô cẩn thận khóa cửa lại. Không để ý cái nhìn nghi ngờ của di Tư về cử chỉ không bình thường của mình.

Cô xuống phòng khách. Duy hơi tránh người cho cô bước qua. Mắt vẫn dán

vào màn hình như không quan tâm đến cô.

Như Hạnh cầm ống nghe lên:

- Alô. Nha Hạnh đây.

- Hạnh hả? Em làm gì đó?

Giọng của Kha làm cô thấy nhẹ nhàng, cô khẽ cười:

- Nhị ca phải không? Lúc chiều nhị ca đến em hả?

- Ủ. Em đi đâu suốt ngày vậy?

- Em đi chơi.

- Sao không chờ nhị ca?

- Em quên.

- Hôm qua về có ngủ được không Hạnh?

- Em bình thường.

- Nhưng không vui, đúng không?

- Em không có gì đâu, nhị ca đừng lo.

- Bây giờ nhị ca đến chơi với em, được không?

Như Hạnh khẽ lắc đầu:

- Để mai đi. Bây giờ em mệt lắm.

- Cũng được. Ngủ ngon! Đừng suy nghĩ gì nhiều nghe không?

- Dạ. "Bai" nha nhị ca.

- Bye!

Như Hạnh gác máy, lặng lẽ đi lên phòng.

Cô nằm xuống giường, ý nghĩ về cái chết làm cô thấy thanh thản lạ lùng.

Còn sống là còn vương mang đau khổ, chết rồi là hết tất cả. Cô có thể dừng
dừng khi hình dung Duy sống với Mỹ Phụng. Rồi đây những chuyện ấy
không liên quan gì tới cô nữa, có gì phải buồn đâu.

Sáng sớm Kha tranh thủ ghé đưa Như Hạnh đi ăn sáng. Sau đó cả hai cùng

ngồi quán cà phê đến tận giờ đi làm. Anh hẹn chiều tan giờ đến đón cô,

nhưng Như Hạnh từ chối. Cô cần có thời gian dài cho một chuyến ra đi.

Buổi trưa chỉ có cô và Hưng bên bàn ăn. Hắn ăn một cách lặng lẽ và vội
vàng như muốn tránh mặt cô. Như Hạnh cười khẽ, đâu phải chỉ là bây giờ.

Mấy ngày nay Hưng cũng trở nên lảm lì với cô. Trong nhà chỉ có dì Ngân là
vẫn bình thường. Dượng Minh thì không nói đến. Dượng ít để tâm đến mọi
người, nên cô không thấy buồn khi bị bỏ rơi. Nhưng điều đó bây giờ còn ý
nghĩa gì nữa.

Ăn xong cô trở về phòng. Soạn tất cả thư từ và nhật ký ra định đốt thì dì
Ngân đi vào. Dì có vẻ ngạc nhiên:

- Con làm gì vậy?

Như Hạnh nói dối:

- Dạ, con dọn dẹp phòng cho sạch.

Dì Ngân không để ý nữa, bà ngồi xuống giường:

- Con với thằng Duy có chuyện gì vậy Hạnh?
 - Dạ, đâu có gì. Con bình thường.
 - Con nói thật không? Hai đứa bình thường mà con Phượng lại đến đây à? Nó đang ở bên phòng thằng Duy, con không biết hả?
- Như Hạnh cảm thấy đau nhói, nhưng lập tức ý nghĩ khác lần áp cô. Điều đó sẽ vô nghĩa thôi. Chỉ tối nay thôi... tất cả đều vô nghĩa. Ý nghĩ đó làm cô trở lại bình thản. Cô lắc đầu như không:
- Dạ, con không biết. Chắc anh Duy gọi chị Phượng tới có chuyện gì đó.
 - Lúc này dì bạn không ở nhà thường. Có chuyện gì con không được giấu dì nghe Hạnh.
 - Dạ.
 - Vậy thì con phải nói thật. Con Phượng đến đây làm gì?
 - Con không biết dì ạ. Anh Duy không nói gì hết.
 - Được rồi. Để tối nay dì hỏi thằng Duy. Nó đâu được phép ngang dọc trong nhà như vậy. Có chuyện gì ngồi dưới phòng khách không được sao? Quá đáng lắm.
- Bà đứng dậy đi ra ngoài.
- Như Hạnh bước đến khóa cửa lại, rồi tiếp tục dọn dẹp. Xong, cô mở hé cửa. Thấy trong nhà không có ai, cô xuống bếp tìm chiếc thau. Trở lên phòng, cô xé từng trang nhật ký, ngồi tư lự nhìn chúng cháy vào tạo nên ngọn lửa lung linh.
- Tay vẫn đều đặn bỏ giấy vào thau lửa, đầu óc cô suy nghĩ miên man. Cô tự hỏi mình có đại dột hay sợ hãi không khi đi về phía cái chết? Nhưng cô không hình dung được gì cả. Không. Không hề xuẩn ngốc. Vì nếu sống để nhận lấy những mất mát và nỗi khổ dần vật như bây giờ, cô không đủ can đảm.
- Buổi chiều, Kha lại đến rủ đi chơi, nhưng cô từ chối. Ngồi một mình nơi phòng khách, cô thấy Hưng đi xuống. Hân diện thật đẹp, có lẽ đi sinh nhật hay tiệc tùng gì đó. Thường hân rủ cô đi theo, nhưng hôm nay hân phớt lờ như không thấy cô ngồi đó. Cô cũng im lặng như không hỏi hân đi đâu.
- Hưng đi một lát thì Duy cũng xuống. Cả anh cũng không nhìn Như Hạnh. Cô biết là anh đến Mỹ Phượng. Tự nhiên cô thấy mọi việc trước mắt diễn ra như các diễn viên trên sân khấu. Cô chỉ xem chứ không thấy mình đang sống với nó nữa. Thật nhẹ nhàng làm sao cảm giác dừng đọng.
- Cô bật TV xem, đáng điệu bình thản như không. Chợt ngoài cổng có tiếng mở cửa, rồi dì Ngân đi vào:
- Con không đi chơi sao mà ngồi một mình vậy? Duy đâu?
 - Con không biết. Hồi nãy thấy ảnh đi đâu đó, con nghĩ chắc đi chơi.
- Dì Ngân dặn:
- Chừng nào nó về, con bảo nó lên phòng dì nghe. Dì nằm một chút. Nhức

đầu quá!

- Dạ.

Cô lại ngồi in xem TV đến khuya rồi đi lên phòng mình. Mở tủ lấy hộp thuốc, cô lẩm nhẩm đếm từng viên. Rồi gỡ chúng ra khỏi vỉ bỏ vào hộp xong, cô xuống bếp lấy nước. Đang rót đầy ly, bỗng có tiếng chân. Dì Tư đi vào:

- Cô Hạnh uống nước khuya vậy?

Như Hạnh giật bắn mình như bị bắt quả tang, ly nước trên tay cô sóng sánh đổ tràn ra ngoài. Cô đưa tay lên chặn ngực. Vờ rót thêm nước để cử chỉ được tự nhiên:

- Dì Tư chưa ngủ hả?

- Nãy giờ coi TV, khó ngủ quá cô.

Vậy ra, nãy giờ dì Tư cũng xem TV mà cô không hay. Không lẽ cô bối rối đến vậy sao?

Cô quay lại, cố mỉm cười:

- Con đi ngủ nghe dì Tư?

Nói rồi, cô lặng lẽ đi lên. Cô gặp Duy ở đầu cầu thang. Anh nhìn ly nước trên tay cô nhưng không nói gì, chỉ đứng qua một bên nhường đường cho cô. Dì Tư đứng chờ Duy ở cửa, nói nhỏ:

- Cậu Ba! Hôm qua giờ, sao tui thấy cô Hạnh lạ lạ. Có chuyện gì không cậu? Duy nhú mày:

- Dì nói lại cái gì?

- Hồi chiều qua tui thấy cổ giấu hộp gì đó. Thấy tui, cổ giật mình. Tui nghi nghi nên hồi tối lén vô phòng cổ coi cái gì. Tui thấy có mấy vỉ thuốc.

Duy nhìn dì Tư chăm chăm. Anh chợt liên tưởng đến vẻ mặt và ly nước trên tay Như Hạnh lúc nãy. Có lẽ nào Như Hạnh tự tử? Duy không cảm nhận, mà là phán xét. Anh đi thật nhanh lên cầu thang.

Như Hạnh cầm bịch thuốc trên tay, cô chỉ mới uống được vài viên. Nghe tiếng gõ cửa, cô hoảng hốt nhét phần còn lại vào ngăn bàn rồi ra mở cửa.

Duy vào phòng, không nhìn cô, anh đi thẳng đến bàn mở ngăn tủ. Như Hạnh nhào tới định đóng nó lại, nhưng không kịp. Thấy mấy viên thuốc nằm lăn lóc, Duy nổi nóng giáng cho cô một bạt tai:

- Đồ ngu!

Bị đòn bất ngờ, Như Hạnh nghe đầu óc choáng váng quay cuồng. Cô cố định thần lại, tức run lên:

- Anh là người như vậy đó sao? Tối giờ tôi mới hiểu con người anh.

Duy lắc mạnh đầu. Anh nhìn Như Hạnh dịu giọng:

- Em đừng đại dốt như vậy. Nói thật với anh đi, em có uống viên nào chưa?

- Tôi làm gì kệ tôi, đừng xen vô chuyện riêng của tôi. Anh đi ra đi! Anh tưởng tượng chuyện gì vậy?

Duy nói như năn nỉ:

- Anh xin lỗi đã hơi nóng tính. Nhưng đừng giấu anh nữa Hạnh. Em đã uống chưa? Nói thật với anh đi.

- Chưa.

- Nhưng em định làm gì vậy? Chuyện gì để phải giải quyết cách đó? Sao em đại dốt như vậy?

Như Hạnh hất tóc ra phía sau, lầm lì:

- Tôi đại dốt chuyện gì?

Duy hỏi lại:

- Vậy sao em tự tử?

Cô quay mặt chỗ khác:

- Sao anh giỏi tưởng tượng quá vậy? Mỗi người có một cuộc sống riêng, đừng ai xen vào chuyện của ai hết. Nếu như tôi có làm gì đi nữa, cũng không liên quan tới anh.

Duy cười nhếch miệng:

- Em nghĩ đơn giản vậy sao? Em đang sống ở nhà anh mà Hạnh.

- Tôi không thích nói chuyện lúc này. Anh không thấy khuya rồi sao?

Cô định bỏ ra ngoài, nhưng đã bị Duy giữ lại. Anh ấn cô ngồi xuống ghế:

- Tại sao em muốn uống thuốc? Nói đi.

- Tôi không muốn nói.

Duy như phát điên lên:

- Em nói không? Anh sẽ đưa em đến bệnh viện. Đừng để trễ quá nhe không.

Như Hạnh cố đẩy Duy ra. Anh trừng mắt nhìn cô, lắc vai cô thật mạnh.

- Nói mau đi! Em có uống thuốc chưa?

- Buông ra! Ra khỏi phòng tôi mau! Đừng làm phiền tôi nữa.

- Nếu em không nói, anh sẽ gọi mọi người vào đây. Em muốn anh làm lớn chuyện không?

Như Hạnh không trả lời, cô bắt đầu ngật ngưỡng và nói năng lung tung không mạch lạc. Duy mím môi nhìn cô. Anh định qua phòng gọi bà Ngân thì thấy dì Tư đứng thập thò ngoài cửa. Anh gạt đầu ra hiệu:

- Dì qua gọi mẹ con giùm.

Mọi người lao xao trong phòng Như Hạnh. Cô vẫn không nghe thấy và bắt đầu chìm vào giấc ngủ thật nhanh.

Bà Ngân nóng ruột mặc thêm áo để đưa cô vào bệnh viện. Hưng và ông Minh chuẩn bị xe dưới nhà. Duy giúp mẹ mặc áo cho Như Hạnh. Anh im lặng nghe giọng bà nghiêm khắc:

- Nếu nó có chuyện gì thì con đừng về nhà này nữa. Chuyện này không do con gây ra thì do ai đây? Con cư xử như người không ra gì, mẹ không ngờ con là như vậy.

Thuở Tình Yêu Bình Yên

Chương Kết

Như Hạnh nằm im lìm nhìn ra cửa sổ. Cô bình phục khá nhanh, đầu óc vẫn chưa tỉnh táo hẳn. Cô rơi vào trạng thái trầm cảm triền miên và suốt ngày cứ nằm thẫn thờ trên giường, không buồn cũng không vui... cũng không có cảm giác đau khổ như trước đây.

Nắng chiều đã bắt đầu tắt. Trong phòng tối dần trong im lặng. Từ trưa giờ, Duy vẫn ngồi cạnh giường cô kiên nhẫn gọi chuyện cho cô nói. Nhưng Như Hạnh chỉ trả lời rời rạc những câu hỏi của anh. Nhìn cô như một người không còn sinh khí nữa.

Duy bước tới bật đèn, ngồi xuống giường Như Hạnh. Anh cương quyết bắt cô ngồi lên. Như Hạnh không chống đối, cô dựa vào thành giường im lặng nhìn anh. Cái nhìn dành cho một người xa lạ. Anh ngồi đối diện với cô, dịu dàng:

- Em đừng như vậy nữa Hạnh, có chuyện gì thì hãy nói ra. Cứ tự giày vò mình thì lợi ích gì. Em khổ mà anh cũng khổ. Em biết mấy ngày nay, anh sống ra sao không?

- Đừng nói chuyện với em, em không muốn nghe. Bây giờ em không nghĩ gì nữa. Chỉ có cảm giác chán. Anh đừng mất thời gian với em nữa.

Duy nhìn vào mắt cô:

- Anh cố nghĩ, nhưng vẫn không hiểu cái gì làm em khổ. Kha vẫn thương em, lo cho em. Vậy thì em thất vọng cái gì.

Như Hạnh nhếch môi, lạt lẽo:

- Nhị ca không dính dáng gì đến em hết, phiền anh làm gì.

- Vậy thì ai mới là người dính dáng hả Hạnh?

- Em không biết. Chỉ biết là đi qua cái chết rồi, với em mọi chuyện không quan trọng nữa.

Duy nhìn cô chăm chú, rồi bất ngờ kéo cô vào lòng. Giọng anh thật nhỏ, gần như thì thầm:

- Em nói Kha không quan trọng với em, vậy anh có quan trọng đối với em không? Anh muốn biết em nghĩ gì về anh. Nói đi Hạnh, không lẽ lúc trước anh hiểu tầm bậy.

Thấy Như Hạnh không trả lời, Duy kéo cô sát vào người hơn:

- Em làm anh thấy rối tung lên. Phải có chuyện gì đó em mới hành động như vậy. Anh không hiểu được đó là chuyện gì. Mấy ngày nay, anh chờ em tỉnh táo lại. Bây giờ em nói hết đi.

- Có nói cũng không giải quyết được gì đâu. Không ai ý thức được điều đó hơn em, và em cũng không cần ai tội nghiệp.

Cô nhìn lại, hơi đẩy Duy ra:

- Nhất là anh. Hình như chuyện này đã làm dì Ngân giận anh phải không?

Duy lắc đầu:

- Mẹ anh giận hay không đối với anh không quan trọng. Điều anh cần biết là tại sao em muốn chết. Làm như vậy em có nghĩ anh sẽ sống ra sao không?

Anh vuốt nhẹ khuôn mặt cô:

- Dù em có đổi ý, tình cảm của anh vẫn vậy. Em không thấy anh yêu em đến mức dẹp hết tự ái của anh sao?

Như Hạnh quay phắt lại nhìn Duy. Cái nhìn ngạc nhiên và nghi ngờ của cô làm anh hơi lạ. Anh cũng nhìn lại cô:

- Em bắt đầu hoài nghi anh từ lúc nào vậy?

- Nếu em không thế này, liệu anh có nói điều đó không? Đừng nghĩ như vậy sẽ làm em vui. Không có đâu, em không yêu đuổi đến mức phải sống dựa vào ảo tưởng đâu.

- Nhưng tình cảm của anh là có thật.

- Em không hoài nghi, nhưng cũng không chấp nhận quan hệ tay ba. Giờ thì em không giấu làm gì. Em không phải chỉ gặp anh với chị Phụng lần nọ ở quán cơm, mà còn hai lần trước đó nữa. Lúc đó anh không thấy em. Em im lặng vì biết mình nên rút lui, không như mẹ con nhà họ đâu. Anh nhấn lại với chị Phụng giùm.

Duy kinh ngạc:

- Trời ơi!

- Còn nữa, anh không cần phải đuổi em kiểu đó. Tại sao muốn như vậy, anh không nói thật với em, nhờ chị Phụng làm gì? Anh nghĩ em kém tự trọng đến mức lì lợm ở đây sao?

Duy nhìn cô im lìm. Thật lâu anh nói chậm rãi:

- Mỹ Phụng nói với em như vậy à? Chuyện đó anh sẽ giải quyết với cô ta. Nhưng em thì sao? Em tin anh làm chuyện đó thì anh không ngờ. Anh không biết nên thương hay giận nữa.

Như Hạnh không trả lời. Cô ngã người xuống giường, nhắm mắt lại suy nghĩ. Duy ngắm nghía cô thật lâu, rồi anh cúi xuống hôn phớt lên môi cô. Như Hạnh không phản ứng cũng không đón nhận. Cô lơ mơ cảm thấy mình đã hụt hẫng một điều không có thật. Nhưng không biết như vậy có thể là hạnh phúc chưa.

- Nói thật lòng em đi Hạnh. Ai mới thật là người em yêu?

- Em không hiểu sao tự nhiên anh có ý nghĩ là em yêu nhị ca. Em phải thanh minh sao bây giờ?

Duy hơi ngắc đầu lên:

- Em không cần phải thanh minh gì hết, chỉ cần khẳng định thôi.

- Anh hiểu rồi mà.

Duy gật đầu. Anh trầm ngâm nhìn cô:

- Em làm người lớn đột ngột quá. Làm sao anh hiểu cho nổi. Anh nhớ ngày trước thấy Mỹ Phụng đến đây, em giận dữ khóc lóc ầm lên. Bây giờ biết anh đến nhà cô ta thì không chịu nói gì hết. Chỉ lẳng lặng rút lui. Thấy em đi chơi với Kha, anh cứ nghĩ em nổi hứng thay đổi. Anh hay em mới là người đáng trách hả nhỏ?

- Em không biết.

Mặt cô chợt hồng lên, vẻ láu lỉnh:

- Chắc lỗi tại... ông hàng xóm.

Duy ngấm nghĩa cô thật lâu:

- Lâu lắm rồi mới thấy em cười. Mỗi lần đi làm về, nhìn vẻ mặt rầu rĩ của em, anh thấy nặng nề không muốn ở nhà nữa. Lúc đó anh lang thang suốt ngày ngoài đường...

Như Hạnh ngắt lời:

- Em nghĩ anh ở nhà... chị Phụng.

Duy chợt đứng dậy. Anh đến bên cửa sổ nhìn xuống đường, im lặng. Như Hạnh quay đầu nhìn theo anh:

- Em nói có sai không?

- Cả hai. Cả đúng lẫn sai.

Duy chợt quay lại, thở nhẹ:

- Em biết lần em thấy anh ở nhà Mỹ Phụng là anh đến làm gì không? Chính là do em đó. Anh cảnh cáo nếu cô ta còn đe dọa em, anh sẽ không nhường nhịn nữa. Còn cô ta thì luôn dồn anh vào chân tường.

Như Hạnh khẽ nói:

- Em xin lỗi.

Duy tư lự ngược nhìn lên trời:

- Mỹ Phụng không phải là người đơn giản. Cô ta kiêu kỳ và quá ảo tưởng, quá háo thắng. Không biết rồi cô ta sẽ còn làm chuyện gì nữa. Em biết anh lo cho em lắm không Hạnh?

- Tới lúc nào đó, chị ấy cũng sẽ mệt mỏi chứ anh.

Duy cười nhếch môi:

- Anh sợ khi Mỹ Phụng mệt mỏi thì em cũng tả tơi vì cô ta rồi.

Như Hạnh lẩm bẩm:

- Vậy là cuối cùng mọi thứ vẫn trở lại như cũ, không có gì thay đổi. Chỉ thay đổi là mình lại mất ba lần thứ hai.

Nhưng chuyện này sẽ chỉ có mình cô biết mà thôi.

Nỗi hận này chắc chỉ có mình cô sẽ mang theo xuống mồ. Giờ thì cô không còn ảo tưởng về ba nữa. Điều đó cũng không làm cô thấy khổ hơn, vì cảm

giác đó đã làm cô suýt chết rồi.

o O o

Mỹ Phượng cúi kính dần ống nghe vào máy. Cô đi tới đi lui như điên trong phòng. Vậy là Duy sẽ không nhận lời hẹn tối nay. Bất chấp lời van xin, đe dọa. Anh là người hay đá vậy?

Không chịu thua. Cô mím môi đến cảm ống nghe lên, bấm nhanh số máy công ty Duy:

- Anh Duy phải không?

- Duy đây.

Mỹ Phượng long mắt lên như đang đứng trước mặt anh, cô gằn giọng:

- Nếu tối nay anh không đến thì đừng trách em. Anh nghe không?

- Em định làm gì vậy Phượng?

Giọng nói bình thản của Duy làm cô thêm cú kính, cô nói bừa:

- Rồi anh sẽ biết.

Duy điềm đạm:

- Em nói hết chưa? Xin lỗi Phượng, anh đang bận.

“Cup” một tiếng. Vậy là Duy đã gác máy. Mỹ Phượng đứng lặng một hồi.

Cô chán nản gieo mình xuống salon. Tại sao cứ say mê háo hức muốn gặp anh chứ? Tại sao cứ yêu điên cuồng gã con trai bỏ rơi mình? Anh càng cứng rắn thì cô càng quay quắt muốn chiếm hữu. Lúc trước cô có thể đem Như Hạnh ra không chế anh, giờ thì cô biết làm gì đây.

Nhớ lại những điều Duy đã làm, cô chợt phùng giận. Buổi chiều, anh chủ động đến tìm, cô muốn nhảy múa vì mừng. Thế rồi như bị tát nước vào mặt cô choáng váng khi Duy bảo cô hãy buông tha Như Hạnh và vạch trần những việc làm của cô. Ôi! Cô những muốn giết anh đi cho rồi. Vậy mà lại hạ mình năn nỉ thuyết phục. Lại nghĩ trăm phương nghìn kế để gặp gỡ... Mà anh thì có bị lung lạc đâu.

Buổi tối, gặp Như Hạnh với Kha trong quán kem, cô lại ngập tràn hy vọng. Cô tin Duy sẽ quay lại... và anh sẽ khinh bỉ Như Hạnh. Thế nhưng đó chỉ là ảo tưởng. Anh vẫn cương quyết từ chối cô. Anh là người điên hay cố chấp chứ?

Cô tức Duy kinh khủng, nhưng đồng thời cũng càng yêu anh kinh khủng. Chính tình yêu say mê và hy vọng đã làm cô đủ sức chịu đựng thái độ hồ hững của anh...có lẽ là vĩnh viễn.

Mỹ Phượng chán nản buông rơi điều thuốc xuống đất. Chiều nay cô sẽ đến nhà Duy... Không, ngay bây giờ chứ không đợi được lâu hơn nữa. Không còn đủ kiên nhẫn nữa.

Cô ngồi phất dậy, chạy vào phòng thay đồ.

Buổi trưa tan giờ, xe cộ thật đông. Bụi khói và cái nóng làm cô thấy khó chịu. Cô cũng không buồn tự hỏi vì sao mình dằn vặt mình như thế? Thật ra

cô chưa bao giờ tự hỏi mình đang làm gì cả, chỉ hành động mà thôi. Ngang qua công ty còn mở cửa, cô ghé vào. Hy vọng anh chưa về. Thật tình cô không thích đến nhà anh. Lỡ gặp bà Ngân thì thật khó chịu. Đẩy cửa bước vào, Mỹ Phượng sững người vì điều vừa thấy trước mắt. Công ty chỉ còn hai người chưa về. Như Hạnh đang ngồi trong lòng Duy. Cô hơi ngửa người ra sau, tay bám vào áo anh. Và Duy, như không quan tâm đến xung quanh. Anh ôm chặt Như Hạnh, hôn một cách đắm đuối. Khuôn mặt anh toát lên tình cảm nồng nàn, say mê và yêu thương sâu sắc. Một nét mặt quá gây ấn tượng đối với Mỹ Phượng. Về mặt làm tim cô muốn vỡ ra vì ghen tuông giày vò... Về mặt có lẽ suốt đời làm cô không quên nổi, suốt đời bị đốn đau như một vết thương không bao giờ lành.

Nghe tiếng mở cửa, cả hai ngẩng đầu lên. Như Hạnh vội vàng đứng dậy.

Duy cũng buông cô ra. Anh đứng lên nhìn Mỹ Phượng:

- Em đến đây làm gì?

Mỹ Phượng quắc mắt nhìn anh. Sự ngạc nhiên rồi đến cảm giác thất vọng làm cô muốn nổi điên:

- Vậy là anh vẫn tiếp tục quan hệ với nó. Anh lừa dối tôi.

Duy cau mặt:

- Đề nghị em nói cho đúng đắn. Anh chưa khi nào làm em hy vọng cả. Em nên về đi Phượng.

- Tôi không về.

Mỹ Phượng chột hét lên làm Như Hạnh giật mình. Tự nhiên cô đứng nép vào Duy. Anh vỗ nhẹ lên tay cô như trấn an cô. Cử chỉ đó càng làm Mỹ Phượng đau khổ vì ghen, cô rít lên:

- Anh là một thằng ngu, một tên mù. Bị cấm sừng mà vẫn ngu ngốc lao đầu vào nó. Nó hơn gì tôi mà làm anh mù quáng đến thế? Anh làm tôi hy vọng rồi lại quay về với nó. Tôi thù anh. Tôi sẽ giết con quỷ này.

Duy nhìn cô nghiêm nghị:

- Anh cấm em nói xúc phạm tới Như Hạnh. Em nghe không? Chuyện em làm cũng đủ đáng sợ rồi. Em nên về đi.

- Không.

Cô bỗng nhào về phía Duy. Đấm lên ngực anh thùm thụp, miệng la hét như điên:

- Anh tàn nhẫn lắm. Anh sỉ nhục tôi, coi thường tôi. Trong khi tôi quỳ lạy van xin thì anh bỏ rơi tôi để đeo đuổi nó. Tôi thù anh đến chết mới thôi.

Cô giống như loạn trí vì ghen, tưởng có thể giết cả Duy. Cô đã phải chịu hết bao đau khổ do anh gây ra. Còn anh thì thậm chí đã sỉ nhục cô trước mặt Như Hạnh. Lòng ghen hận làm cho cô trở nên mất lý trí và cứ cào cào, phun ra những câu nói xấu xa không thể tưởng.

Duy cố tìm cách giữ tay Mỹ Phượng lại:

- Bình tĩnh đi Phượng, em làm gì vậy?

Nhưng Mỹ Phượng vẫn cứ cào cào, la hét. Duy như không còn chịu nổi cô nữa, anh quát lên:

- Buông ra!

- Buông anh Duy ra, chị Phượng!

Như Hạnh kêu lên, giọng cô tắc nghẽn vì sợ hãi. Cô cố dằn nỗi sợ gỡ tay Mỹ Phượng ra. Nhưng Duy lắc đầu:

- Em về trước đi Hạnh, đừng ở đây.

- Không, em ở lại với anh.

Mỹ Phượng quắc mắt nhìn Như Hạnh:

- Còn mày nữa. Đồ khốn nạn!

Cô bất ngờ xô mạnh Duy ra, làm anh mất thăng bằng vấp phải chiếc ghế ngã ngửa vào tường. Cô túm lấy Như Hạnh giật mạnh tóc làm Như Hạnh phát khóc vì đau.

Nhanh như một tia chớp, cô lấy cây thước đập mạnh vào đầu Như Hạnh.

Duy phóng đến giữ Mỹ Phượng lại. Cố gỡ cây thước kim loại giữa những ngón tay nắm chặt của cô. Nhưng trong cơn điên loạn ngoài vòng kiểm soát của lý trí, Mỹ Phượng mạnh mẽ lạ lùng, không cách gì anh gỡ được tay cô. Như Hạnh ôm đầu. Máu chảy ướt cả vạt áo, giọt giữa những ngón tay cô. Nhìn cô, tim Duy muốn vỡ ra vì lo sợ.

- Hạnh! Chạy nhanh ra đường đi em. Nghe anh nói không Hạnh?

Như Hạnh đã khụy xuống, ngất đi. Máu loang trên nền gạch.

Duy quắc mắt nhìn Mỹ Phượng:

- Buông ra! Rồi cô sẽ nhận hậu quả việc này.

Thấy Mỹ Phượng vẫn lì lợm giữ cây thước. Duy tát mạnh vào mặt cô, hất cô ra. Nó rơi xuống gạch một tiếng khô gọn. Duy đá mạnh nó văng vào tường, rồi chạy đến bồng Như Hạnh lên.

Mỹ Phượng bị té dưới đất, cảm thấy đau đến không đứng lên nổi. Cô ngồi bệt dưới gạch, căm hờn nhìn Duy đưa Như Hạnh ra ngoài.

Vài người đi đường ngừng lại nhìn. Duy nói nhanh với một người đàn ông:

- Nhờ chú giữ cô gái trong kia lại giùm. Cô ta muốn giết người đó.

Mọi người lao xao, hồi hả giúp Duy gọi xe. Vài người xông vào công ty.

Người đàn ông nhìn bàn tay vấy máu của Mỹ Phượng bằng cái nhìn ghê gớm:

- Cô đẹp vậy mà sao dám làm chuyện ghê gớm quá!

Những người khác lên tiếng:

- Giữ cô ta lại! Gọi công an đến đây.

- Giao cô ta cho công an đi.

Mỹ Phượng vẫn ngồi bệt dưới đất nhìn mọi người, cái nhìn của một con thú hoang đối với người lạ. Một chút man dại trong ánh mắt, một chút thất thần

trên khuôn mặt tái xanh. Cô thật sự sụp đổ sau cơn cuồng loạn.

Mọi người đứng quanh giường nhìn Như Hạnh đang sống dở chết dở. Bác sĩ bảo vết thương của cô treo lơ lửng giữa hư và thực. Bà Ngân khóc sụt sịt trong khăn tay:

- Trời ơi! Sao số nó long đong quá. Nó mà có gì thì tôi ân hận suốt đời.

Ông Minh vỗ nhẹ tay bà:

- Minh bình tĩnh đi! Làm ồn quá người ta đuổi ra ngoài đó.

Bà không nói gì nữa, chỉ tiếp tục khóc sụt sịt. Hưng đứng cạnh bà, hần lặng lẽ với nét mặt lo buồn. Từ lúc tới bệnh viện đến giờ, hần không nói câu nào, chỉ đứng nhìn Như Hạnh. Nhìn ông dẫn lưu đang chảy những giọt máu bầm đen, chịu không nổi hần quay mặt đi.

Mọi người đều lo sợ. Nhưng chỉ có Duy mới là người dở sống dở chết theo từng hơi thở của Như Hạnh. Anh ngồi dưới chân giường nhìn cô đăm đăm, mặt phờ phạc vì nỗi khổ. Tưởng như cả cuộc đời, cả hạnh phúc của anh đều phụ thuộc vào sự sống còn của cô.

Nếu vì Mỹ Phượng mà Như Hạnh chết đi, nỗi thù hận và ray rứt sẽ đeo đẳng anh đến suốt đời.

Thời gian đi qua thật nặng nề. Không ai nhớ được là đã bao lâu. Cho nên đến khi đèn trong phòng bật sáng, mọi người quay lại nhìn bác sĩ và cô y tá đang đi vào. Tất cả nhìn chăm chăm vào bác sĩ. Bà Ngân hỏi hộp:

- Sao đến giờ nó vẫn chưa tỉnh? Liệu nó có qua khỏi không bác sĩ?

Ông lắc đầu:

- Quý vị đừng làm ồn.

Ông ta khám cho Như Hạnh thật kỹ, rồi lại lắc đầu đi ra. Ông bác sĩ ít lời càng làm bà Ngân rối trong bụng. Duy cũng không còn bình tĩnh nổi nữa.

Anh đi theo ông ra ngoài:

- Thế nào bác sĩ? Xin ông đừng giấu tôi.

- Vết thương sâu và máu ra nhiều quá. Tôi không thể nói gì để cậu hy vọng.

- Cảm ơn bác sĩ.

Duy ngồi phịch xuống băng ghế dọc hành lang. Trán tì lên tay, anh cảm thấy tuyệt vọng. Nếu làm một điều gì đó để giật cuộc sống cho Như Hạnh, anh sẽ không từ chối bất cứ điều gì. Anh tưởng lòng ngực có thể vỡ ra vì nỗi thương xót cồn cào. Không chịu nổi cảm giác khổ sở, Duy đứng bật dậy, đi nhanh trở vào phòng.

Trời tối nhưng không ai nghĩ đến chuyện ra về. Mọi người đều mang tâm trạng chờ đợi. Cuối cùng ông Minh lên tiếng:

- Minh với thằng Hưng về ăn uống nghỉ ngơi một chút đi, rồi vào thay cha con tôi.

Duy ngẩng đầu lên:

- Ba mẹ về đi. Một mình con ở lại thôi. Sáng mẹ hãy vào.

Anh lại ngồi gục đầu trong tay. Khi anh đứng lên thì thấy trong phòng chỉ còn bà Ngân ở lại. Bà ngồi tựa đầu vào ghế ngủ mê mệt. Duy nhìn đồng hồ. Gần một giờ. Khuya quá rồi mà anh không hay.

Anh đứng bên giường nhìn Như Hạnh đăm đăm. Như một phép lạ đối với Duy, mắt cô khẽ chớp, thật nhẹ đến mức khó nhận ra. Giọng Duy hồi hộp:

- Như Hạnh!

Anh ngồi bên cô, lặp lại:

- Em mở mắt ra đi Hạnh. Nhìn anh đi em.

- Em làm sao vậy anh Duy? Ngực em đau quá.

Duy mừng rỡ như điên lên. Anh cố kèm khối ôm chặt lấy cô:

- Em bị thương chút xíu thôi, không sao đâu. Đừng sợ.

Nhưng Như Hạnh lắc đầu, giọng yếu đuối:

- Em nhớ ra rồi. Thảo nào ngực em bị đau. Vậy là em đang nằm bệnh viện, phải không anh?

Duy gật đầu:

- Nhưng mai em sẽ khỏe lại, không sao hết. Em sợ không?

- Sợ lắm. Bị thế này, em có chết không anh?

- Không. Không bao giờ. Em còn anh nữa mà. Nếu em có bị gì thì làm sao anh sống nổi.

Như Hạnh gật đầu:

- Em biết. Em hiểu rồi. Anh lo cho em lắm phải không?

Duy hôn môi cô, không trả lời. Anh đứng dậy pha sữa.

Như Hạnh nhìn theo Duy. Im lặng một lát, cô lên tiếng thật khẽ:

- Chị Phụng ra sao anh?

Duy quay lại nhìn cô hơi lâu:

- Anh không biết, nghe nói cô ta bị công an giữ.

Như Hạnh thì thầm:

- Không ngờ chị Phụng làm một chuyện ghê gớm quá sức tưởng tượng của em. Lúc đó em sợ quá. Giờ nhớ lại em thấy...

- Cố đừng nhớ chuyện đó nữa Hạnh. Em buồn là anh không yên tâm. Hứa là quên đi nghe em.

Anh đến cạnh giường, thận trọng ngồi xuống, dứt từng muỗng sữa vào miệng cô:

- Em thấy đói không?

- Không. – Như Hạnh khẽ lắc đầu.

Bà Ngân chợt ngồi dậy. Thấy Như Hạnh uống sữa, bà mừng đến chảy nước mắt:

- Con tỉnh hồi nào vậy? Sao con không gọi mẹ, Duy? Con đau dữ không Hạnh?

- Dạ đau.

- Ngày mai dì sẽ ăn chay một tháng tạ ơn trời phật. Từ trưa giờ, dì bắt loạn quá. Không biết cầu cứu bằng cách nào, dì niệm phật ăn chay để đỡ lo.

Duy quay lại:

- Mẹ về nhà ngủ đi. Một mình con ở đây được rồi.

- Thôi, lúc này ngủ quên được một chút mẹ cũng thấy đỡ mệt. Để mẹ xuống kiểm cái gì ăn, không biết giờ này còn ai bán gì không.

Bà đi ra rồi, Như Hạnh nhìn Duy:

- Từ trưa giờ, anh chưa ăn gì phải không? Anh uống ly sữa của em đi cho khỏe.

Duy lắc đầu không nói. Anh im lặng ngắm nghía cô. Như Hạnh nói khẽ:

- Anh nhìn gì vậy?

- Anh cảm ơn số phận đã trả em lại cho anh. Lúc tưởng mất em rồi, anh thấy cuộc đời không có ý nghĩa gì nữa. Em không hiểu lòng anh ra sao đâu.

Duy cúi xuống thật gần mặt cô. Anh không hôn mà vùi mặt trong tóc, trong cổ cô:

- Sao anh yêu em nhiều đến vậy chứ? Không thể không yêu được?

Cả hai mãi miết nhìn nhau, không ai thấy bà Ngân đang đứng ở cửa. Bà cười nhẹ rồi quay trở ra, sau khi đã khép cửa cẩn thận.

o O o

Mỹ Phượng đứng trước vành móng ngựa, mặt gục xuống, dáng tiều tụy thiếu não. Mấy tháng bị giam đã làm cho cô trở nên sợ sệt mất hết vẻ linh hoạt.

Nỗi sợ triền miên đã làm đầu óc cô mụ mị đại khờ. Bên tai cô loáng thoáng lời tuyên án của vị chánh án. Nghe thật mơ hồ xa xôi.

“Căn cứ vào tội cố ý giết người... căn cứ vào... Nay tuyên án công dân Lê Mỹ Phượng... bảy năm tù giam...” Vai Mỹ Phượng như rũ xuống.

Bà Diễm nấc lên một tiếng “trời ơi”, rồi ngã ngất trong tay ông Huỳnh.

Mọi người rời phòng xử án. Gia đình bà Ngân cũng đứng lên ra ngoài. Duy đi nhẹ Như Hạnh. Mặt cô đã trở lại vẻ hồng hào, nhưng tinh thần vẫn hằn lên một vết thương khó pha mờ. Ngang hàng ghế của bà Diễm, cô quay mặt chỗ khác.

Ông Huỳnh nhìn theo con gái, xót xa mặc cảm hòa lẫn cảm giác yên tâm.

Lương tri còn xót lại của người cha làm ông thấy vui, khi thấy Như Hạnh được sống trong một gia đình hạnh phúc. Được nâng niu yêu mến.

Ông chợt nghĩ đến những năm tháng còn lại của mình. Nghĩ đến một gia đình không thể gọi là gia đình, một đứa con không dám gọi là con. Thời trẻ sống cho nổi đam mê hơi hợt, ông đã đi từ nhu nhược này đến nhu nhược khác. Để rồi giờ đây ông không đủ can đảm nhìn đứa con gái duy nhất của mình. Ông nhìn mãi theo dáng Như Hạnh đã ra đến cửa.

Có lẽ cảm nhận được cái nhìn của ông, cô chợt quay lại. Nhưng thấy tia mắt ông cúi xuống, cô tiếp tục đi.

Mọi người ngồi vào xe. Duy giữ tay Như Hạnh lại:

- Ba mẹ về trước đi. Con muốn đưa Như Hạnh đi chơi. Trưa tụi con về ăn cơm.

Miệng ngậm muỗng kem, Như Hạnh nhìn ra xa ngoài sông. Sông Sài Gòn nước vẫn chảy bình lặng. Cô nhìn miết theo đám lục bình trôi bập bềnh. Rồi, cảm thấy Duy đang nhìn như quan sát, cô quay lại, tự lự:

- Bảy năm sau, chị Phượng sẽ ra sao, anh có hình dung được không? Tại sao kết cuộc lại bi đát đến vậy? Thật tình em không muốn anh ạ.

- Em bị ray rút?

- Hình như vậy.

Duy trầm tĩnh nhìn cô:

- Cả anh cũng không muốn Mỹ Phượng lãnh hậu quả nặng nề như vậy. Có lúc anh thấy tội cô ấy. Nhưng bây giờ mọi chuyện xong hết rồi. Em biết anh nghĩ gì không?

- ...

- Tối qua anh nằm mơ thấy em chết trong tay anh. Lúc ấy hai đứa đang nắm con mèo của em, và tự nhiên em ngã ra bất tỉnh. Anh như còn nguyên cảm giác đau khổ lúc đó. – Duy lắc mạnh đầu. - Nặng nề vô cùng.

- Mấy tháng rồi mà anh vẫn chưa quên sao?

- Khó quên thật. Có lẽ vì anh yêu em quá, Hạnh ạ.

Như Hạnh đặt bàn tay nhỏ nhắn của mình vào tay Duy. Anh bóp nhẹ những ngón tay thon thả của cô, rồi cắn cắn:

- Anh thấy tội Mỹ Phượng mà cũng yên tâm cho em. Từ giờ về sau, không còn ai đe dọa em nữa. Yêu anh, em long đong quá. Anh không biết làm sao đền bù cho em. Em nói thử xem anh phải làm sao?

- Yêu em.

Duy lắc đầu. Âu yếm cười với cô:

- Ít quá.

- Với em vậy là đủ rồi.

Duy định nói, nhưng Như Hạnh lắc đầu như không cho anh mở miệng. Cô tựa lưng vào ghế, nhìn mơ màng ra ngoài sông. Tự nhiên cô nghiêng người thì thầm vào tai anh:

- I love you! (Em yêu anh!). Anh có thích nghe không?

- Rất thích. Em nói nữa đi.

- Tham quá! Không nói nữa đâu.

Cô cười khúc khích, khuôn mặt xinh đẹp của cô trở nên tươi tắn. Vẻ rạng rỡ dịu dàng trong ánh mắt kia sẽ không bao giờ phai nhạt trong anh.

Hết

Nguồn: Vietlove.com

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 08/12/2005 4:22:28 CH